

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Μ' ένα γαρύφαλο ξεκλείδωσε όλη
τὴν ἀθανασία

Μ' ένα χαμόγελο ἔλαμψε τὸν κόσμο
γιὰ νὰ μὴ νυχτώνει.

.....

Τώρα ἄς βροντήσουνε τῆς λευτεριᾶς
τὰ τύμπανα κι' οἱ σάλπιγγες.

Καλημέρα Μπελογιάννη

6

ΜΑΡΤΙΟΣ 1965

μηνιαία πολιτική επιθεώρηση

Έκδότης : ΙΣΑΑΚ ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΣ
Στρατηγού Μακρυγιάννη 95
(Δραπετσώνα) Πειραιεύς

Υπεύθυνος Συντάκτης : ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΤΖΕΑΣ
Λυσιμαχίας 50, Άδηναι (409)

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ
Παρ. Φαλήρου 3
(Καμίνια) Πειραιεύς

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 (ΤΗΛ. 634-070) - ΑΘΗΝΑΙ (141)

Διευθύνεται από 'Επιτροπή — Χρόνος Α' 'Αρ. Τεύχους 6 — ΜΑΡΤΙΟΣ 1965

Σ Υ Ν Δ Ρ Ο Μ Ε Σ

'Εσωτερικού { 'Ετήσια δρχ. 120 'Εξωτερικού { 'Ετήσια δρχ. 240 Κύπρου { 'Ετησία δρχ. 150
{ 'Εξάμηνη » 60 { 'Εξάμηνη » 120 { 'Εξάμηνος » 75

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Σελ.

- ★ 'Η σπουδαστική νεολαία σπάζει τὰ φράγματα τῶν παπανδρείκων ἀπαγορεύσεων καὶ τοῦ ὀππορτουισμού 3
- ★ 'Ο ἀγώνας τοῦ βιετναμέζικου λαοῦ καὶ οἱ πανουργίες τῶν ὀππορτουιστῶν 4
- ★ Τὸ Κυπριακὸν — Οἱ ραδιουργίες τῶν ἀμερικανῶν ἰμπεριαλιστῶν — 'Η «συμφωνημένη» λύση 7
- ★ 'Η συγκέντρωση τῆς 6ης Ἀπριλίου καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων 11
- ★ Τὸ συνέδριο τῆς Δ. Ν. Λαμπράκη 16
- ★ Παραπέρα συστηματοποίηση τῆς πλατφόρμας τοῦ ἐλληνικοῦ ρεβιζιονισμού 22
- ★ «'Η ἐπιχειρήσις Κομοτηνῆ» τῆς ἡγεσίας τῆς Ε.Δ.Α. 33
- ★ Ἀφιέρωμα στὸ Στάλιν 38
- ★ 'Ο ἄνθρωπος μὲ τὸ γαρύφαλλο 40
- ★ Νίκος Μπελογιάννης 42
- ★ 'Η διαδήλωση συμπαράστασης τῶν φοιτητῶν στὴ Μόσχα γιὰ τὸ Βιετνάμ 48
- ★ Διακοίνωση τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Κίνας στὴ σοβιετικὴ κυβέρνησις 50
- ★ 'Η ἐπίθεση τοῦ Βιετνάμ καὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν σύγχρονων ρεβιζιονιστῶν 51
- ★ Σχετικὰ μὲ τὴ διάσκεψιν τῆς 1 Μαρτίου 53
- ★ Ἐνα ἀντικινεζικὸ βιβλίον στὴ Σοβιετικὴ Ἔνωση 55
- ★ Ἐκδόθηκε ὁ Τρίτος Τόμος τῶν «Λόγων καὶ κειμένων τοῦ Χρυστοσῶφ» 57
- ★ Νὰ τί προπαγανδίζει ὁ σοβιετικὸς τύπος 58
- ★ Ὁριμάζουν οἱ ὄροι γιὰ μιὰ νέα οἰκονομικὴ κρίσιν στὴς Ἠνωμένες Πολιτεῖς 61

RENAISSANCE

REVUE POLITIQUE MENSUELLE

DIRIGÉE PAR UN COMITÉ

ADRESSE: 27, RUE THEMISTOCLEOUS Tel. 634-070 — ATHÈNES (141)

P^{re} ANNEE, No 6 Mars 1965

SOMMAIRE

Page

★ Les étudiants manifestent malgré les interdictions de Papandreou et des opportunistes	3
★ La lutte du peuple de Vietnam et les ruses des opportunistes	4
★ La problème de Chypre et les intrigues des imperialistes américaines	7
★ Le meeting de 6 Avril et la politique de la collaboration des classes	11
★ Le Congrès de la «Jeunesse démocratique Lambraki»	16
★ Commentaire sur la Résolution du VIII ^e plenum du C/C de l'E.D.A.	21
★ «L'opération Komotini de la direction de l'E.D.A.»	33
★ J. Stalin : «Serment»	38
★ Nicos Beloyaunis	42
★ Moscou réprime une manifestation d'étudiants	48
★ Vive protestation contre la persécution soviétique des étudiants ayant manifesté contre les U.S.A.	50
★ Les révisionnistes modernes aident à camoufler l'agression l'imperialisme américaine	51
★ Commentaire sur la réunion de mars de Moscou	53
★ Un livre antichinois publié en Union Soviétique	55
★ Note de l'éditeur pour le III ^e volume des «Déclarations et documents de Khrouchtchev»	57
★ Voyez ce que la presse soviétique propage ces derniers temps !	58
★ Les conditions d'une nouvelle crise économique mûrissent aux Etats-Unis	61

Η ΣΠΟΥΔΑΣΟΥΣΑ ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΠΑΖΕΙ ΤΑ ΦΡΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΠΑΝΔΡΕΪΚΩΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΥ

ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΙΕΤΝΑΜ

Ἡ σπουδαστικὴ νεολαία ἀπέδειξε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι ἀποτελεῖ φλογερὴ δύναμη κρούσης τοῦ ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα. Περνώντας πάνω ἀπὸ τὰ φράγματα τῶν ἀπαγορεύσεων τῆς «ἀληθοῦς δημοκρατίας» τοῦ κ. Παπανδρέου καὶ τῶν ὀππορτουμιστῶν ἡγετῶν τῆς Εἰ.Δ.Α. καὶ τῆς Δ.Ν. Λαμπράκη, διακήρυξε ἐξ ὀνόματος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς νεολαίας τὴν ἐνεργητικὴν συμπαράστασή της στὸν ἀγωνιζόμενο λαὸ τοῦ Βιετνάμ καὶ στὸ λαὸ τῆς Κύπρου καὶ ἀνοίξε ἔτσι μιὰ νέα περίοδο ἀγῶνων γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, τὴ δημοκρατία καὶ τὴν εἰρήνη. Φυσικὰ ἡ «ἀληθὴς δημοκρατία» τοῦ κ. Παπανδρέου ἔλαμψε σὲ ὅλη της τὴν μεγαλοπρέπεια. Χτύπησε ἀνελέητα τοὺς φοιτητές, παραβίασε τὸ ἀκαδημαϊκὸ ἄσυλο καὶ χρησιμοποίησε κάθε μέσο γιὰ νὰ κάμψει τὴν ἀγωνιστικὴν διάθεση τῆς σπουδάζουσας νεολαίας. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως αὐτῆς τῆς βίας ἦταν ἀντίθετα ἀπὸ τὶς προθέσεις τῶν ἔμπνευστῶν καὶ ὀργανωτῶν της. Οἱ κυβερνητικὲς βιαιότητες ἔνωσαν περισσότερο τοὺς φοιτητές, ἰσχυροποίησαν τὴν ἀγωνιστικὴν τους διάθεση καὶ δημιούργησαν εὐνοϊκότερες προϋποθέσεις γιὰ παραπέρα ἀγῶνες. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι μιὰ σειρά στελέχη καὶ παράγοντες τῆς Νεολαίας τοῦ Κέντρου βρέθηκαν σὲ στιγμὲς ἀγωνιστικῆς ἔξαρσης καὶ συμπαράταχθηκαν μὲ τὴ μεγάλη μάζα τῶν δημοκρατικῶν φοιτητῶν. Ἔτσι γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀποδείχτηκε ὅτι ἡ ἐνότητα τῶν σπουδαστικῶν δυνάμεων δὲν χιτίζεται στὴ βάση ἀπαράδεκτων συναλλαγῶν καὶ παζαρεμάτων «κορυφῆς», ἀλλὰ μέσα στὴν πάλη γιὰ τὰ κοινὰ προβλήματα, στὴν πάλη γιὰ τὴ λύση αὐτῶν τῶν προβλημάτων. Ἐπίσης ἀποδείχθηκαν πόσο ἀνεδαφικὲς εἶναι οἱ θεωρίες τῶν «θεωρητικῶν» τῆς ἀπολιτικοποίησης τοῦ σπουδαστικοῦ κινήματος κεντρῶν καὶ ρεβιζιονιστῶν μὲ τὴν ἀθρόα συμμετοχὴ κεντρῶν φοιτητῶν στὴν ἐκδήλωση γιὰ τὸ Βιετνάμ καὶ μὲ τὴν συμπαράστασή τους στὴ δίκη.

Ἡ ἀγωνιστικὴ αὐτὴ ἔξαρση τῆς σπουδάζουσας νεολαίας κατετάρaxε τοὺς κύκλους τῆς ὑποτέλειας, τὴν κυβέρνησή καὶ τὴ δεξιὰ πού προσπάθησαν νὰ δημιουργήσουν ἀτιμόσφαιρα σὲ ἴδιον τῆς σπουδάζουσας νεολαίας στηριγμένοι στὴ στάση τῶν ρεβιζιονιστῶν ἡγετῶν τῆς ΕΣΣΔ στὴ Μόσχα ἀπέναντι στὶς ἐκδηλώσεις τῶν σπουδαστῶν γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τοῦ Βιετνάμ.

Ἡ ἀγωνιστικὴ αὐτὴ ἐκδήλωση δημιούργησε «προβλήματα» καὶ στοὺς ἡγέτες τῆς Εἰ.Δ.Α. καὶ γι' αὐτὸ

προχώρησαν σὲ ἐνέργειες ἀποδυνάμωσης καὶ ὑπονόμευσης τῆς ἀγωνιστικῆς ἀνάτασης τῆς σπουδάζουσας νεολαίας...

Ἄφου προσπάθησαν νὰ πνίξουν μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀπαίτηση τῶν συνεπῶν ἀγωνιστῶν τῆς νεολαίας πού ἐκδηλώθηκε μὲ ξεχωριστὴ ἔνταση καὶ μέσα στὸ συνέδριο τῶν Λαμπράκηδων ἀποκλείοντας μέχρι τὴν τελευταία στιγμή κάθε ἐνδεχόμενο συμμετοχῆς τῆς ὀργάνωσης σὲ ἐκδήλωση συμπαράστασης σὲ ἀνοιχτὸ χωρὸ στὸν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ τοῦ Βιετνάμ, ὑποχρεώθηκαν τελικὰ μπροστὰ στὸ συνεχὲς σφυροκόπημα τῶν συνεπῶν στελεχῶν τῆς νεολαίας νὰ «ἐπιτρέψουν» μιὰ τέτοια συμμετοχὴ.

Ἔτσι μετὰ τὴν ἐκδήλωση σὲ κραυγαλέο ἄρθρο μέλους τῆς Ε.Ε. τῆς Εἰ.Δ.Α. ἀποδίδονται οἱ εὐθύνες γιὰ τὸ χτύπημα τῶν φοιτητῶν ὄχι στὴν κυβέρνησή καὶ προσωπικὰ στὸν ἀρχηγό της κ. Γ. Παπανδρέου, ἀλλὰ κατηγοροῦνται «οἱ περικλήδες, ὁ κ. Καραμπέτσος καὶ ὁλοι οἱ ἐγκάθετοι τῆς ΕΡΕ στὸν κρατικὸ μηχανισμό». Γιὰ τὸν ἴδιον καὶ τὴν ἡγεσία τῆς Εἰ.Δ.Α. φυσικὰ «ὁ λαὸς ἀξιώνει ἀπὸ τὴν κυβέρνησή νὰ ἀντλήσει τὰ συμπεράσματά της». Γιὰ τὴν ἀπλοῦστατα «ἐνισχύει τὰ σχέδια τῆς Δεξιᾶς». Ἔτσι γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα «ἀποχρωματίστηκε» ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Κ. καὶ ὅλη ἡ ὑπόθεση γιὰ τὴν ἡγεσία τῆς Ε.Δ.Α. εἶναι ζήτημα μόνο τῶν «περικλήδων» καὶ ὄχι τῆς ὑπεύθυνης κυβέρνησης.

Ἡ στάση αὐτὴ πού θρίσκειται σὲ ἀρμονία μὲ τὶς προσπάθειες εὐνοχισμού τῆς ἀγωνιστικῆς διάθεσης τῶν σπουδαστῶν πού ἐκδηλώθηκαν ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Εἰ.Δ.Α. καὶ τῶν Λαμπράκηδων δάζουν πρόσθετα καθήκοντα στοὺς πρωτοπόρους ἀγωνιστῆς τῆς Δημοκρατίας Ἐλληνες φοιτητές: Νὰ ἀπορρίψουν κάθε προσπάθεια ὑπονόμευσης τῆς ἀγωνιστικῆς τους διάθεσης πού ἐκδηλώνεται ἔϊτε μὲ τὴν θεωρία τοῦ «ἀνὴριμου» τῶν συνθηκῶν εἴτε μὲ τυχοδιωκτικὲς παροτρύνσεις καὶ νὰ σταθοῦν στητοί, σταθεροί, ἀμετακίνητοι, πρωτοπόροι μαχητῆς τοῦ ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα. Ἄς μὴ τοὺς πτοήσουν οἱ θρυσίες τῆς ἀντίδρασης καὶ οἱ συκοφαντίες τῶν ὀππορτουμιστῶν, ἡ ὠμὴ βία, οἱ συλλήψεις καὶ οἱ κατατρεγμοί. Οἱ φοιτητές καὶ οἱ φοιτήτριες, ἡ σπουδάζουσα νεολαία, εἶναι τὸ καμάρι τοῦ λαοῦ μας. Εἶναι σίγουρο ὅτι παρὰ τὶς δυσκολίες καὶ τὰ ἐμπόδια τὶς φουρτούνες καὶ τὶς θύελλες κάθε εἶδους, ἡ σπουδάζουσα νεολαία θὰ κάνει τὸ καθήκον της ἀπέναντι στὸ λαὸ μας καὶ στὴ νεολαία του.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΒΙΕΤΝΑΜΕΖΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ἡ ὀλόκληρη ἡ παγκόσμια προοδευτικὴ κοινὴ γνώμη βρίσκεται σὲ ἀναστάτωση ὕστερα ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς ἀεροπορικοὺς βομβαρδισμοὺς τοῦ ἐδάφους τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ Βόρειου Βιετνάμ καὶ ἀπὸ τὰ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα τῶν ἀμερικάνων ἱμπεριαλιστῶν στὸ Νότιο Βιετνάμ, ἐγκλήματα ποὺ ξεπερνοῦν κατὰ πολὺ ἐκεῖνα τῶν χιτλερικών.

Ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς προχωράει: κάθε μέρα καὶ περισσότερα σὲ νέα ἐγκλήματα, στὸ δρόμο τῆς ἐπέκτασης τοῦ πολέμου στὴν Ἰνδοκίνα, στὸ δρόμο τῆς πιδέρας γενίκευσης τοῦ πολέμου. Ἐγκαταλείποντας καὶ τὰ τελευταῖα προσχήματα, δηλώνει καθαρὰ καὶ ξεδιάντροπα μὲ τὸ στόμα τοῦ ἀρχηγοῦ του «εἰρηνόφιλου» Λ. Τζόνσον πὼς «ὕποχρωση δὲν ὑπάρχει, γιατί ἡ ὑποχώρηση θὰ ἐσήμαινε τὴν ἀρχὴ ραγδαίας κατάρρευσης σὲ κάθε ἄλλη χώρα τῆς Ἀσίας» (1). Ἡ κυνικὴ αὐτὴ ὁμολογία ἀποδείχνει τὴ δεινὴ θέση ποὺ βρίσκεται ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς στὴν Ἀσία, ἀπομονωμένος ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τοὺς λαοὺς καὶ παραδέρνοντας μέσα στὴ βαθύτατη σήψη τῶν καθεστώτων ἀνδρεικέλων ποὺ ἔχει ἐκθρέψει στὶς χῶρες τῆς Ἀσίας. Ἡ ὁμολογία αὐτὴ ἐξ ἄλλου δείχνει πὼς ἡ μόνη «διέξοδος» γιὰ τὸν ἱμπεριαλισμὸ ὅπου περισιγγεται ἀπὸ τὴ λαϊκὴ πάλη εἶναι ἡ πολιτικὴ τῆς ὀμῆς καὶ ἀχαλίνωτης βίας, ἡ πολιτικὴ τῆς περιφρόνησης κάθε ἐννοιας διεθνούς δικαίου καὶ ἡ προσφυγὴ στὶς πιδέρες ξετσιπωπτες πειρατικὲς μεθόδους. Ἐχοντας ἐξ ἄλλου ἐξασφαλίσει τὰ «νῶτα» του χάρις στὴ θεωρία καὶ τὴν πολιτικὴ τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ, προκαλεῖ ξεδιάντροπα τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου, ἰσχυριζόμενος μὲ τὸ στόμα τοῦ ἀρχηγοῦ του «εἰρηνόφιλου» Λ. Τζόνσον πὼς ἂν δὲν ὑποταχθεῖ ὁ λαὸς τοῦ Βιετνάμ «ὁ πόλεμος θὰ συνεχιστεῖ» (2) καὶ ὅτι «προσέχουμε στοὺς βομβαρδισμοὺς μας ὥστε νὰ μὴ προκαλοῦμε ἄσκοπες ἀπώλειες»!! Ταυτόχρονα μὲ τὴ συνηθισμένη μέθοδο τῶν γιάγκηδων ἱμπεριαλιστῶν «ὕποσχεται» τὴ χορήγηση ἐνδὺς δισεκατομμυρίου δολλαρίων ἂν ὑποταχθοῦν οἱ λαοὶ τῆς Ν.Α. Ἀσίας καὶ δεχτοῦν τοὺς ὄρους του.

Εἶναι φανερὸ πὼς δρισκόμαστε μπροστὰ σὲ ἓνα κύκλο νέων ὀρμητικότερων προκλήσεων τῶν ἱμπεριαλιστῶν τῶν ΗΠΑ. Ἀπομονωμένοι ἀπὸ τοὺς λαοὺς, μὲ τὴν συμπαράσταση μόνου τῆς κλίμακας Τίτο καὶ τοῦ «οὐδέτε-

ρόφιλου» Ἰνδοῦ ἀντιδραστικοῦ Σάστρι ποὺ «διαμαρτυρήθηκαν» γιατί «οἱ βομβαρδισμοὶ τῶν ΗΠΑ στὸ Βιετνάμ ἐξυψηροῦν τὴν κινεζικὴ ἐπιθετικότητα», καὶ ὄλων τῶν σύγχρονων ρεβιζιονιστῶν, φέρεται σὰν τοὺς μεγαλύτερους ἀρχιγιάγκηστερ τῆς ἐποχῆς μας, σὰν τοὺς χειρότερους διεθνεῖς πειρατὲς ποὺ ξεπερνοῦν καὶ ἐκεῖνα ἀκόμα τὰ χιτλερικά πρότυπα, τρομαγμένοι μπροστὰ στὴ πλημμυρίδα τῶν λαῶν τῆς Ν.Α. Ἀσίας.

Ὁ λαὸς, ἡ κυβέρνησις καὶ ὁ στρατὸς τοῦ Βιετνάμ ἀπαντᾷ: σὲ κάθε χτύπημα τῶν ἱμπεριαλιστῶν μὲ ἄμεσο χτύπημα καὶ ἐντείνει καθημερινὰ τὴν πάλη του καταφέροντας σκληρὰ πλήγματα στοὺς ἀμερικάνους ἐπιδρομείς. Οἱ δυνάμεις τοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Μετώπου τοῦ Νότιου Βιετνάμ κατακοῦν τὴ μιὰ νίκη μετὰ τὴν ἄλλη καὶ παρὰ τὰ χτηνώδη μέσα τῶν ἱμπεριαλιστῶν, τοὺς χτυπᾶνε μέσα στὴν ἴδια τὴ φωλιὰ τους. Οὔτε τὸ ξεριζώμα ἀπέραντων ἐκτάσεων, οὔτε τὰ ἀέρια, οὔτε οἱ ἀπειλὲς δὲν κλονίζουν τὸν ἥρωϊκὸ λαὸ τοῦ Βιετνάμ στὸν ἀγῶνα του γιὰ τὸ διῶξιμο τῶν ἱμπεριαλιστῶν ἀπὸ τὴ πατρίδα του.

Τελευταῖα ὁ Πρόεδρος Χὸ Τσι-μίνχ προειδοποίησε τοὺς ἀμερικάνους ὅτι ἐφόσον ἐπιμένουν στὸν ὀρμητικὸ αὐτὸ πόλεμο θὰ πνιγοῦν στὴ θάλασσα τῶν λαῶν τῆς Ἰνδοκίνας. Ἡ ἀπάντησις ἐξ ἄλλου στὸν τελευταῖο λόγο τοῦ «εἰρηνόφιλου» Λ. Τζόνσον — ποὺ ἀποτελοῦσε ἀπάντησις στὶς «καλὲς προσπάθειες» τῆς κλίμακας Τίτο καὶ τοῦ Ἰνδοῦ «οὐδέτεροφιλου» ἀντιδραστικοῦ Σάστρι καὶ ποὺ περιεῖχε τίς εὐχαριστίες του γιὰ τίς «καλὲς προτάσεις» τους καθὼς καὶ τὴν πλήρη ἀποδοχὴ τους — ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ προέδρου Χὸ Τσι-μίνχ, δὲν ἀφήνει καμιά ἀμφιβολία γιὰ τὴ σταθερὴ ἀποφασιστικὴ τοῦ διετναμέζικου λαοῦ νὰ διεξαγάγει τὸν ἀγῶνα του ἀποφασιστικὰ ὡς τὸ τέλος. Ἀπορρίπτοντας ὁ Πρόεδρος Χὸ Τσι-μίνχ τίς «προτάσεις» τοῦ ἀρχιγιάγκηστερ Τζόνσον τονίζει: «Ἀπαραίτητη προϋπόθεσις γιὰ ν' ἀρχίσουν διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν εἰρήνευσις στὴ Ν.Α. Ἀσία εἶναι ἡ ἀποχώρησις τῶν ἀμερικανῶν ἀπὸ τὸ Ν. Βιετνάμ σὲ τρόπο ὥστε ὁ λαὸς τῆς χώρας αὐτῆς νὰ μπορέσει νὰ ρυθμίσει ἐλεύθερα τίς ἐσωτερικὲς του ὑποθέσεις. Ἄν οἱ προϋποθέσεις αὐτὲς δημιουργηθοῦν, θὰ δημιουργηθεῖ εὐνοϊκὸ κλίμα γιὰ μιὰ νέα διάσκεψις τῆς Γενεύης».

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἡ Λαϊκῆς Κίνας, ἐκδηλώνοντας τὴν πιδέρετη συμπαράστασις στὸ λαὸ τοῦ Βιετνάμ καὶ στέκοντας στὴ θέση ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ διακήρυξε ὅτι

(1) Λόγος τοῦ Τζόνσον στὴ Βαλτιμόρη, «Νέα» 8.4.65.

(2) Στὸ ἴδιο.

ή επίθεση έναντίον του Βιετνάμ αποτελεί επίθεση έναντίον όλου του σοσιαλιστικού στρατοπέδου επανέλαθε με το στόμα του πρωθυπουργού Τσού Έν-λάι ότι: «Ο κινέζικος λαός απάντησε αποφασιστικά στην πρόσφατη εκκλήση του Έθνικου Απελευθερωτικού Μετώπου του Νότιου Βιετνάμ και θα δώσει στο νοτιοβιετναμέζικο λαό όλη την απαραίτητη υλική βοήθεια, συμπεριλαμβανομένων και όπλων και κάθε είδους πολεμικού υλικού. Είμαστε επίσης έτοιμοι να στείλουμε ανθρώπους μας να πολεμήσουν στο πλευρό του βιετναμέζικου λαού αν το κρίνει αυτός αναγκαίο».

Το σκληρό μάθημα εξ άλλου που έδωσε πρόσφατα η κινέζικη αεροπορία στους αμερικάνους επιδρομείς δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για την αποφασιστικότητα του κινέζικου λαού και της κυβέρνησής του. Ταυτόχρονα, για άλλη μια φορά, κάλεσε τις χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου να ενεργήσουν από κοινού για την συμπαράσταση στο λαό του Βιετνάμ και για την απόκρουση της αμερικάνικης επίθεσης κατά των λαών της Ν.Α. Ασίας.

Σε όλο το διάστημα αυτό η στάση των ρεβιζιονιστών ήγετων της Σ.Ε. απέναντι στην αμερικάνικη επίθεση παρ' όλες τις πανουργίες και τις θροντερές φράσεις ήταν τέτοια που απεθράυνε τους ιμπεριαλιστές και προκάλεσε την πιό θαυμάσια απογοήτευση στους λαούς των χωρών του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και σ' όλους τους λαούς. Επιχειρώντας να παζαρέψουν με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό πίσω από τις πλάτες του βιετναμέζικου λαού, προχώρησαν σε καθαρα τρομοκρατικά μέσα για να φιώσουν τη φωνή του σοβιετικού λαού, χτυπώντας κατά τον πιό θάρραρο τρόπο τους ξένους και τους σοβιετικούς φοιτητές στη Μόσχα και εξαπολύοντας μετά την αίτηση συγγνώμης του Α. Γκρομίκο στον αμερικάνο πρεσβευτή μια νέα λυσσαλέα αντίθεση εκστρατεία, δίνοντας έτσι δείγματα «καλής θελήσεως» στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Προσπαθόν να εκτονώσουν την πίεση που δέχονται από το σοβιετικό λαό, από τους λαούς των χωρών του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, με μερικές «άπαρξαιωμένες δηλώσεις» και με την απόστολή όρισμένου υλικού στο Β. Βιετνάμ χωρίς να παύουν αλλά αντίθετα να επιμένουν στη γραμμική της συνεννόησης με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές για την επιβολή μιας «λύσης» αντίθετα με τα συμφέροντα του νοτιοβιετναμέζικου λαού και της πάλης για την απόκρουση των ιμπεριαλιστικών σχεδίων.

Μπροστά στην κατάσταση αυτή η Λαϊκή Κίνα, με το στόμα του πρωθυπουργού της Τσού Έν-λάι διακήρυξε πως μόνο ο λαός του Βιετνάμ έχει το δικαίωμα να αποφασίσει για τη τύχη της χώρας του και κανένας άλλος.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν πρόκειται να θγει από τη δύσκολη θέση του όση βία και αν χρησιμοποιήσει και σε οποιαδήποτε μέσα και αν καταφύγει. Ο λαός του Βιετνάμ θα κατακτήσει όπωσδήποτε τη νίκη στο πεδίο των ιμπεριαλιστών και των συμμάχων του συγχρόνων ρεβιζιονιστών.

Ο έλληνας λαός παρακολουθεί με αγωνία τις έλληνοαμερικανικές ενέργειες των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στο Βιετνάμ σε μια στιγμή που οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές

εντείνουν τις μηχανογραφίες τους εις βάρος του λαού της Κύπρου. Βρίσκεται στην συντριπτική του πλειοψηφία στο πλευρό του βιετναμέζικου λαού και βρίσκει κάθε φορά τον τρόπο να εκφράσει την συμπαράστασή του στον αγώνα του βιετναμέζικου λαού παρά τα εμπόδια που του δάζει η παπανδρεϊκή κυβέρνηση και οι Έλληνες όππορτουμιστές.

Οι τελευταίοι προφανώς για να εκφράσουν για άλλη μια φορά τη «συμπαράστασή» τους στο βιετναμέζικο λαό επιδίδονται στη χάλκευση κάθε είδους συκοφαντίας έναντίον της Λαϊκής Κίνας, ενώ ταυτόχρονα απαγορεύουν κάθε ούσιαστική εκδήλωση συμπαράστασης από μέρους του λαού και της νεολαίας. Μετά τις γνωστές συκοφαντικές επινοήσεις για τις όποιες γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος, αναμασσούν κάθε συκοφαντική επινοήση έναντίον της Κίνας που σερβίρει ο αντιδραστικός τύπος, ενώ ταυτόχρονα σε όρισμένες από τις νυσταλέες εκδηλώσεις που όργανωσαν για την «τιμή των όπλων» έβαλαν στο στόμα όμιλητών που συνδέονται στενά με την ήγεσία της ΕΔΑ συκοφαντικούς ισχυρισμούς του είδους: «Η Λαϊκή Κίνα με την απειλή απόστολής δυνάμεων δξύνει την κατάσταση» κλπ. ευθυγραμμισμένοι τελείως με την κλίμα Τίτο, ενώ ταυτόχρονα κάνουν τους λεονταρήδες, κραυγάζοντας προφανώς για να «άποστομώσουν» τις ανησυχίες και τα έρωτηματικά του λαού το «μεγάλο έρωτημα»: Γιατί δεν επεμβαίνει η Κίνα αφού θεωρεί τις ΗΠΑ χάρτινη τίγρη; Το «μεγάλο έρωτημα» αυτό αποτελεί «θαρό πυροβολικό» των όππορτουμιστών για να δικαιολογούν τη δική τους επαίσχυντη στάση. Κατ' αρχήν θα μπορούσε κανείς να ρωτήσει γιατί αυτό το θαρύγδοπο έρωτημα δεν το θέτουν επίσημα, ανοιχτά και υπεύθυνα, αλλά το χρησιμοποιούν στη καθημερινή «διαφωτιστική» τους προσπάθεια και σ' όλα τους τα όργανα από την Ε.Ε. μέχρι τη συνέλευση δάσης. Ο λόγος είναι φανερός: άρέσκονται στην «ψιθυρολογία» και στην τακτική των τριόδων γιατί τέτοιου είδους επινοήσεις δεν άντέχουν στο φως της ήμέρας.

Διαστρεβλώνοντας την όρθή θέση της Λαϊκής Κίνας σχετικά με την ανάγκη της υποστήριξης των αγώνων των καταπιεζόμενων λαών και έθνων και σχετικά με τη θέση του Μάο Τσέ-τούνγκ ότι «οι ιμπεριαλιστές και όλοι οι αντιδραστικοί είναι χάρτινες τίγρεις», νομίζουν ότι ξεφεύγουν από τα καυτά έρωτήματα που δάζει ο λαός σχετικά με τη στάση των σύγχρονων ρεβιζιονιστών απέναντι στον αγώνα του λαού του Βιετνάμ.

Είναι γνωστό ότι η στάση μιας σοσιαλιστικής χώρας απέναντι στον αγώνα ενός καταπιεζόμενου έθνους για να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της διεθνούς αλληλεγγύης και συμπαράστασης πρέπει να ικανοποιεί τους ακόλουθους όρους: α) Να υπάρχει από την πλευρά της σοσιαλιστικής χώρας ένας ξεκάθαρος προσανατολισμός που να βοηθάει το λαό της δοσμένης χώρας να εντείνει τον αγώνα του, β) Να δίνεται σε κάθε στιγμή ή πιό αποτελεσματική συμπαράσταση τόσο στο πολιτικό και στο διπλωματικό πεδίο όσο και στο πεδίο της άναλγηψης συγκεκριμένων πρωτοβουλιών από τη δοσμένη σοσιαλιστική χώρα για την διευκόλυνση της άναπτύξης της λαϊκής πάλης και όχι για την κατάσβεση

των «σπινθήρων» της λαϊκής αντίστασης, γ) να δίνεται από τη δοσμένη σοσιαλιστική χώρα κάθε δυνατή υλική βοήθεια στο λαό της δοσμένης χώρας με βάση το συμφέρον της ανάπτυξης και της έντασης του αγώνα και όχι αντίστροφα.

Είναι γνωστό ότι η Λαϊκή Κίνα εκπλήρωσε και εκπληρώνει το διεθνιστικό της χρέος με βάση τους παραπάνω όρους, ενώ δε μπορεί να ισχύσει το ίδιο για τους ρεβιζιονιστές σοβιετικούς ηγέτες. Έπιπλέον, η Λ. Κίνα από την αρχή της επίθεσης των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στο Βιετνάμ κάλεσε σε κοινή δράση τις σοσιαλιστικές χώρες και τοποθετήθηκε πολύ καθαρά σε ότι αφορά την πιο πέρα στάση της στην κατάσταση αυτή. Την πολιτική της Λαϊκής Κίνας δεν την χαρακτήρισε ποτέ και ούτε φυσικά και τώρα τη χαρακτηρίζει ο τυχοδιωκτισμός αλλά Χρυστσώφ στην αντιμετώπιση του ιμπεριαλισμού. Έπειδή και η Λ. Κίνα και ο λαός του Βιετνάμ θεωρούν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σαν χάρτινη τίγρη ακριβώς γι' αυτό βρίσκουν τη δύναμη να τον πολεμάνε και να τον στριμώχνουν, ενώ οι «θεωρητικοί» της παντοδυναμίας του ιμπεριαλισμού τρέμουν μπροστά του και αναζητούν σε κάθε περίπτωση τρόπους και μεθόδους για να αποκαταστήσουν μια «γέφυρα συνεννόησης» σε βάρος των συμφερόντων του αγώνα των λαών... Έξ' άλλου ο τρόπος που αντι-

μετώπισε και τελευταία ο αρχηγός του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού Τζόνσον στον τελευταίο του λόγο τους σοβιετικούς ηγέτες και τη Λαϊκή Κίνα αποδείχνει πως ή ίδια ή στάση των ρεβιζιονιστών ηγέτων ενθαρρύνει τους ιμπεριαλιστές να κάνουν προτάσεις για την από κοινού «παροχή βοήθειας» στις υποανάπτυκτες χώρες...

Οι πανουργίες και οι «λεονταρισμοί» των όππορτουμιστών μας δεν πρόκειται να τους απαλλάξουν από τη βαρύτερη ευθύνη της υπονόμευσης της διάθεσης του ελληνικού λαού και της νεολαίας να συμπαρασταθούν στον αγώνα του λαού του Βιετνάμ. Ήδη σιγοντάρουν την προσπάθεια της αντίδρασης της χώρας μας να διαθρῶσουν τις διαθέσεις του λαού με το «επιχείρημα» ότι έχουμε να φροντίσουμε για τα «δικά μας»!!

Όσοσο όλα αυτά τα τερτίπια των αντιδραστικών και των όππορτουμιστών δεν θα μπορέσουν να ανακόψουν την αγωνιστική όρμη του λαού και της νεολαίας μας. Ήδη η ήρωϊκή σπουδαστική νεολαία έσπασε τα φράγματα των παπανδρεϊκών απαγορεύσεων και του όππορτουμισμού και έδωσε το αγωνιστικό της παρόν. Η φωνή του λαού και της νεολαίας μας θα ακουσθεί και πάλι επιβλητική:

—Έξω οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές από το Βιετνάμ.

■ Τ Ο Κ Υ Π Ρ Ι Α Κ Ο

■ Ο Ι Α Μ Ε Ρ Ι Κ Α Ν Ο Ι Ι Μ Π Ε Ρ Ι Α Λ Ι Σ Τ Ε Σ

■ Η « Σ Υ Μ Π Ε Φ Ω Ν Η Μ Ε Ν Η » Λ Υ Σ Η

Τὸν τελευταῖο καιρὸ παρατηρεῖται ὄξυνση τῆς ἔντασης στὴν Κύπρο. Ποτὲ ἄλλοτε, ἀπὸ τοὺς πειρατικούς βομβαρδισμοὺς τῶν ἀμερικανοτούρκων τὸν Αὐγούστο τοῦ 1964 ἢ κατάσταση στὴν Κύπρο δὲν παρουσίασε τόση ἔνταση καὶ ποτὲ ἄλλοτε ἢ ἄμεση ἀπειλὴ τῆς ἐπανάληψης τῶν συγκρούσεων δὲν ἦταν τόσο σοβαρῆ. Οἱ τουρκοκύπριοι ὑποκινούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀμερικανο-ἀγγλους ἱμπεριαλιστὲς προκαλοῦν ἐπεισόδια καὶ ἡ ἐπέκταση τῆς σύγκρουσης τῶν ἀντιμέτωπων δυνάμεων μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθεῖ. Γενικὰ ἡ κατάσταση αὐτὲς τὲς μέρες ἐμφανίζεται κρίσιμη.

Ἀνάλογη ἀτμόσφαιρα δραστηριότητος παρατηρεῖται καὶ στὴν Τουρκία καὶ στὴν Ἑλλάδα. Ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ἀνακάλεσε τὲς ἄδειες τῶν στρατιωτῶν τῶν χερσαίων, τῶν ἀεροπορικῶν καὶ τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῆς. Ὁ τουρκικὸς στόλος ἐξῆλθε στὴ Μεσόγειο. Ἐνῶ παράλληλα οἱ τουρκικὲς δυνάμεις τῶν τουρκικῶν ἀκτῶν ἔναντι τῆς Κύπρου καὶ τῆς περιοχῆς τῆς Θράκης διεξάγουν ἀσκήσεις. Στὴν Ἑλλάδα ἐπίσης ἔγιναν τὲς τελευταῖες μέρες ἀλλεπάλληλες συσκέψεις τῶν κυβερνητικῶν καὶ στρατιωτικῶν παραγόντων μὲ τὴ συμμετοχὴ καὶ Κυπρίων παραγόντων. Ὁ ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης τῆς Ἑλλάδος πῆγε στὴν Κύπρο καὶ οἱ ἐπισκέψεις τῶν ἐπιστῆμων παραγόντων συνεχίζονται.

Ποῖς ὅμως ὑποκινεῖ αὐτὴ τὴ νέα ἔνταση ποὺ ἐγκυμονεῖ τὴν ἐπανάληψη τῶν συγκρούσεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἐστίας ἀναταραχῆς στὴν περιοχὴ τῆς Μεσογείας; Ποῖος κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν δραστηριότητα καὶ τίνοσ τὰ συμφέροντα ἐξυπηρετεῖ ἡ ἔνταση καὶ ἡ ἀναταραχὴ;

Εἶναι σ' ὅλους γνωστὸ ὅτι ἡ Κύπρος, σὰ συλλογικὴ βάση τοῦ ἐπιθετικοῦ ΝΑΤΟ, ἀποχτάει ὄλως ἐξαιρετικὴ σημασία γιὰ τοὺς ἀμερικανοἀγγλους ἱμπεριαλιστὲς. Οἱ θέσεις τῶν ἀμερικανοἀγγλων ἱμπεριαλιστῶν στὴν περιοχὴ αὐτὴ κλονίζονται. Ὁ ἐθνικοαπελευθερωτικὸς ἀγῶνας τῶν λαῶν τῆς περιοχῆς αὐτῆς ὀξύνεται. Ὁ ἀγῶνας τῶν ἀραβικῶν λαῶν ἀπειλεῖ ἄμεσα τὰ ἀποικιακὰ συμφέροντα τῶν ἀμερικανοἀγγλων ἱμπεριαλιστῶν. Οἱ πετρελαιόπηγες τῆς περιοχῆς αὐτῆς καθὼς καὶ οἱ δρόμοι πρὸς τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀνατολικὴ Ἀφρική βρίσκονται σὲ κίνδυνο. Γι' αὐτὸ ἡ Κύπρος πρέπει νὰ μετατραπεῖ σὲ βάση καὶ ὀρμητήριο γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν ἱμπεριαλιστικῶν ἐπιδιώξεων στὴν περιοχὴ αὐτῆ. Ἀπὸ τὴν Κύπρο θὰ πρέπει νὰ ξεκινοῦν τὰ ἀμερικάνικα ἀεροπλάνα γιὰ νὰ καιοῦν καὶ νὰ σκοποῦν τὸ θάνατο ὅπου οἱ λαοὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς ἀπειλοῦν τὰ συμφέροντά τους. Οἱ ἀμερικανοἀγγλοὶ ἐπείγονται, δὲν ἔχουν χρονικὰ περιθώρια καὶ γι' αὐτὸ διάζονται νὰ πετύχουν τὸ σκοπὸ τους, δηλαδή τὴ

μετατροπὴ τῆς Κύπρου σὲ στρατιωτικὴ βάση τοῦ ΝΑΤΟ. Αὐτὸ τὸ δείχνουν οἱ ἐνέργειες καὶ ἡ δραστηριότητά τους τόσο στὴν Κύπρο ὅσο καὶ στὴν Τουρκία καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Κύπρος ἔχει πλημμυρίσει ἀπὸ κατασκόπους. Χίλιοι ἀμερικανοὶ κατασκόποι ἐργάζονται γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἱμπεριαλιστικῶν σχεδίων. Μηχανορραφοῦν ἔτσι ποὺ ὁ κυπριακὸς λαὸς κατὰ πρῶτο λόγο καὶ ἡ κυβέρνησή του νὰ ὑποταγοῦν καὶ νὰ ἐνδῶσουν. Οἱ ἀμερικάνικοι ραδιοσταθμοὶ διεξάγουν ἔντονη προπαγάνδα ἔναντι τῆς Κύπρου, τῶν ἀραβικῶν λαῶν καὶ τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν. Ὅλα αὐτὰ συγκλίνουν στὸ νὰ πετύχουν τὴν κάμψη, τὴν ὑποταγὴ τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ, νὰ τὸν ἀπομονώσουν ἀπὸ τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα τῆς περιοχῆς αὐτῆς, ἀπὸ τοὺς ἀραβικοὺς λαοὺς καὶ ἀπὸ τὲς σοσιαλιστικὲς χώρες καὶ ἔτσι εὐκόλα νὰ τὸν ὑποτάξουν. Παράλληλα ἡ δραστηριότητα τῶν ἐπιστῆμων ἀμερικανῶν ἐκπροσώπων καὶ τοῦ ΝΑΤΟ ἐντείνεται. Τὴ σοβαρότητα τῆς κατάστασης καὶ τὴ διασύνθη τῶν ἀμερικάνων ἱμπεριαλιστῶν τὴν ὑπογραμμίζει τὸ ταξίδι τοῦ ἀμερικανοῦ ὑφυπουργοῦ Τζῶν Τζέρνιγκαν. Ὁ κ. Τζέρνιγκαν ἀφοῦ πρῶτα ἐπισκέφθηκε τὴν Τουρκία, ἔφθασε στὴν Ἑλλάδα, ὅπου εἶχε ἀρκετὲς συζητήσεις μὲ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς χώρας καὶ μὲ ἀρμοδίους κυβερνητικούς καὶ στρατιωτικούς παραγόντες καὶ δὲν παρέλειψε νὰ πάει καὶ στὴ Θεσσαλονίκη. Οἱ λεπτομέρειες τῶν συζητήσεων τοῦ κ. Τζέρνιγκαν δὲν ἔγιναν γνωστὲς, ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκρυβεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὅλη του ἡ δραστηριότητα ἀποδίδεται στὸ νὰ ἐπιβληθεῖ στὴν Κύπρο μιὰ «συμπεφωνημένη» λύση, δηλ. νὰ γίνῃ στρατιωτικὴ βάση τοῦ ΝΑΤΟ. Ἐνας τρόπος γιὰ νὰ φθάσουν σ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι οἱ «ἀπ' εὐθείας» διαπραγματεύσεις ἀρχικὰ ἀνάμεσα στὲς δύο κοινότητες τῆς Κύπρου καὶ σὲ συνέχεια ἀνάμεσα στὴν ἑλληνικὴ καὶ τουρκικὴ κυβέρνησι.

Τὸ ΝΑΤΟ ἐννοεῖται δὲν ἀπουσίασε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἔντονη δραστηριότητα. Ὁ διοικητὴς τῶν χερσαίων δυνάμεων τοῦ στρατηγείου Σμύρνης στρατηγὸς Μικαέλις εἶχε συνάντηση μὲ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ΓΕΣ ἀντιστράτηγο Γεννηματᾶ.

Στὸ μεταξὺ ὁ μεσολαθητὴς τοῦ Ο.Η.Ε. ὑπέβαλε τὴν ἐκθεσή του. Ἡ διάφηση τῶν ἐλπίδων ὅτι τὸ Κυπριακὸ θὰ λυθεῖ στὸν Ο.Η.Ε, δηλ. στὴν τελευταία σύνοδο ποὺ ἔληξε ἄδοξα, φωτίζει καὶ τὸ ρόλο τοῦ μεσολαθητῆ τοῦ ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ ἀποσκοπεῖ ἄλλοῦ παρά στὴν ἐξυπηρέτηση τῶν σχεδίων τῶν ἀμερικάνων ἱμπεριαλιστῶν. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ τελευταία σύνοδος τοῦ Ο.Η.Ε διέκοψε ἀντικανονικὰ τὲς ἐργασίες τῆς ὕστερα ἀπὸ συμφωνία πᾶνω σ' αὐτὸ τῶν ἱμπεριαλιστῶν

και των σύγχρονων ρεβιζιονιστών. Και η πρόταση του αντιπροσώπου της Λαϊκής Δημοκρατίας Άλβανίας να συνεχίσει ο ΟΗΕ τις εργασίες του κανονικά καταψηφίστηκε από τα κράτη-μέλη που επηρεάζονται από τους ιμπεριαλιστές και τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές, ενώ πολλοί αντιπρόσωποι ψήφισαν υπέρ της αλβανικής πρότασης και η Γαλλία και άλλα κράτη απέσχαν. Οι ιμπεριαλιστές και οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές ψήφισαν τη διακοπή των εργασιών της συνόδου του ΟΗΕ για να μη συζητηθούν τα διάφορα επείγοντα διεθνή προβλήματα και κυρίως το πρόβλημα της εισδοχής της Λαϊκής Κίνας στον ΟΗΕ. Έτσι φάνηκε καθαρά ότι κι αυτό το βήμα του ΟΗΕ και ο ίδιος ο οργανισμός αυτός παραμερίζονται και κλείνουν για να μην αποτελούν εμπόδιο στην εφαρμογή των ιμπεριαλιστικών σχεδίων.

Το πρόσωπο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα αυτές τις μέρες, προβάλλει με όλη του την κυνικότητα και τη θηριωδία. Όλοκληρη η ανθρωπότητα παρακολουθεί αυτές τις μέρες τα έγκληματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε βάρος του λαού του Βιετνάμ που ξεπέρασαν σε θηριωδία κι' αυτούς τους χιτλερικούς και που γι' αυτό ξεσήκωσαν παγκόσμια όργη και καταδίκη. Δεν χωράει αμφιβολία για τις μέθοδες και τα μέσα που μπορεί να χρησιμοποιήσουν οι ιμπεριαλιστές για την επιτυχία των σχεδίων τους. Είναι ο «λογικός» Τζόνσον που έδωσε την εντολή των πειρατικών βομβαρδισμών του λαού του Βιετνάμ. Οι καθημερινές απειλητικές δηλώσεις του δεν αφήνουν αμφιβολία ότι αυτός είναι ο έμπνευστής του πολέμου με τα δηλητηριώδη άερα όπως ο ίδιος ο Τζόνσον ήταν ο έμπνευστής των βομβαρδισμών των χωριών της Κύπρου τον Αύγουστο του 1964. Άπ' έδω διαφαίνεται και ο άμεσος κίνδυνος που διατρέχει το θέμα της Κύπρου. Όμως οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ολοένα περισσότερο απομονώνονται. Όλοένα και περισσότερες φωνές ακούγονται και στην ίδια τη χώρα τους έναντι των πειρατικών τους ενεργειών. Ενώ παράλληλα οι λαοί ξεσηκώνονται για να σταματήσουν τις πειρατικές ενέργειες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και για να ματαιώσουν τα σχέδιά του.

Ο κυπριακός και ο ελληνικός λαός πρέπει να επαγρυπνούν έντατικά. Οι μηχανορραφίες, οι εκδιασμοί και οι απειλές των ιμπεριαλιστών είναι πολύμορφες. Χρειάζεται λοιπόν ακλόνητη σταθερότητα στη γραμμή της πραγματικής ανεξαρτησίας και της αυτοδιάθεσης. Κανένα παζάρεμα και κανενός είδους «διαπραγματεύσεις». Η ενότητα και η μονολιθικότητα των Κυπρίων αδελφών και του Ελληνικού λαού στο αίτημα της ανεξαρτησίας και της αυτοδιάθεσης είναι αποφασιστικός παράγοντας στον αγώνα που διεξάγεται. Το μέλλον της Κύπρου συνδέεται στενά με την τύχη και το μέλλον της Ελλάδας. Μετατροπή της Κύπρου σε στρατιωτική βάση του ΝΑΤΟ θα σημαίνει περισσότερη εξάρτηση της Ελλάδας από τους ιμπεριαλιστές και περισσότερα δεινά για τον ελληνικό λαό. Ενώ αντίθετα η κατοχύρωση της αυτοδιάθεσης και της ανεξαρτησίας της Κύπρου θα δείχνει το δρόμο και θα εμπνέει

την πάλη του ελληνικού λαού για να απαλλαγεί από τα άσφυκτικά πλοκάμια των ιμπεριαλιστών. Αποφασιστικό ρόλο στον αγώνα αυτόν θα παίξει η αντίσταση του κυπριακού λαού, ο ήθικος και ο υλικός εξοπλισμός του καθώς και η δολόπλευρη συμπαράσταση του ελληνικού λαού. Στο πλευρό του κυπριακού λαού στέκονται όλοι οι φιλελεύθεροι λαοί του κόσμου. Τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα της περιοχής αυτής, οι αραβικοί λαοί και οι λαοί των σοσιαλιστικών χωρών αποτελούν γερό βάθρο για τη διεξαγωγή του αγώνα των Κυπρίων αδελφών και για το νικηφόρο τέρμα του.

Η ακλόνητη σταθερότητα του κυπριακού λαού, η συμπαράσταση των λαών της περιοχής και των λαών των σοσιαλιστικών χωρών δεν μπορεί παρά να ματαιώσει τα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Η φάση αυτή της επίθεσης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού θα χρεωκοπήσει όπως και η πειρατική επιδρομή τον Αύγουστο του 1964. Το σταθερό και καθημερινό ξεσκέπασμα των σχεδίων και των επιβουλών των αμερικανόαγγλων ιμπεριαλιστών δυσκολεύει και ματαιώνει τους σκοπούς τους. Στο στάδιο αυτό αποκτάει ιδιαίτερη σοβαρότητα η στάση της ελληνικής Κυβέρνησης έναντι του κυπριακού και του ελληνικού λαού. Το Κυπριακό είναι ή λυδία λίθος για μία πατριωτική και ελληνική πολιτική. Δεν υπάρχουν περιθώρια για συγκαλυμμένη εξυπηρέτηση των σχεδίων των ιμπεριαλιστών ούτε εν όνόματι της διατήρησης της «ενότητας» της Ατλαντικής Συμμαχίας, ούτε εν όνόματι των συμφερόντων του «ελευθέρου» κόσμου. Πολιτική έναντι στο θέμα της Κύπρου μέσα στα πλαίσια της Ατλαντικής συμμαχίας και για τα συμφέροντα αυτής της συμμαχίας σημαίνει παράδοση του κυπριακού λαού στις τυχοδιωκτικές επιδιώξεις των αμερικανόαγγλων ιμπεριαλιστών. Κανένας δαίδαλος «διαπραγματεύσεων» δεν μπορεί να συγκαλύψει την απειλούμενη ένταξη της Κύπρου στην αλυσίδα των βάσεων - δρμητηρίων του ΝΑΤΟ. Ο κυπριακός και ο ελληνικός λαός πρέπει να αγρυπνούν έντατα σε διαρκή ετοιμότητα για τη ματαίωση κάθε σχεδίου ύποταξης.

Τις τελευταίες μέρες φαίνεται ολοένα καθαρά η ενδοτική στάση της ελληνικής Κυβέρνησης. Το έδαφος για τις «διαπραγματεύσεις» έχει προετοιμασθεί. Ήδη ο πρωθυπουργός κ. Παπανδρέου έδέχθη τον Τούρκο πρεσβευτή κ. Τουλούϊ και σε συνέχεια οι όμιλίες συνεχίστηκαν με τον αμερικανό ύφυπουργό κ. Τζέρνιγκαν. Όλες οι ενδείξεις δείχνουν πως πιθανόν και εν αγνοία του κυπριακού λαού θα βρεθεί «συμφωνημένη λύση». Τα εμπόδια που προβάλλονται στην οργάνωση και την ενίσχυση της άμυνας των Κυπρίων με μέσα ικανά να αντιμετωπίσουν τις πειρατικές επιδρομές και κάθε κίνδυνο είναι ενδεικτικά του σχεδίου των ιμπεριαλιστών να διατηρούν τον εξοπλισμό των Κυπρίων σε επίπεδο όχι αποτελεσματικής άμυνας. Οι πληροφορίες της «Ουάσιγκτων Πόστ» ότι κατόπιν πίεσεως των ΗΠΑ προς την ελληνική Κυβέρνηση και αυτής προς τους Κυπρίους ματαιώθηκε ή μεταφορά στην Κύπρο πυραύλων, επιβεβαιώνει αυτήν την προσπάθεια. Άλλωστε ο βος στόλος έχει αναλάβει το ρόλο του ελέγ-

χου της Ανατολικής Μεσογείου και η διαρκής παρουσία του στα ελληνικά και κυπριακά ύδατα αποτελεί μέσον πίεσης και εκδυσίμου προς τις κυβερνήσεις Ελλάδος και Κύπρου. Η δὲ παρουσία τοῦ ατομικινήτου «Ρίκετς» υπογραμμίζει αὐτὸ τὸ σκοπὸ.

Ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνηση κινεῖται μέσα στὸ χῶρο τῶν «συμμαχικῶν πλαισίων» καὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ ΝΑΤΟ γιὰ τὴ λύση τοῦ Κυπριακοῦ. Ὅμως τὰ «συμμαχικὰ πλαίσια» μόνον συμφορὰς προμηνύουν γιὰ τὸν κυπριακὸ λαὸ καὶ τὸ μέλλον τῆς Κύπρου. Τὸ ἐπιθετικὸ ΝΑΤΟ ἀποτελεῖ τὸν πιὸ ἀδυσώπητο ἐχθρὸ τοῦ Κυπριακοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καὶ ἡ συνεργασία μὲ τὸ ἐπιθετικὸ ΝΑΤΟ γιὰ τὴ λύση τοῦ Κυπριακοῦ σημαίνει διευκόλυνση τοῦ ΝΑΤΟ γιὰ νὰ ἐπιτύχει τοὺς σκοποὺς του.

Αὐτὲς τὲς μέρες ὑποβλήθηκα στὸν Γραμματέα τοῦ ΟΗΕ ἢ ἀναμενόμενη ἐκθεση Πλάζα. Ἀποσπάσματα καὶ σχόλια τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, χωρὶς μέχρι στιγμῆς νὰ πάρουν θέση ἔναντι τῆς ἐκθέσεως οἱ κυβερνήσεις τῆς Λευκωσίας καὶ τῆς Ἀθήνας, πράγμα πού θὰ γίνεῖ, σύμφωνα μὲ κυβερνητικὰ ἀνακοινώσεις, ἀφοῦ μελετηθεῖ ἡ ἐκθεση καὶ ἀφοῦ γίνουν κοινὲς συνεννοήσεις Λευκωσίας—Ἀθηνῶν γιὰ νὰ καθορίσουν ἐνιαίᾳ γραμμῇ ἔναντι τῆς ἐκθέσεως Πλάζα. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἔρχεται στὴν Ἀθήνα ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Κύπρου κ. Κυπριανοῦ.

Ὅμως σχόλιο «πολιτικῶν κύκλων» δείχνει πῶς ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν κυβέρνηση θεωροῦνται ὡς ἑθελῶς στοιχεῖα τῶν προτάσεων Πλάζα ἢ ἀποδοκιμασία τῶν συνθηκῶν τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ Λονδίνου, ὁ ἀποκλεισμός τῆς διχοτόμησης καὶ τῆς ὁμοσπονδίας καὶ ὡς ἀρνητικὸ: ἡ ἄρνηση τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιάθεσης.

Τὴν ἴδια θέση παίρνει καὶ ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ. Βέβαια μελετᾷ τὴν ἐκθεση Πλάζα καὶ θὰ καθορίσει τὴν θέση τοῦ κόμματός μὲ ἀνακοίνωση πού θὰ ἐκδοθεῖ ἐν τῶς τῶν ἡμερῶν, ὅμως κύκλοι τῆς ΕΔΑ υπογράμμισαν ὅτι: «Μὲ τὴ δημοσίευση τῆς ἐκθέσεως τοῦ μεσολαβητοῦ τοῦ ΟΗΕ κ. Πλάζα ἡ κυπριακὴ ὑπόθεση εἰσέρχεται σὲ νέα φάση, ὅπου προβάλλεται ἔντονα ὁ διαπραγματευτικὸς παράγοντας γιὰ εἰρηνικὴ λύση μὲ βάση τὲς ἀρχές τοῦ ΟΗΕ... (Sic), Ἰδιαίτερα θετικὰ εἶναι τὰ σημεῖα γιὰ τὸν ἀποκλεισμὸ τῆς ἐπανάδου στὸ καθεστῶς τῆς Ζυρίχης, γιὰ τὸν ἀποκλεισμὸ τῆς διχοτόμησης καὶ ὁμοσπονδίας... Τὸ ἀσθενὲς τοῦ σημεῖο — καὶ ἐδῶ ἡ διαφωνία τῆς ΕΔΑ μὲ τὲς προτάσεις Πλάζα εἶναι πλήρης — ὁρίζεται στὸν περιορισμὸ τῆς ἔσκαψης τοῦ δικαιώματος αὐτοδιάθεσης τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ, μὲ τὸν ἀποκλεισμὸ τῆς Ἐνωσῆς καὶ τῆς ἐξάρτησης τῆς τελικῆς λύσης ἀπὸ τὴ συμφωνία δυνάμεων ὅπως ἡ Τουρκία καὶ ἡ Μεγ. Βρετανία πού ἐπανειλημμένα ἔχουν ἐκφράσει τὴν ἀντίθεσή τους καὶ ἔχουν καταπολεμήσει τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ...» («Αὐγὴ» 1.4.65).

Ἔτσι ἀπὸ τὰ πρῶτα σχόλια «πολιτικῶν κύκλων» καὶ τῆς ΕΔΑ ἡ ἐκθεση Πλάζα παρουσιάζεται ὅτι περιέχει τρία θετικὰ σημεῖα καὶ ἓνα ἀρνητικὸ, «ἀσθενὲς» κατὰ τοὺς κύκλους τῆς ΕΔΑ. Κατὰ συνέπεια ἡ θετικὴ πλευρὰ κυριαρχεῖ στὴν ἐκθεση. Ἡ ἀρνητικὴ τῆς πλευρᾶ εἶ-

ναι μόνον ἓνα «ἀσθενὲς» σημεῖο. Ἐδῶ εἶναι καταφανὴς ἡ προσπάθεια νὰ δημιουργηθεῖ ἡ ἐντύπωση ὅτι ὁ μεσολαβητὴς τοῦ ΟΗΕ ἐπετέλεσε θετικὸ ἔργο καὶ προτείνει θετικὰς λύσεις ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ. Ποιὸ εἶναι ὅμως αὐτὸ τὸ μοναδικὸ καὶ «ἀσθενὲς» σημεῖο; Μιὰ ἀπὸ τὲς καταστατικὰς ἀρχές τοῦ ΟΗΕ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιάθεσης γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς. Ἀναγνωρίζεται σὲ κάθε λαὸ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης. Ἡ Κύπρος εἶναι μέλος τοῦ ΟΗΕ καὶ ὁ μεσολαβητὴς τοῦ ΟΗΕ ἔρχεται ὁ ἴδιος σὲ ἀντίφαση μὲ τὲς καταστατικὰς ἀρχές τοῦ ὄργανισμοῦ πού ἐκπροσωπεῖ. Ἀρνεῖται στὸν κυπριακὸ λαὸ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης. Ὅταν λοιπὸν ὁ κυπριακὸς λαὸς δὲν θὰ εἶναι ὁ ἴδιος ἀρμόδιος καὶ ὑπεύθυνος γιὰ τὲς τύχες του τότε ποιὸς θὰ ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὴν εὐθύνη; Αὐτὸ τὸ ρόλο, σύμφωνα μὲ τὸν κ. Πλάζα, θὰ τὸν ἀναλάβουν οἱ «ἐνδιαφερόμενες χῶρες», δηλ. καὶ οἱ ἀγγλοὶ ἀποικιοκράτες καὶ φυσικὰ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ οἱ ἀμερικάνοι ἱμπεριαλιστές. Ἄν ὅμως ὁ κυπριακὸς λαὸς ἀφεθεῖ νὰ καθορίσουν τὴ τύχη του οἱ «ἐνδιαφερόμενες χῶρες» τότε ἡ πεῖρα τοῦ ἔδειξε ποιὰ τύχη τὸν περιμένει. Ποιὸ νόημα ἔχουν τὰ τρία «θετικὰ» σημεῖα ὅταν ὁ μεσολαβητὴς τοῦ ΟΗΕ ἀρνεῖται στὸν κυπριακὸ λαὸ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης; Οἱ συνθήκες τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ Λονδίνου ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ. Οὔτε καὶ οἱ πρωτεργάτες τους δὲν τολμοῦν νὰ ὑποστηρίξουν ἐπ'ἀνάδο σ' αὐτὲς. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν διχοτόμηση καὶ τὴν ὁμοσπονδία. Οἱ λύσεις αὐτὲς ἔχουν ἀπορριφθεῖ ἀπὸ τὴ ζωὴ. Δὲν εἶναι πραγματοποιήσιμες, εἶναι ἀπαράδεκτες καὶ ἀδύνατες. Μὲ τὸ νὰ ἀναφέρει ὁ μεσολαβητὴς τοῦ ΟΗΕ αὐτὰ τὰ τρία «θετικὰ» σημεῖα δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ διαβεβαιώνει μιὰ πραγματικότητα. Ὁ ἀγῶνας τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ ἀπέκλεισε αὐτὲς τὲς λύσεις. Γιὰ τὴν παρουσίαζονται ὡς «πολλὰ» «θετικὰ» σημεῖα ἔναντι σὲ ἓνα «ἀσθενὲς» σημεῖο; Ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἀμβλυνθεῖ καὶ νὰ ἄρθεῖ ἡ βασικὴ ἀντίθεση πού παρουσιάζει ἡ ἐκθεση τοῦ κ. Πλάζα μὲ τὴν βασικὴν ἀντιθετικὴν ἀρχὴν τοῦ ΟΗΕ, τὸ δικαίωμα αὐτοδιάθεσης. Τὶ νόημα ἔχουν ὅλες οἱ προτάσεις καὶ διαπιστώσεις ὅταν ὑπάρχει ἡ ἄρνηση τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιάθεσης σὲ ἓνα λαὸ πού ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἰσότιμο μέλος τοῦ ΟΗΕ;

Πραγματικὰ, ἡ ἐκθεση τοῦ κ. Πλάζα ἀνοίγει μιὰ νέα φάση «διαπραγματεύσεων» ἀρχικὰ ἀνάμεσα στὲς δύο κοινότητες καὶ σὲ συνέχεια ἀνάμεσα στὲς «ἐνδιαφερόμενες κυβερνήσεις». Ὅμως ἀπὸ τὸν δαίδαλο αὐτῶν τῶν διαπραγματεύσεων ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ θοῦ στόλου καὶ τοῦ «Ρίκετς», τοῦ ἐλέγχου τῶν ὑδάτων τῆς Κύπρου καὶ τῆς ἀπαγόρευσης νὰ ἐνισχυθεῖ ἡ ἄμυνα τῆς Κύπρου, δὲν μπορεῖ νὰ προέλθει κανένα καλὸ γιὰ τὸν κυπριακὸ λαὸ. «Ὁ διαπραγματευτικὸς παράγοντας γιὰ εἰρηνικὴ λύση μὲ βάση τὲς ἀρχές (Sic) τοῦ Ο. Η.Ε.» («Αὐγὴ» 1.4.65), δὲν θὰ λύσει τὸ Κυπριακὸ, οὔτε θὰ κατοχυρώσει τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Κύπρου, ἀλλὰ θὰ δώσει τὴ δυνατότητα στοὺς ἀμερικάνους ἱμπεριαλιστὲς νὰ μετατρέψουν τὴν Κύπρο ἀπὸ ἀγγλικὴ σὲ Νατοϊκὴ στρατιωτικὴ βάση. Δίχως τὸν ὅρο τῆς πραγματικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς αὐτοδιάθεσης οἱ «διαπραγματεύσεις» θὰ εἶναι μέσο καὶ μέθοδος νὰ ἐπι-

βληθεί ή ημπεριαλιστική «συμπεφωνημένη» λύση στο Κυπριακό. Η ελληνική κυβέρνηση ελιτσώμενη μέσα στα «συμμαχικά πλαίσια», δηλώνοντας συμμετοχή στην πολυμερή πυρηνική δύναμη του ΝΑΤΟ, επιτρέποντας στο «Ρίκετς», που είναι εξοπλισμένο με πυραύλους, και στον βο στόλο να ελέγχουν τα ελληνικά και τα κυπριακά ύδατα, είναι συνεργός για μιá νατοϊκή λύση του Κυπριακού. Το πρόβλημα είναι πώς θα καμφθεί και θα αναγκασθεί ο κυπριακός λαός να δεχθεί μιá τέτοια λύση. Η θεωρία των κύκλων της ΕΔΑ για τα τρία «θετικά» σημεία και το ένα «άσθενές» βοηθούν αυτήν την προσπάθεια. «Οι προτάσεις του μεσολαθητή... περιέχουν πολλά θετικά σημεία», διαβεβαιώνουν οι κύκλοι της ΕΔΑ και παρουσάζουν την άρνηση της άρχης της αυτοδιάθεσης σαν «άσθενές» σημείο. Δεν έχει δημοσιευθεί ως αυτή τη στιγμή ή ανακοίνωση της ήγεςίας της ΕΔΑ σχετικά με την έκθεση Πλάζα, όμως από το σχόλιο των κύκλων της ΕΔΑ διαφαίνεται ή στάση και ο ρόλος της σ' αυτή τη φάση του Κυπριακού, ρόλος ούραγου σε μιá κατεύθυνση που διευκολύνει τη νατοϊκή λύση στον ΟΗΕ. Πρίν καλά-καλά γίνει ή «μελέτη» της έκθεσης Πλάζα, οι αμερικάνοι ημπεριαλιστές, σύμφωνα με την εντύπωση που επικρατεί στους διπλωματικούς κύκλους, θα εκδηλώσουν παρεμβατική πρωτοβουλία για την αναζήτηση λύσης του Κυπριακού «πέρα απ' την έκθεση Πλάζα» («Τά Νέα» 3.4. 65). Οι ημπεριαλιστές διάζονται να μετατρέψουν την Κύπρο σε βάση του ΝΑΤΟ για να μην «κουδανοποιηθεί»

Πραγματικά ή φάση αυτή των «διαπραγματεύσεων» πίσω από τις πλάτες του κυπριακού λαού είναι σοβαρή και επικίνδυνη. Χρειάζεται έτοιμότητα και επαγρύπνηση και του κυπριακού και του ελληνικού λαού. Χρειάζεται ξεγκαιφο και αποφασιστικό ξεσκέπασμα όλων των ελιγμών και των «θετικών» σημείων και μηχανορραφιών των ημπεριαλιστών. Ο ρόλος του κ. Πλάζα δεν είναι τίποτε άλλο παρά «προσωπειο ραμμένο με άσπρη κλωστή».

Παράλληλα, αυτές τις μέρες ζούμε μερικές «δημοκρατικές» εκδηλώσεις της κυβέρνησης του κ. Παπανδρέου. Χτύπησε θάναυα τους σπουδαστές που εκδήλωσαν τη συμπαράστασή τους σε ένα λαό που, όπως και ο κυπριακός, αγωνίζεται για την ανεξαρτησία του, στο λαό του Βιετνάμ που ύφίσταται τη θηριώδη επίθεση του αμερικάνικου ημπεριαλισμού, που για να κάμψει την αντίστασή του χρησιμοποίησε δηλητηριώδη αέρια, πράγμα που δεν έκαμαν οι χιτλερικοί. Διαδηλώσεις διαμαρτυρίας και καταδίκης του επιθετικού πολέμου που διεξάγει ο αμερικάνικος ημπεριαλισμός στο Βιετνάμ έγιναν σε όλες τις χώρες του κόσμου. Ακόμα και στις ΗΠΑ ακούστηκαν φωνές διαμαρτυρίας και καταδίκης. Μόνο ή «δημοκρατική» κυβέρνηση του κ. Παπανδρέου νόμισε κι' επεδίωξε να πνίξει την αγαγάκτηση του ελληνικού λαού για το πρωτοφανέρωτο έγ-

κλημα του αμερικάνικου ημπεριαλισμού στο Βιετνάμ. Βέβαια τί «δημοκρατική» κυβέρνηση θα ήταν αν τη στιγμή που τα ελληνικά ύδατα είναι γεμάτα από τον βο στόλο, αυτή επέτρεπε παρόμοιες διαδηλώσεις.

Ένα δεύτερο «δημοκρατικό» μέτρο είναι ή απαγόρευση της συγκέντρωσης-πορείας των εργαζομένων στις 6 Απριλίου. Όλα αυτά δείχνουν ότι δυναμώνουν τα μέτρα κατατρομοκράτησης του ελληνικού λαού, ώστε να μην μπορέσει να εκδηλώσει τη συμπαράστασή του στους λαούς που αγωνίζονται για την κατάκτηση της ανεξαρτησίας τους, πράγμα που συμβαίνει και με τους αδελφούς Κυπρίους, κι' ακόμα να φρενάρει τους αγώνες του για την κατάργηση του αντιδημοκρατικού και αντισυνταγματικού καραμαγλικού καθεστώτος που ίσχυε με όλο του το μεγαλείο και μάλιστα θελτιωμένο, βλέπε συνδικάτα, ύστερα από ένα χρόνο και πλέον «δημοκρατικής» διακυβέρνησης της χώρας. Σημαίνουν ένταση της κατατρομοκράτησης των εργαζομένων για να μη διεκδικήσουν αποφασιστικά τα ώριμα αιτήματά τους, αλλά να πειθαρχήσουν στο «δημοκρατία και νόμος». Πρέπει οι εργαζόμενοι να πειθαρχούν στα άρθρα 8, 9, 10 και 11 του Ε.Κ.Α. που απαγορεύουν στην εργατική τάξη να έχει την ιδεολογία της, να την προπαγανδίζει, που θεωρούν την πάλη των εργαζομένων αντεθνική και σε βάρος των συμφερόντων τους και για να προσυπογράφουν τις σχετικές ταπεινωτικές δηλώσεις για να συμμετάσχουν στο εργατικό κέντρο, σύμφωνα με την ήγεςία της ΕΔΑ, κατά τα άλλα έχουμε «ελεύθερο συνδικαλισμό».

Ο αμερικάνικος ημπεριαλισμός με όλα τα μέσα εκβιασμού και απειλής επιδιώκει να επιβάλει λύση στο κυπριακό που να διασφαλίζει τα στρατηγικά συμφέροντα της Δύσης δηλ. να μετατραπεί ή Κύπρος σε στρατιωτική βάση και όρμητήριο του ΝΑΤΟ.

Ο κίνδυνος που διαγράφεται είναι άμεσος. Όλες οι παρασχημακές ζυμώσεις αποβλέπουν στο να εμφανισθεί έτσι ή λύση ώστε να γίνει αποδεκτή από τους Κυπρίους και τον ελληνικό λαό.

Γι' αυτό ακριβώς πρέπει και οι Κύπριοι και ο ελληνικός λαός να επαγρυπνούν, να ξεσκεπάζουν ξεγκαιρα όλες τις μηχανορραφίες και να είναι έτοιμοι να αποτρέψουν κάθε λύση που δεν θα κατοχυρώνει την πραγματική ανεξαρτησία και το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των Κυπρίων. Αποφασιστικός παράγοντας για τη ματαίωση των σχεδίων των ημπεριαλιστών είναι ο αγώνας των Κυπρίων και του ελληνικού λαού. Η ενότητα σ' αυτόν τον αγώνα συμβάλλει στην επιτυχή εκβάση του. Κάθε χαλάρωση της έτοιμότητας και επαγρύπνησης την εκμεταλλεύονται οι ημπεριαλιστές για την προώθηση των σχεδίων τους. Αρχισαν κιόλας να μιλούν περι σχεδίου "Ατσεσον κλπ. Εμμονή και ακλόνητη σταθερότητα στη γραμμή της αυτοδιάθεσης και της πραγματικής ανεξαρτησίας.

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ 6^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Κ. ὕστερα ἀπὸ συνεχεῖς προσπάθειες καὶ «ἐλιγμούς» στὸς ὁποίους συμπεριλαμβάνονται φυσικά καὶ οἱ ἐσωτερικὲς διαμάχες τῆς, προώθησε στὴν ἡγεσία τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. τὴν παράταξη τῶν μαχρικῶν «κεντρῶν» καὶ τῶν θεσδωρικῶν «σοσιαλιστῶν» μαζί με μιὰ «τσόντα» ἐκπροσώπων τῆς «Δημοκρ. Συνδ. Ἀλλαγῆς».

Ἡ «νέα» διοίκηση προχώρησε ἀμέσως στὸ «ἔργο» τῆς πού δὲν μπορούσε βέβαια νὰ εἶναι ἄλλο παρὰ ἢ πρὸ πέρα ἀνάπτυξη τῆς ἀντικομμουνιστικῆς δραστηριότητος σὲ ἕνα «ἀνώτερο» ἐπίπεδο: στὸ ἐπίπεδο τῆς ἀντικατάστασης τοῦ «ἔρκου πίστεως» τοῦ Φ. Μακρῆ με ἕναν ἄλλο πρὸ ἐπαίσχυντο «ἔρκο πίστεως». Ἔτσι στὴν ἐγκυκλίῳ τῆς «ἐπὶ τῶν ὀργανωτικῶν θεμάτων» καθορίζει ὅτι «1) Δὲν θὰ ἐπιτραπεί ἢ ἐπανεγγραφή τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων σωματείων ἐφόσον δὲν ὑπογράψουν δήλωση πίστεως στὴ ΓΣΕΕ, στὴ ΔΣΕΣ καὶ δὲν ἀποκηρύξουν τὴν ΠΣΟ, τὰ 115, τὸ ΔΣΚ, τὴ... ΣΕΕΝΕ καὶ τὸ ΔΣΚ Ναυτεργατῶν. 2) Θὰ διαγραφοῦν ὅλες οἱ ὀργανώσεις πού ἀνήκουν στὶς 115, στὸ ΔΣΚ, στὴ Νεολαία Λαμπράκη, στὴ ΣΕΕΝΕ καὶ στὸ ΔΣΚ Ναυτεργατῶν, ἀν δὲν ὑπογράψουν τὴ δήλωση αὐτή» (1).

Καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐγκυκλίῳ ἄρχισε ἀμέσως... Ἡ δὴ, «τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον Πειραιῶς ἀνεκοίνωσεν ὅτι τὸ Συνδριον τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων τῆς δυνάμεως του ἐνέκρινε διὰ συντριπτικῆς πλειοψηφίας πρότασιν διαγραφῆς ὅλων τῶν ὑπὸ τὸν ἑλεγχον τῆς Π.Σ.Ο.—Δ.Σ.Κ. καὶ 115 ὀργανώσεων διὰ τὴν ἐν γένει κομμουνιστικὴν των δρᾶσιν» (1).

Ἔτσι ἡ «δημοκρατικὴ κυβέρνησις» τοῦ κ. Παπανδρέου ἀπέδειξε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ πῶς ἐννοεῖ τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ» τοῦ συνδικαλισμοῦ. Μεταβάπτιση τῶν μαχρικῶν, προσέλκυση τῶν θεσδωρικῶν, πογκρὸμ ἐναντίον ὅλων τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανισμῶν γιὰ τὴ μετατροπὴ τους σὲ «πρότυπα» συνδικάτα πού νὰ ἐξυπηρετοῦν τὴν ἐπιδίωξή τῆς γιὰ τὴν μετατροπὴ τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος σὲ ὄργανο τῆς πολιτικῆς τῆς, πολιτικῆς ἐξυπηρέτησης τῶν συμφερόντων τῶν ντόπιων καὶ ξένων μονοπωλιῶν. Ἡ προετοιμασία τοῦ συνεδρίου τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. γιὰ τὴν «ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατίας» ἀνατέθηκε σὲ «καλὰ» ὁμολογουμένως χέρια!!

Στὸ ἴδιο διάστημα ἡ κυβέρνησις τῆς Ε.Κ. ἀρνούμενη νὰ ἐκανοποιήσει καὶ τὴν πρὸ ἐλάχιστη διεκδίκησι τῶν ἐργαζομένων, ἐπιδίδεται στὴ καταδημαγωγίση με ἐξαγγελίες μεγάλουστομων «προγραμματῶν ἀναπτύξεως» καὶ «νέων ἀπασχολήσεων», δημιουργεῖ δολόκληρο θόρυβο γιὰ τὰ μέτρα πού παίρνει ἢ μελετάει νὰ πάρει γιὰ τοὺς ἐργαζόμενους στὸ ἐξωτερικὸ καὶ γιὰ τὴν «περιστολή τῆς μεταναστεύσεως», ἐνῶ ἡ οἰκονομικὴ τῆς πολιτικὴ κατευθύνεται στὴν πρὸ πέρα συμπίεση τῆς ἀγοραστικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἐργαζομένων, στὴ συνεχῆ ἐπιδείνωσι τῶν συνθηκῶν ζωῆς τους. Οἱ «ἐξαγγελίες» γιὰ «δικαιότερα κατανομή τοῦ εἰσοδήματος» ἀρχίζουν νὰ δέχονται τὰ βέλη τῆς κριτικῆς ἀκόμα καὶ ἀπὸ κύκλους πού ὀρίζονται κοντὰ τῆς, ἐνῶ ἡ «γενικὴ λιτότης», πού διακηρύσσει πρὸς χάρι τῶν προγράμματος ἐπενδύσεων καὶ τῆς μελλοντικῆς ἀνάπτυξης τῆς χώρας, ἀφορᾷ φυσικὰ μόνο τίς ἐργαζόμενες μάζες καὶ σὲ καμιά περίπτωσι δὲ θίγει τὴν πλουτοκρατικὴ ὀλιγαρχία καὶ τὴ μεγαλοαστικὴ τάξη.

Ἡ κυβέρνησις τῆς Ε.Κ. σὺν ἐκφραστῆς τῶν συμφερόντων καὶ τῶν θελήσεων τῶν τελευταίων ἐπιέγεται νὰ διαμορφώσει μιὰ τέτοια κατάστασι στὸ συνδικαλιστικὸ τομέα, τέτοια πού νὰ μὴν τὴν παρεμποδίζει στὴν ἀσκίση τῆς πολιτικῆς τῆς, ἀποπροσανατολίζοντας τίς συνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις ἀπὸ τὸ κύριο ἔργο τους, πού εἶναι ἡ ὀργάνωσι ἀγώνων γιὰ τίς ἀμέσες οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς διεκδικήσεις τῶν ἐργαζομένων καὶ ἡ ταξικὴ διαπαιδαγωγίση τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων. Ἡ διάδοσι αὐταπατῶν σχετικὰ με τίς προθέσεις τῆς, τὸ χαραχτήρα τῆς πολιτικῆς τῆς καὶ ἡ παρουσία στὸς ἀνώτερους συνδικαλιστικοὺς ὀργανισμοὺς ὀμάδων πού νὰ «κατανοοῦν» καὶ νὰ ἐξυπηρετοῦν συνάμα ἄμεσα καὶ κατεῦθειαν τὰ συμφέροντα τῆς ἀστικῆς τάξης, ἀποτελοῦν δυὸ στενὰ συνδεθεμένες πλευρὲς τῆς στάσης τῆς ἀπέναντι στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα τῆς χώρας μας. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι μιὰ τέτοια πολιτικὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ πολιτικὴ πού τὴ χαραρίζει καὶ τὴν ἐφαρμόζει αὐτὸς ἢ ἐκεῖνος ὁ μεμονωμένος ὑπουργὸς ἢ ἀκόμα αὐτοὶ ἢ ἐκεῖνοι οἱ ὑπουργοί, ἀλλὰ ἡ κυβέρνησις σὰ σύνολο καὶ ὁ κύριος ἐκφραστῆς καὶ «ἀρχιτέκτονας» τῆς πολιτικῆς τῆς Ε.Κ., ὁ ἀρχηγὸς τῆς καὶ πρωθυπουργός, ὁ κ. Γ. Παπανδρέου.

Σὲ ὅλη τὴν πορεία ἐξ ἄλλου τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς τῆς πολιτικῆς καὶ σὲ ἐπιμέρους χειρισμοὺς ἐκδηλώθηκε δημόσια καὶ ὁ τέτοιος ρόλος τοῦ τελευταίου τόσου

(1) «Τὰ Νέα» 8)4)65

(2) «Τὸ Βῆμα» 8)4)65

στις διαπραγματεύσεις για τη «συνένωση» των μακρικών και θεοδωρικών όπως και στην απαγόρευση της Πορείας στις 6 'Απριλίου κλπ. 'Αλλωστε είναι γνωστό πώς ο ίδιος ο κ. Α. Παπανδρέου συμμετέχει άμεσα και διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην αντιμετώπιση θεμάτων που σχετίζονται με «εργατικά ζητήματα» «βοηθούμενος» από «επιτελείο ειδικών».

Επομένως, στις συνθήκες αυτές, το καθήκον όλων των πρωτοπόρων δυνάμεων, των οργανώσεων της εργατικής τάξης είναι να οργανώσουν τον αγώνα της για την απόκρουση της επίθεσης της μεγαλοαστικής τάξης, για την αύξηση μισθών και ήμερομισθίων, για την κατάργηση των άντεργατικών νόμων, για το διωξιμο των πρακτόρων της άστικής τάξης από τα συνδικάτα, έναντι της άντεργατικής, αντιλαϊκής πολιτικής της κυβέρνησης Παπανδρέου, καταφεύγοντας σε όλες τις δοκιμασμένες μορφές πάλης, ξεσκεπάζοντας τις κυβερνητικές προσπάθειες για τον αποπροσανατολισμό της εργατικής τάξης, απομονώνοντας τους πράκτορές της και τους συνοδοιπόρους τους.

Από την άποψη αυτή και σε σύνδεση με τα κυβερνητικά μέτρα για την ουσιαστική απαγόρευση του δικαιώματος της συγκέντρωσης και της διαδήλωσης, ο αγώνας των εργαζομένων μπορούσε και έπρεπε να προγραμματισθεί σε μια εξέδραση που στόχος της θα ήταν ο επιβλητικός γιορτασμός της 'Εργατικής Πρωτομαγιάς. Η εξέδραση αυτή μπορούσε και έπρεπε να αποτελέσει την ευκαιρία για να προβληθεί η αξίωση της εργατικής τάξης για αύξηση των μισθών, ήμερομισθίων και συντάξεων, για την περιφρούρηση των ασφαλιστικών τους οργανισμών, για την κατάργηση όλων των άντεργατικών νόμων, για τον έκδημοκρατισμό του συνδικαλιστικού κινήματος, για το διωξιμο όλων των πρακτόρων της έργοδοσίας από το ΓΣΕΕ και τα συνδικάτα, για την πραγματοποίηση ενός πραγματικού δημοκρατικού συνεδρίου της ΓΣΕΕ κλπ. όπως επίσης θα μπορούσε και θα έπρεπε να διαδηλωθεί η αντίθεση των εργαζομένων της χώρας μας στις ραδιοεργίες των ιμπεριαλιστών σε βάρος του κυπριακού λαού, στα έγκληματα των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στο Βιετνάμ έναντι της φιλοπόλεμης πολιτικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και η άκατανίκητη θέληση της εργατικής τάξης της Ελλάδας για την προάσπιση της παγκόσμιας ειρήνης και την υποστήριξη του αγώνα των καταπιεζόμενων λαών και έθνων.

Η πορεία των γεγονότων έδειξε πώς ήταν δυνατόν ή εργατική τάξη της χώρας μας να παίξει καθοριστικό ρόλο με την τέτοια κατεύθυνση των αγώνων της στη συνένωση ευρύτατων λαϊκών δυνάμεων με βάση τις αντιϊμπεριαλιστικές διαθέσεις των μαζών και κυρίως της νεολαίας, στην ανάπτυξη ενός ισχυρού αντιϊμπεριαλιστικού κινήματος που θα βοηθούσε να ξεπηδήσουν μονιμώτερες μορφές οργάνωσης που θα προωθούσαν την ιδέα της σύμπληξης ενός ευρύτατου αντιϊμπεριαλιστικού μετώπου, απαραίτητης προϋπόθεσης για την πορεία της χώρας μας προς τα εμπρός.

Ποιά ήταν η θέση της ήγεσίας της ΕΔΑ απέναντι στην κατάσταση αυτή; Όπως είναι γνωστό η έκτιμηση

που κάνει η ήγεσία της ΕΔΑ είναι έντελως διαφορετική από εκείνη που εκτέθηκε προηγούμενα.

Η ήγεσία της ΕΔΑ θεώρησε και θεωρεί πως «θα ήταν λάθος να μη δούμε την αλλαγή που έγινε στην ήγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος» (1), θεώρησε και θεωρεί πως υπάρχει μια «νέα κατάσταση» στο συνδικαλιστικό κίνημα που επιβάλλει μιαν «εξλύγιση» τακτική από μέρους των άριστερων δυνάμεων στο συνδικαλιστικό κίνημα. Βάση της αντίληψής της αυτής είναι ότι στην πολιτική της κυβέρνησης της Ε.Κ. απέναντι στην εργατική τάξη υπάρχουν θετικές πλευρές, ενώ η ύπαρξη «άρνητικών πλευρών» οφείλεται στην ύπαρξη συμβιβαστικών στοιχείων στους κόλπους της, που κύριος έκφραστής τους είναι ο κ. Μπακατσέλος. Τον κ. Μπακατσέλο και τη «δεξιά του Κέντρου» θεωρεί σαν τους υπεύθυνους που δεν γίνεται ο «έκδημοκρατισμός» του συνδικαλιστικού κινήματος και για το ότι παραμένει σε ισχύ όλη η άντεργατική νομοθεσία.

Η «εξλύγιση τακτική» της έκδηλώθηκε στην προσπάθεια που κατέβαλε στο όνομα της έκμετάλλευσης των αντιθέσεων στους κόλπους της Δεξιάς με τις μαγούρες της προς τη μακρική Διοίκηση του 'Εργατικού Κέντρου 'Αθήνας και στη γνωστή υπόθεση της πίεσης προς τις διοικήσεις των μη έγγραμμων και διαγραμμων σωματείων για την υπογραφή των γνωστών δηλώσεων υποταγής. Η «εξλύγιση τακτική» της έκδηλώνεται επίσης με ανάλογες προσπάθειες σε όλοκληρη τη χώρα.

Φυσικά η «έκμετάλλευση των αντιθέσεων» αποτελεί πρόσημο όταν γίνεται στη βάση της υποταγής του συνδικαλιστικού κινήματος στις «άρχές» του «ελεύθερου συνδικαλισμού» και αντικομμουνισμού. Η ουσία είναι άλλη. Και αυτή είναι η ουσιαστική έγκατάλειψη από μέρους της ήγεσίας της ΕΔΑ της πολιτικής της ταξικής πάλης και του μαζικού αγώνα και η βαθμιαία προσχώρησή της στο όνομα της «καινούργιας κατάστασης» στην πολιτική των παρασηνιακών διαπραγματεύσεων, της συνδικαλιστικής μικροπολιτικής και συναλλαγής και στη δημιουργία σχημάτων και συνδυασμών που να εξυπηρετούν τη βασική ιδέα της αποφυγής της σύγκρουσης με την κυβέρνηση. Η βασική αυτή ιδέα είναι εκείνη που συνετέλεσε στην ουσιαστική έγκατάλειψη του αγωνιστικού γιορτασμού της Πρωτομαγιάς τα τελευταία χρόνια... Η τέτοια θέση της όσο κι' αν προσπαθεί να την εξωραΐσει βρίσκει αντίσταση από τους άριστερους συνδικαλιστές και τη μάζα των εργαζομένων. Έτσι άρμόδιο μέλος της Ε.Ε. της ΕΔΑ κάτω από μια «άθωα» «κριτική» σχετικά με το ότι «υπάρχουν πολλές παρανοήσεις... υπάρχουν πολλές στραβές αντίληψεις σχετικά με το πρόβλημα αυτό» διαπιστώνει ότι: «Σε πολλές περιπτώσεις (συνδικαλιστικά στελέχη) αιχμάλωτα από την αντίληψη ότι η καλύτερη διοίκηση είναι αυτή που κυριαρχεί αποκλειστικά το προσδευτικό στοιχείο, αιχμαλωτισμένα από τέτοιες αντίληψεις δεν προχωρούν στην οικοδόμηση του μετώ-

(1) Β. ΝΕΦΕΛΟΤΑΗ: Λόγος στην 8η σύνοδο της Δ.Ε. της Ε.Δ.Α., «Ελληνική 'Αριστερά», τ. 20.

που. Δέν παλεύουμε για τὸ ξεπέρασμα τῶν δυσκολιῶν καί τὸ χτίσιμο τῶν συνεργασιῶν» (1).

Ἡ «νέα κατάσταση» λοιπὸν στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα χρειάζεται καὶ «νέες» ἀντιλήψεις. Αὐτὲς τίς «νέες» ἀντιλήψεις δὲν ἔχει κατορθώσει ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ νὰ τίς ἐπιβάλει παντοῦ. Καὶ φυσικὰ τὰ «ἐμπόδια» αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ τὴν κάνουν νὰ μὴ ἔχει ὀλοκληρώσει παντοῦ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς «εὐλύγιστης τακτικῆς» τῆς.

Μὲ βάση τὸ ἀλλοπρόσβαλλο σχῆμα «ὁ Μπακατσέλος μὲ τὴ Δεξιὰ προστατεύει τοὺς Περικλήδες τοῦ συνδικαλισμοῦ» καὶ «νὰ ἐκμεταλλευθοῦμε τίς ἀντιθέσεις» στοὺς κόλπους τῶν «Περικλήδων», ἔριξε ὅλη τὴ δραστηριότητά τῆς ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ στὴν περίοδο αὐτὴ στὸ νὰ «πέσει» τίς διοικήσεις τῶν σωματείων ποὺ ἔχουν διαγραφῆ ἢ δὲν ἔχουν ἐγγραφῆ νὰ κάνουν τίς δηλώσεις ὑποταγῆς στὶ διαπραγματεύσεις καὶ στὰ παζαρέματα μὲ τοὺς «μικροὺς Περικλήδες» καὶ στὴν «οἰκοδόμησι» συνεργασιῶν σὲ μιὰ τέτοια βάση. Ταυτόχρονα, ἀναγκασμένη γιὰ τίς ἀνάγκες τοῦ ἴδιου τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῆς πολιτικῆς τῆς νὰ κάνει κάποια «ἐκδήλωσι» θορύβου γιὰ τὸν γιορτασμὸ τῆς ἐπετείου τῆς περισυνῆς Πορείας, ἐνῶ συνέστησε «ταχτικὸς χειρισμοὺς» στὶς διοικήσεις τῶν σωματείων τοῦ ΕΚΑ «ἐν ὄψει τοῦ συνεδρίου» μὲ ἀποτέλεσμα τὴν παλιὰ προσφιλὴ τῆς μέθοδο τῆς ὑποκατάστασης τῶν μαζικῶν κινητοποιήσεων γιὰ διάφορα σημαντικὰ ζητήματα μὲ τὰ ἄθροια ψηφίσματα Δ.Σ. σωματείων νὰ τὴ διαδεχθεῖ σὲ μιὰ περίοδο ἐντασης τῶν πολεμικῶν προκλήσεων τῶν ἱμπεριαλιστῶν στὴν Κύπρο καὶ στὸ Βιετνάμ πλήρης ἀπουσία παρόμοιων ψηφισμάτων...

Ἡ ἐπινοήσι ἐξ ἄλλου τοῦ γιορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς Πορείας τῆς 6ης Ἀπριλίου ἀποτελεῖ ἐπίσης μιὰν ἐπιπλέον ἐμπραχτὴ ἐφαρμογὴ τῆς «εὐλύγιστης τακτικῆς» τῆς καταργώντας ἔτσι οὐσιαστικὰ μὲ ἓνα ἄλλο «γιορτασμὸ», τὸ γιορτασμὸ τῆς Διεθνoῦς Ἡμέρας τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὴν Ἐργατικὴ Πρωτομαγιά.

Δὲν πρωτοτυποῦν σ' αὐτό. Ἡ ἱστορία τοῦ διεθνoῦς ἐργατικοῦ κινήματος δείχνει πῶς σὲ ὄχι πολὺ παλιούς καιροὺς διάφοροι ὀππορτουμιστὲς ἡγέτες εἶχαν ἐπινοήσει κι' αὐτοὶ διάφορα προσήματα γιὰ νὰ καταργοῦν οὐσιαστικὰ κατὰ τὸ κέφι τους καὶ τίς «ἀνάγκες» τους τὸ γιορτασμὸ τῆς Πρωτομαγιάς. Βαδίζοντας στ' ἀχνάρια τους καὶ οἱ δικοὶ μας ὀππορτουμιστὲς θαυμαστὰ προχώρησαν στὴν οὐσιαστικὴ ἐγκατάλειψι τοῦ γιορτασμοῦ τῆς Πρωτομαγιάς. Ἀρχικὰ μὲ προσήματα γιορτῶν, σὲ συνέχεια γιὰτὶ ἡ Ε.Κ. εἶχε ἀναβάλει μιὰ ἐκδήλωσή τῆς καὶ θὰ «συγκροῦμαστε» μὲ τὴν ΕΡΕ μόνοι καὶ τελικὰ τὸ πρόσχημα βρέθηκε γιὰ νὰ ἀντικατασταθεῖ ἡ Διεθνῆς Ἡμέρα τῆς Ἐργατικῆς τάξης μὲ μιὰ «ἐλληνικὴ» ἐπέτειο.

Ἀλλὰ πέρα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ ἓνα μεγάλο ζήτημα καὶ ὁ τρόπος ποὺ «γιορτάστηκε» ἢ «ἐπέτειος» εἶναι χαρακτηριστικὸς.

Ἀφοῦ προηγήθηκε μιὰ ἀρκετὰ θορυβώδης τυμπανο-

κρουσία γιὰ τὴ σημασία τῆς ἐκδήλωσις αὐτῆς ποὺ θὰ ἦταν ἐκδήλωσις ποὺ θὰ συνδύαζε τὰ δύο σκέλη συγκέντρωσι - πορεία, ποὺ θὰ γινότανε ὀπωσδήποτε στὸν ἴδιο χώρο ποὺ ἔγινε περίστου κλπ. κλπ., ἀντὶ ὅπως τουλάχιστον εἶχε κάνει ὁ κ. Παπανδρέου στὴ διάρκεια τοῦ «ἀνεκδότου» νὰ γνωστοποιήσουν ἀπλῶς τὴ συγκέντρωσι καὶ νὰ τὴν πραγματοποιήσουν ἔσπευσαν «εὐπειθεῖς» στὴν Ἀστυνομία νὰ ὑποβάλουν «αἴτησι ἀδείας». Καὶ μάλιστα στὸ πρῶτο ἐκεῖνο διάδημά τους ποὺ ἦταν καθοριστικὸ γιὰ τίς προθέσεις τους διαβεβαίωσαν πῶς ἢ «ἐργατικὴ τάξις θὰ τηρήσι τὴν τάξι». Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκεῖνη φυσικὰ ὁ κ. Παπανδρέου δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ «αὐταπάτη» γιὰ τὸ ὅτι ἡ πρωτοβουλία περνοῦσε στὰ χέρια του... Ὅτι τελικὰ δὲν καθόριζε ἡ ἡγεσία τῶν 115 πῶς θὰ γίνε: ἢ ἐκδήλωσι, ἀλλὰ αὐτός. Προχώρησε ἀμέσως στὴν ἀναγγελία τῆς ἀπαγόρευσις καὶ καθόρισε τὸν χώρο τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων σὰν τὸν ὅπου θὰ γινότανε μόνου συγκέντρωσι ἀπαγορευόντας τὴν πορεία.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἢ «σταθερὴ ἀποφασιστικότητα», οἱ μεγάλες κουθέντες, ἢ «πολύμηνη ἀναγγελία» γίνανε καπνός... Ἀσφαλῶς ἀν δὲν ὑπῆρχε τὸ ξεσηκωμικὸν τῶν ἐργαζομένων, μετὰ ἀπὸ μιὰ «ἐντιμον» καταγγελία ὅλα θὰ τελείωναν ἐκεῖ. Θὰ γινότανε ἢ συγκέντρωσι στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων καὶ ὅλα θὰ τελείωναν. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ξεσκέπαζε ἀμέσως τοὺς ὀππορτουμιστὲς. Ἐπρεπε νὰ κάνουν κάτι ἄλλου. Τὸ «ἄλλου» θὰ ἦταν: ἢ νὰ ποῦν «Ὅχι κ. Παπανδρέου» θὰ κάνουμε τὴν συγκέντρωσι ἐκεῖ ποὺ τὴν κάναμε καὶ περίστου, θὰ κάνουμε καὶ τὴν πορεία, πρᾶγμα φυσικὰ ἔξω ὀπωσδήποτε ἀπὸ τίς προθέσεις τῶν ὀππορτουμιστῶν μας, ἢ θὰ ἔπρεπε νὰ γίνε κάποιος «ἐλιγμός». Καὶ ἐπειδὴ οἱ «συνθήκες εἶναι λεπτές», κατὰ τὴν ἀγαπημένην ἔκφρασι τῶν ὀππορτουμιστῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ, βρέθηκε τὸ εἶδος τοῦ «ἐλιγμοῦ». «Θὰ καταγγείλωμεν τὴν ἀπαγόρευσι». Ἀλλὰ τί θὰ γίνε μὲ τὴν καταγγελία; «Θὰ πιέσουμε τοὺς πολιτικούς, τίς Ἀρχές, τὸν Τύπου, τὴν... Ἐκκλησία γιὰ νὰ ἀρθεῖ ἢ ἀπαγόρευσι». Νὰ πάνε ἐπιτροπὲς στοὺς βουλευτές. Σὲ ὅλους τοὺς βουλευτές. Καὶ τῆς ΕΡΕ ἀκόμα. Νὰ κάνει μιὰ διάλεξι ὁ κ. Ἡλιού γιὰ νὰ πείσει... τοὺς δικηγόρους». Καὶ ὑπὸ τοὺς καρχασιμοὺς τοῦ κ. Παπανδρέου, τῆς Δεξιᾶς ἀλλὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀγανάχτησι τῶν ἐργατῶν μίλησε ὁ κ. Ἡλιού σὲ 150 δικηγόρους, τοὺς «ἔπεισε» ὅτι πρέπει νὰ ἀρθεῖ ἢ ἀπαγόρευσι, πῆγαν καὶ μερικὲς ἐπιτροπὲς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μπῆγαν καὶ τὰ μεγάλα μέσα σὲ ἐνέργεια, βγήκε καὶ ὁ κ. Ἀποστόλου καὶ προετοίμασε τὸ ἔδαφος «Συγκέντρωσι ναι, πορεία ὄχι» καὶ τελικὰ βρέθηκε μιὰ λύσι «βολικὴ» καὶ «συμφέρουσα» γιὰ ὅλους. Δυὸ μέρες πρὶν τὴν 6ῃ Ἀπριλίου ἔγινε τὸ μεγάλο γεγονός. «Νικήσαμε», «Μὰς δόθηκε κι' αὐτὸ στὸ ἀνάλογο ὕψος».

Ἀμέσως ἢ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ «τέθηκε ἐπὶ τὸ ἔργον» τοῦ εὐνοχισμοῦ τῆς ἀγωνιστικῆς διάθεσις τῶν ἐργαζομένων. Κινητοποιήθηκε μὲ ταχύτητα καὶ πῆρε ἀποφασιστικὰ μέτρα γιὰ τὴν «ἐξασφάλισι τῆς τάξης». Σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις δείχνει μιὰ τρομερὴ δραστηριότητα. Διοχέτευσε στὶς ἐργατικὲς ὀργανώσεις πληροφοροῖς ὅτι «ἐξτρεμιστικὰ στοιχεῖα» κλπ. θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ διαταράξουν τὴν συγκέντρωσι». Ἐπικαλέσθηκε καὶ

(1) Β. ΝΕΦΕΛΟΤΑΝ: Λόγος στὴν 8ῃ σύνοδο τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α., «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά», τ. 20.

στοιχεία της "Ακρας Δεξιᾶς. "Ίδρυσε σώμα «ἐργατικῆς φρουρᾶς» κατὰ τὸ πρότυπο τῆς κηδεῖας Λαμπράκη γιὰ νὰ χαλιναγωγῆσουν τὰ πλήθη. Μαζὶ μ' αὐτὴ «ἐξόρμησε» καὶ ὁ «ἀποστάτης» Ἀποστόλου. Περγουσαν τὰ συνεργεῖα τῆς ΕΔΑ. Περγουσαν καὶ τὰ συνεργεῖα τοῦ «Ἀποστόλου». Γέμισε ἡ Ἀθήνα καὶ ὁ Πειραιᾶς ἀπὸ ὕλικό τῆς ΕΔΑ ὅπως γέμισε καὶ ἀπὸ ὕλικό τοῦ Ἀποστόλου. Κοντὰ σ' αὐτοὺς καὶ ἡ τροτσκιστικὴ «Ἐργατικὴ Δημοκρατία». Καὶ μὲ συγκινητικὴ ὁμοφωνία καλοῦσαν τοὺς ἐργάτες νὰ «τηρήσουν τὴν τάξιν». "Ἐτσι γιὰ μιὰ ἄλλη φορὰ ἀποδείχθηκε πόσο «προφητικὸς» καὶ πόσο χρήσιμος εἶναι γιὰ τὴν ἡγεσίαν τῆς ΕΔΑ «ὁ Λευτέρης».

Στὴ συγκέντρωση τριακόσιοι «ἔφοροι τάξεως» δίπλα-δίπλα μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς συνεργάστηκαν ἀρμονικὰ μαζὶ τοὺς γιὰ τὴν «τήρησιν τῆς τάξεως».

"Ὅσον ἀφορᾷ τὸ περιεχόμενον τῆς συγκέντρωσης στάθηκε κι' αὐτὸ στὸ ἀνάλογο «ὕψος».

Οἱ χιλιάδες τῶν ἐργαζομένων ἀντὶ νὰ θρεθοῦν σὲ μιὰ συγκέντρωση ποὺ ὁ κύριος προσανατολισμὸς τῆς θὰ ἦταν ἡ ἔντονη κριτικὴ στὴν κυβέρνησιν, ἡ καταδίκη τῆς ἀντεργατικῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς, ἄκουσαν λόγους καὶ ἔνα ψήφισμα γεμάτο ἀπὸ «ἀντιμπακατσελικό» μένος ὅπου ἀνάμεσα στ' ἄλλα ὑπάρχει καὶ ἡ «περίφημη» κλασικὴ στὸ εἶδος τῆς «διαπίστωση» ὅτι: «3) Ἡ ἀντιδημοκρατικὴ συνωμοσία Δεξιᾶς—Μπακατσέλου ἐναντίον τοῦ συνδικαλισμοῦ ἐνθαρρύνεται καὶ ἐνισχύεται ἀ ν τ ι κ ε ι μ ε ν ι κ ἄ... (ΓΣ) ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν»!! ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ λέξη συμπαράστασης στὸ λαὸ τοῦ Βιετνάμ καὶ ἐναντίον τῆς ἀμερικάνικης φιλοπόλεμης καὶ ἐπιθετικῆς πολιτικῆς καὶ «διελύθησαν ἡσύχως».

Τώρα τὸ πῶς γίνεται ἡ συνωμοσία ἐνὸς μέλους τῆς κυβέρνησης μὲ τὴ Δεξιὰ νὰ ἐνθαρρύνεται καὶ νὰ ἐνισχύεται; ἀ ν τ ι κ ε ι μ ε ν ι κ ἄ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν γενικὰ, αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν μόνο ὅσοι ἔχουν ἀφομοιώσει τὴν «εὐλόγιστη τακτικὴ» τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ, καὶ ἔχουν ἀποδεχθεῖ τὴν πολιτικὴ τῆς ταξικῆς συνεργασίας καὶ τῆς ἐγκατάλειψης τῆς πάλης ἐναντίον τοῦ μεγάλου κεφαλαίου, τὴν πολιτικὴ τῆς ἐνίσχυσης τῶν «ἰσχυρῶν δημοκρατικῶν τάσεων» ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἡγεσίαν τῆς Ε.Κ. καὶ τῆς ἐγκατάλειψης τοῦ ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἀντιλαϊκῆς, ἀντιδημοκρατικῆς πολιτικῆς τῆς τελευταίας. Τὸ πῶς γίνεται νὰ «ἀναφωνεῖ» ὁ κεντρικὸς ὁμιλητῆς ὅτι «ἀρνούμεθα τίς μεθόδους τοῦ μακκαρθισμού καὶ ἀξιόνομη ἀπὸ τὸν κ. πρωθυπουργό (αὐτὸς μάλιστα ἔχει κατανόηση ὅχι ὁ κ. Μπακατσέλος) νὰ φύγουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Γ. Σ.Ε.Ε. οἱ ἄνθρωποι ποὺ μολύνουν τὸ σπῆτι τῶν ἐργαζομένων» τὴ στιγμὴ ποὺ καταβάλλονται σύντομες προσπάθειες ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς ΕΔΑ νὰ «πεισθοῦν» ὅσες διοικήσεις σωματείων δὲν ἔσπευσαν νὰ «τακτοποιηθοῦν» ὑποβάλλοντας τὴ γνωστὴ δήλωσιν στοὺς «μικροὺς περικληθῆδες», εἶναι κάτι ποὺ μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν μόνο ὅσοι ἔχουν ἀφομοιώσει τὴν ἰδιομορφία τῆς «νέας κατάστασης» ποὺ δημιουργήθηκε στὴ ΓΣΕΕ χάρη στὶς προσπάθειες τῆς «δημοκρατικῆς κυβέρνησης» καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς «ἐκμετάλλευσης τῶν ἀντιθέσεων» ἀνάμεσα

στοὺς ἴδιους αὐτοὺς «περικληθῆδες» τοῦ συνδικαλισμοῦ στὴ βάση τῆς ἀπάρνησης τῶν ἀρχῶν τῆς ταξικῆς πάλης καὶ τῆς ὑποταγῆς στὶς «ἀρχές» τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, τοῦ «ἐλεύθερου συνδικαλισμοῦ» καὶ τῆς «ἀληθοῦς δημοκρατίας»...

Αὐτὴ τὴν πολιτικὴ ἀποδείχθηκε ὅτι τὴν ἔχουν «ἀφομοιώσει» ἄρκετὰ καλὰ ὄλες οἱ ποικιλίαι τοῦ ὁπορτουτισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς ΕΔΑ, τοὺς «ἀνανεωτῆς» τοῦ Ἀποστόλου μέχρι καὶ τοὺς τροτσκιστῆς.

Εἶναι γνωστὸ σὲ τί ἔκταση καὶ σὲ τί ποσότητες σκορπίστηκε σὲ ὅλη τὴν Ἀθήνα ἡ προκύρηξη τῆς «Πολιτικῆς Ἐπιτροπῆς» τῆς Α.Ο.Δ.Α. στὶς παραμονές καὶ τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς συγκέντρωσης. Ἀκριβῶς ὅπως ἡ ἡγεσίαν τῆς ΕΔΑ καὶ ἡ ΑΟΔΑ (Ἀποστόλου) ζητοῦσαν νὰ μὴ γίνεи πορεία καὶ νὰ «τηρηθῆ ἡ τάξις». Τὸ ἴδιο ὅπως ἡ ἡγεσίαν τῆς ΕΔΑ καὶ ἡ ΑΟΔΑ μιλάει γιὰ τὸ κ. Μπακατσέλο ποὺ τοῦ «δόθηκε ἡ δυνατότητα» «νὰ ἐπιβάλει τὴ σημερινὴ μονόπλευρη διοίκησιν τῶν Μακρήδων καὶ Θεοδώρων». Τὸ ἴδιο ἡ ΑΟΔΑ ὅπως καὶ ἡ ἡγεσίαν τῆς ΕΔΑ ἰσχυρίζονται κατὰ τρόπο προβοκατορικὸ πῶς «τὴν πορεία τὴν περιμένουν πράχτορες τῆς ἄκρας Δεξιᾶς» καὶ «ἀνεύθυνα ἐξτρεμιστικὰ στοιχεῖα» ἐπομένως ὅποιος εἶναι ὑπὲρ τῆς πορείας... εἶναι πράχτορας τῆς Δεξιᾶς. Ἐξ ἄλλου οἱ ποικιλίαι ὑποδικαιρέσεις τοῦ ἑλληνικοῦ τροτσκισμοῦ «συνέβαλαν» καὶ οἱ ἴδιοι πρὸς τὸν ἴδιο σκοπὸ: πρὸς τὸν εὐνουχισμό τῆς ἀγωνιστικῆς διάθεσης τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Εἶναι χαρακτηριστικὰ τὰ «συγχαρητήρια» τῶν δεξιῶν καὶ τῶν κεντρῶν ἐφημερίδων γιὰ τὴν «τάξιν» ποὺ τήρησαν στὴ συγκέντρωση ἡ Ἄκρα Ἀριστερὰ γιὰ τὴν «ἄφογον ὀργάνωσιν καὶ πειθάρχωσιν ποὺ παρετηρήθη» κλπ. κλπ. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ ἀξίζει νὰ ἀναφερθεῖ ἡ ἀνακοίνωση τῆς Ε.Ε. τῶν 115 στὴν ὁποία ἀναφέρεται ἀνάμεσα σὲ ἄλλα «ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξις ἀποτελεῖ παράγοντα ἐγγυήσεως τῆς τάξεως εἰς τὰς ἐργατικὰς τῆς κινήσεως» κλπ. κλπ.

"Ἐτσι, πραγματικὰ ἡ «λύση» ποὺ δόθηκε ἦταν «δολικὴ» καὶ «συμφέρουσα» γιὰ ὅλους...

**

Ἡ κατάσταση στὸ χῶρο τῶν ὀργανωμένων δυνάμεων τῆς ἐργατικῆς τάξης εἶναι πάρα πολὺ σοβαρὴ. Τὰ ὅσα ἀναφέρθηκαν ἀποτελοῦν μιὰ πολὺ χοντρικὴ ἀπεικόνισιν τῶν ἐπικίνδυνων γιὰ τὴν ἀγωνιστικότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης τάσεων τῆς σημερινῆς ἀριστερῆς συνδικαλιστικῆς ἡγεσίας. Σὲ συνθήκες ἀνάπτυξης τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος τῶν ἐργαζομένων ἡ ἡγεσίαν τῆς ΕΔΑ προωθώντας συνεχῶς τὴν πολιτικὴ τῆς τοῦ εὐνουχισμοῦ τῶν ἀγωνιστικῶν διαθέσεων τῶν ἐργαζομένων, μετατρέπεται σὲ σύμμαχο τῆς παπανδρεϊκῆς πολιτικῆς γιὰ τὴ μετατροπὴ τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος σὲ ἐξάρτημα τῆς μέσο τῆς καλλιέργειας αὐταπατῶν καὶ τῆς ἀποδοχῆς τῶν πλαισίων ποὺ αὐτὴ καθορίζει καὶ ἐπιτρέπει.

Οἱ συνεπεῖς ἀγωνιστῆς τῆς ἐργατικῆς τάξης οφείλουν νὰ ἀναλάβουν δραστήριο καὶ ἐνεργητικὸ ἀγῶνα γιὰ τὸ ἀποτελεσματικὸ ξεσκέπασμα τῆς παπανδρεϊκῆς πολιτικῆς στὴ βάση μιᾶς ὀρθῆς καὶ ἐπιχειρηματολογημένης ἀνάλυσης. Νὰ κατευθύνουν τὴν αἰχμὴ τους κατὰ τὴν πο-

λιτικής της συνεργασίας των τάξεων που συστηματικά και σταθερά προβάλλεται στους εργαζόμενους από την πλευρά της ηγεσίας της Ε.Κ. και στην οποία προσαρμόζεται ή ηγεσία της Ε.Δ.Α.

Να δείξουν πώς ο δρόμος για την απαλλαγή των συνδικάτων από τους πράκτορες της άστικής τάξης μακρικούς, κεντρικούς και θεοδωρικούς «σοσιαλιστές» περνάει μέσα από την αγωνιστική συσπείρωση και δράση της εργατικής τάξης για τις άμεσες οικονομικές και πολιτικές της διεκδικήσεις έναντι της πολιτικής του μεγάλου κεφαλαίου που εκπροσωπεί ή κυβέρνηση της ΕΚ.

Να ξεδιπλώσουν τη σημαία της ταξικής πάλης απέναντι στις προσπάθειες για την επιβολή της πολιτικής της ταξικής συνεργασίας και να ξεσκεπάσουν αποφασιστικά τις απόπειρες των κάθε είδους όππορτουμιστών για τον ευνουχισμό του αγωνιστικού πνεύματος της εργατικής τάξης.

Να αγωνισθούν για τη συγκέντρωση όλων των στελεχών που αντιτίθενται στην πολιτική της ταξικής συνεργασίας και να χτίζουν καθημερινά, επίμονα το έναυσμα μέτωπο της εργατικής τάξης, οργανώνοντας και ανεβάζοντας καθημερινά τον ιδεολογικό αγώνα έναντι της θεωρίας και πρακτικής της ταξικής συνεργασίας στις γραμμές της Άριστερας και για την απόσπαση από την επιρροή τους των συνεπών και τίμων αγωνιστών της εργατικής τάξης.

Να πρωτοστατούν στον αγώνα για τη μαξικοποίηση των συνδικάτων, για την οργάνωση όλων των «μικρών» και μεγάλων αγώνων, για τη σύνδεσή τους με τους αγώνες όλων των εργαζομένων και για την επέκτασή και το θάθαμα αυτών των αγώνων προς την κατεύθυνση της πάλης έναντι του ιμπεριαλισμού και των πρακτόρων του.

Να καλλιεργούν και να αναπτύσσουν την ιδέα και το πνεύμα της σύνδεσης των αγώνων αυτών με την πάλη των λαών έναντι της ιμπεριαλιστικής πολιτικής, για την προάσπιση της παγκόσμιας ειρήνης.

Μπροστά στην εργατική τάξη στέκει τώρα το καθήκον του γιορτασμού της Εργατικής Πρωτομαγιάς. Η Πρωτομαγιά, μέρα κινητοποίησης και επίδειξης της δύναμης της εργατικής τάξης και της θέλησής της να αγωνισθεί έναντι της επίθεσης του κεφαλαίου, για τη βελτίωση των συνθηκών της ζωής της, για τη δημοκρατία, την ειρήνη και την κοινωνική πρόοδο, είναι ημέρα διεθνούς αλληλεγγύης των εργαζομένων έναντι της πολιτικής του πολέμου και της επίθεσης του ιμπεριαλισμού.

Στη φετινή Πρωτομαγιά η εργατική τάξη της χώρας μας μπορεί και πρέπει να επιδείξει τη δύναμή της, να διαδηλώσει τη θέλησή της να αγωνισθεί για την απόκρουση της επίθεσης των ξένων και ντόπιων μονοπωλίων, για την ικανοποίηση των άμεσων οικονομικών και πολιτικών απαιτήσεών της, για την εθνική ανεξαρ-

τησία, τη δημοκρατία και την ειρήνη και τη συμπαράστασή της στον αγώνα των καταπιεζόμενων εθνών και λαών.

Η φετινή Πρωτομαγιά μπορεί και πρέπει να γίνει ημέρα επιδημικής, μαχητικής, κινητοποίησης της εργατικής τάξης. Οι πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις μπορούν και πρέπει να διαπνέονται από την ακατανίκητη θέληση της εργατικής τάξης να επιδείξει τη δύναμή της, παραμερίζοντας όλα τα εμπόδια και τους φραγμούς που βάζουν μπροστά της ή παπανδρείκη πολιτική και η όππορτουμιστική ηγεσία.

Η φετινή Πρωτομαγιά στο πείσμα των όππορτουμιστών μπορεί και πρέπει να αποτελέσει την αρχή μιας εξόρμησης όλων των πρωτοπόρων αγωνιστών της εργατικής τάξης, όλων των συνεπών συνδικαλιστικών στελεχών, για τη συσπείρωση όλων των δυνάμεων που αντιτίθενται στην πολιτική της συνεργασίας τάξεων, που αντιτίθενται στην πολιτική της ύποταξης της εργατικής τάξης στα συμφέροντα της άστικής τάξης, για την οικοδόμηση ενός δημοκρατικού έναυσμα μετώπου έναντι των πρακτόρων της άστικής τάξης, για την οργάνωση και τη διεξαγωγή αγώνων για την ικανοποίηση των βασικών διεκδικήσεων των εργαζομένων.

Οι πρωτοπόροι αγωνιστές οφείλουν να συντελέσουν ώστε στις εκδηλώσεις να κυριαρχήσει ο αγωνιστικός τόνος, έτσι ώστε να προβληθεί ή αντίθεση της εργατικής τάξης στην αντεργατική κυβερνητική πολιτική, να προβληθούν τα όρθα συνθήματα, να αποτρέψουν κάθε προσπάθεια ευνουχισμού τους και να αντιταχθούν σε κάθε απόπειρα των τροτσκιστικών και άλλων όππορτουμιστικών στοιχείων να διχάσουν τους εργαζομένους.

Να απαιτήσουν να περιληφθούν στα ψηφίσματα τα βασικά αίτηματα της εργατικής τάξης για αύξηση ημερομισθίων, μισθών και συντάξεων, για την περιφρούρηση των ασφαλιστικών τους οργανισμών, για την κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων, για την οργάνωση ενός πραγματικού δημοκρατικού συνεδρίου της Γ. Σ.Ε.Ε., για τον εκδημοκρατισμό των συνδικάτων, για το δικαίωμα των πρακτόρων της εργοδοσίας.

Να απαιτήσουν να εκφρασθεί ή πλήρης συμπαράσταση των εργαζομένων της χώρας μας στο λαό της Κύπρου και στο λαό του Βιετνάμ, να εκδηλωθεί ή αντίθεσή τους στην φιλοπόλεμη και επιθετική πολιτική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, να εκφρασθεί ή αγανάκτηση των εργαζομένων για τις περιπολίες του βου στόλου στα νερά μας, να διατυπωθεί με καθαρότητα το παλλαϊκό αίτημα για την έξοδο της χώρας μας από το ΝΑΤΟ.

Ζήτω ή Εργατική Πρωτομαγιά.

Ψηλά ή σημαία του αγώνα.

Ψηλά ή τιμημένη σημαία της εργατιάς. =

Τὸ Συνέδριο τῆς «Δημοκρατικῆς Νεολαίας Λαμπράκη» ■ μιά γύντομη ἐπισιόπηση

Ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Δ.Α. καὶ ἡ ἡγεσία τῆς Δ.Ν. Λαμπράκη μποροῦνε νὰ εἶναι «υπερήφανες» γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς «ἐργασίας» τους. Ὁργάνωσαν ἓνα «συνέδριο» ποὺ εἶχε ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῶν ρεβιζιονιστικῶν συνεδρίων τῶν τελευταίων χρόνων. Ξεπέρασαν ἀπὸ πολλὲς πλευρὲς καὶ τὰ ἐγχώρια «πρότυπα», τὰ συνέδρια τῆς Ε.Δ.Α. Ὅλα τὰ πρόβλεψαν: καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς ὁργάνωσης νὰ ἀξομειώνεται κατὰ μαγικὸ τρόπο σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς προώθησης ἢ τῆς μὴ προώθησης τῶν ἐπιθυμητῶν ἢ ἀνεπιθυμητῶν στελεχῶν τῆς νεολαίας ἔτσι ποὺ νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ «ἐγκρισή» τῆς πολιτικῆς τους. Ὅλα τὰ μέσα

τὰ χρησιμοποιήσαν: καὶ τὸ ὄργανο, καὶ τὶς ἀπειλὲς καὶ τὴ συκοφαντία καὶ τὴ διάβρωση... Ἔνα ὅμως δὲν ἐπέτυχαν: Νὰ ἐμποδίσουν παρὰ τὰ ποικίλα μέσα καὶ τὶς πολυμορφες μεθόδους ποὺ χρησιμοποιήσαν, νὰ ἀκουσθεῖ ἡ πραγματικὴ φωνὴ τῆς νεολαίας, νὰ ἀποτρέψουν τὴν πλατιὰ διάδοση τῶν θέσεων τῆς «Ἀναγέννησης». Ἀντίθετα, οἱ συνεπεῖς δυνάμεις τῆς νεολαίας βγήκαν πρὸ δυναμομένης ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ «διαδικασία». Στὶς παλιὲς προστέθηκαν καινούργιες δυνάμεις καὶ μὲ σιγουριά βαδίζουν παρὰ τὶς δυσκολίες καὶ τὰ ἐμπόδια, στὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἐπιταχτικῆς καθήκοντος ποὺ ἡ σημερινὴ κατάσταση βάζει στὴν ἡμερήσια διάταξη: τὴ δημιουργία μᾶς πραγματικὰ πρωτοπόρας ὁργάνωσης τῆς νεολαίας, ποὺ θὰ τεθεῖ ἐπικεφαλῆς τῶν ἀγώνων τῆς νεολαίας γιὰ τὴν κατάκτησιν τῶν περρωμένων της.

Ἡ παραπέρα πορεία τῆς ἐπιβολῆς μᾶς «οργανωτικῆς» ρεβιζιονιστικῆς γραμμῆς στὸ νεολαϊστικὸ κίνημα τῆς χώρας μας ποὺ ἔγινε σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς προσυνεδριακῆς διαδικασίας ἀνατάραξε συνειδήσεις, βάθυνε τὶς ἀνησυχίες καὶ γέννησε ἐρωτηματικὰ σὲ εὐρύτατο ἀριθμὸ νεολαίων ἀγωνιστῶν ἐνῶ ἡ προβολὴ μᾶς ὁρθῆς γραμμῆς ἐνέπνευσε τὴν αἰσιοδοξία καὶ πίστη ὅτι σύντομα τὸ κίνημα τῆς νεολαίας μέσα ἀπὸ μιὰ σκληρὴ καὶ βασανιστικὴ πάλη θὰ βρεῖ τὸν δρόμο τῆς πραγματικῆς του ἐνότητος καὶ προόδου.

Σχετικὰ μὲ τὴν προσυνεδριακὴ δουλειά

Χαρακτηριστικὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς προσυνεδριακῆς δουλειᾶς ἦταν ἡ κατάπνιξη τῆς δημοκρατίας, ἡ παραμόρφωση τῶν κανόνων τῆς ὁρθῆς διεξαγωγῆς τῆς προσυνεδριακῆς δουλειᾶς, ἡ ὑποβολὴ ἀπόψεων, ἡ χρησιμοποίησιν ἀπαράδεκτων μέσων γιὰ τὸν ἐπηρρασμὸ τῶν ἀντιπροσώπων. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ ἡ «μεθοδολογία» αὐτὴ χρησιμοποιήθηκε μὲ ξεχωριστὴ ἔνταση στὶς βασικὲς ὁργανώσεις τῶν μεγάλων πόλεων ὅπου ἡ καθοδηγητικὴ ὁμάδα τῆς Δ.Ν.Λαμπράκη μὲ τὴν ἄμεση καθοδήγησιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς ἡγεσίας τῆς Ε.Δ.Α. χρησιμοποίησε μεθόδους ποὺ θύμιζαν τὰ γνωστὰ τερτίπια τῶν ἐργατοπατέρων, π.χ. ἀποφυγὴ ἐξομοίωσης ὅλων τῶν μελῶν ὁργανώσεων βίωσης γιὰ συμμετοχὴ στὴ συνέλευσιν καὶ πραγματοποίησίν τους μὲ τὸ 1)4 τῆς δυνάμεις σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις. Ὁδισιατικὴ ἄρνησιν τῆς παροχῆς τοῦ δικαιώματος τοῦ λόγου. Χρησιμοποίησιν ἀπὸ τὰ πρὶν ἐτοιμασμένης «κλάκας» γιὰ ἐπιδοκιμασίες καὶ ἀποδοκιμασίες, ἐξαπόλυσιν ὄργανοι καὶ σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο μὲ ἀκατανόμαστες φράσεις, ἀπειλὲς, «νταγλίκια»: «θὰ σᾶς σπᾶσουμε στὸ ξύλο», «θὰ σᾶς πετάξουμε ἀπὸ τὸ παράθυρο» κλπ «ἐκλογὴ» ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ ἀνήκαν στὴν καθοδήγησιν τῆς ὁργάνωσης καὶ καταμέτρηση τῶν ψήφων σύμφωνα μὲ τὴ μέθοδο «αὐτὸ δικό μου, ἐκεῖνο δικό μου, καὶ ἐκεῖνο τὸ δικό σου δικό μου» κτλ... Ὑποκατάστασιν τοῦ Προεδρείου ἀπὸ τὰ καθοδηγητικὰ στελέχη καὶ αὐθαίρετη ἄσκηση τῆς διεύθυνσης τῶν συζητήσεων ἀπὸ τὸ Προεδρεῖο, κατακράτησιν τοῦ βήματος ἐπὶ ὄρες ἀπὸ καθοδηγητικὰ στελέχη μὲ τὸ πρόσημα τοῦ δικαιώματος τῆς καθοδήγησιν νὰ «παρεμβάλει». Ἄρνησιν τοῦ Προεδρείου νὰ θέσιν σὲ συζήτησιν

ση τὰ ψηφίσματα μετὰ τὸ «αιτιολογικὸ» ὅτι τώρα «δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τροποποιήσεις». Ἀποκαλύπτει ἀπὸ τὸ βῆμα προσπάθεια ἐπηρεασμοῦ τῶν ἀντιπροσώπων μετὰ δηλώσεις: «Σὰς καλοῦμε νὰ μὴ ψηφίσετε τὸν τάδε καὶ τὸν τάδε γιατί ἔχουν ἐκεῖνες ἢ τίς ἄλλες ἀπόψεις» ἀνακοίνωση «διαγοραφῶν» τὴν παραμονὴ τῆς προσυνεδριακῆς δουλειᾶς σὲ βασικὰ ὄργανώσεις γιὰ τὴ δημιουργία κατάλληλου κλίματος κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἐπομένως, ἡ πραγματικὴ φωνὴ τῆς νεολαίας, ἡ φωνὴ τῆς «Ἀναγέννησης» ἔφθασε παντοῦ περνώντας πάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ φράγματα, χάρις στὴ δύναμη τῶν ἰδεῶν τῆς ποῦ ἐμψύχωσε τοὺς μαχητὲς - νεολαίους ἀντιπροσώπους νὰ δίνουν καὶ νὰ κερδίζουν μιὰ σειρά ἀπὸ μάχες. Ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ποῦ ἀπέναντι στίς ἀνοιχτὲς «ἐκκλησίες» τῶν καθοδηγητικῶν στελεχῶν τῆς Δ.Ν.Α., νὰ μὴ ψηφισθοῦν αὐτοὶ ἢ ἐκεῖνοι οἱ ἀντιπρόσωποι, ἡ δοσμένη συνέντευξη ἡ συνδιάσκεψη πῆριξε ἀκριβῶς ἐκείνους ποῦ ζητιότανε ἡ καταψήφισή τους. Ἐπὶ τῆς περιπτώσεως καταψήφισης τῶν προτάσεων τῆς καθοδηγητικῆς ὁμάδας τοῦ ΔΝΑ σὲ βασικὲς ὄργανώσεις καὶ ὑπερψήφισης «ἀνεπιθύμητων» γι' αὐτὴν.

Τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου κατακτιήθηκε σὲ πολλὰς περιπτώσεις ὕστερα ἀπὸ σκληρὴ καὶ ἐπιμονὴ μάχη. Ὅπως ἐπίσης ὑπῆρξε δυσάρεστες ἐκπλήξεις γιὰ τὴν καθοδηγητικὴ ὁμάδα ἐκεῖ ὅπου ἔβλεπε νὰ ἀξάνεται «ἀναπάντεχα» ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσώπων ποῦ ξεσκέπαζαν τὴν πολιτικὴ τῆς καὶ τίς μεθόδους τῆς καὶ νὰ συντάσσονταν μετὰ ἐκείνους ποῦ συγκέντρωναν τὰ πυρὰ τῆς.

Ἡ σύγκριση στὴν ὁποία ἔπεσαν σὲ πολλὰς περιπτώσεις οἱ ἡγέτες τῆς Δ.Ν.Α. ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐκφράστηκε μετὰ τὸ ὅτι ὀρισμένοι ἀπ' αὐτοὺς κατηγοροῦσαν συλλήβδην γιὰ «ἀναγεννητισμὸ» ἀντιπροσώπους γιὰ τοὺς ὁποίους ἄλλα μέλη τῆς καθοδηγητικῆς ὁμάδας τῆς Δ.Ν.Α. ἀμέσως μετὰ τοὺς προηγούμενους «διερχήγγωναν τὰ ἱμάτια τους» ὅτι «δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μετὰ τὴν «Ἀναγέννηση».

Ὅπως ἐπίσης ἡ σύγκριση αὐτὴ τοὺς ὠδήγησε ὀρισμένες φορές σὲ αὐτοαποκάλυψη καὶ σὲ αὐτοκαταδίκη, καθὼς στὸ παράδειγμα ποῦ θὰ ἀναφέρουμε ἀμέσως παρακάτω:

Σὲ συνδιάσκεψη ὄργανωσης μεγάλης πόλης, ὅταν ἕνας ἀντιπρόσωπος ἀναφέρθηκε, στὸν τρόπο ποῦ ἀντιμετωπίζει τίς ἰδέες τῆς «Ἀναγέννησης» ἡ ἡγεσία τῆς Δ.Ν.Α., καὶ ἀνέφερε τὸ γνωστὸ: «Οἱ ἰδέες καταπολεμοῦνται μετὰ ἰδέες, οἱ ἰδέες μοιάζουν μετὰ καρφιά ποῦ ὅσο πιὸ πολὺ τὰ χτυπᾶς, τόσο πιὸ βαθειὰ μπηγόνται», πῆρε ἀπὸ μέλους τῆς καθοδηγητικῆς ὁμάδας τῆς Δ.Ν.Α. τὴν ἀκόλουθη ἀπάντησι: «Ἐμεῖς ἔχουμε τὴ δύναμη νὰ ξεροζώνουμε καὶ τὰ καρφιά αὐτὰ...».

Καὶ ἀκριβῶς γιὰ νὰ «ξεροζώσουν» τὰ καρφιά αὐτὰ δὲ δίστασαν μπροστὰ σὲ τίποτα. Στὶς διασκέψεις τῶν μεγάλων πόλεων γινότανε «ἐπιτελική», ἐντατικὴ ἀτομικὴ ἐπεξεργασία στοὺς «ὑποπτούς» γιὰ ἀπόψεις διαφορετικὲς ἀπὸ τίς δικές τους, ὅπως π.χ.: «Σκεφτόμαστε νὰ σὲ προωθήσουμε γιὰ τὸ συνέδριον, «Θὰ σὲ ἀνεβάσουμε στὸ Γραφεῖο τῆς ὄργανωσης». Ἡ σὲ ἄλλους ποῦ μίλησαν δυσάρεστα γι' αὐτούς: «Μήπως θὰ ἤθελες νὰ ξαναμιλήσεις; Θὰ τὸ κανονίσουμε μετὰ τὸ Προεδρεῖο ἂν θέλεις». Ὁ Πρόεδρος τῆς Δ.Ν.Α. «ἀξιοποιήθηκε» μετὰ τὸ παραπάνω στὴν «ὄραία» αὐτὴ προσπάθεια: «Γιὰ ἔλα νὰ τὰ συζητήσουμε. Ἔλα νὰ με δεῖς». Ἡ «Θὰ ρθῶ στὴν περιοχὴ σου μετὰ καὶ θὰ τὰ ποῦμε» ὅταν ὁ ἀντιπρόσωπος εἶχε μιλήσει. Σὲ μιὰ ὄργανωση μεγάλης πόλης εἶχαν βεβαιώσει τὸσους πολλοὺς ὅτι θὰ τοὺς στείλουν στὸ συνέδριον — ἀδιάκριτα ἀπὸ ἀπόψεις — ποῦ τελικὰ δημιουργήθηκαν καὶ ἱεροσταντικὰ ἐπεισόδια... .

Τὸ «κλεισμο» ἢ μάλλον τὰ «κλεισίματα» στίς συνδιασκέψεις τῶν βασικῶν ὄργανώσεων — ποῦ κρατοῦσαν ἀρχετὲς ὄρες — χρησιμοποιεῖσαν τὴν καθοδηγητικὴ ὁμάδα τῆς ΔΝΑ γιὰ τὴν «ἐπιτελική» ἐπίθεσι κατὰ τῆς «Ἀναγέννησης» Συνήθως τὸ καθῆκον αὐτὸ τὸ ἀνέθεταν στὸν Πρόεδρο τῆς Δ.Ν.Α. λόγῳ «δημοφιλίας». Φυσικὰ τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ οἱ ἄλλοι καθοδηγητὲς τῆς Δ.Ν.Α. ἀκολουθοῦσαν τὴν «πολεμικὴ τους» τὴ γνωστὴ συνταγὴ τῶν ρεβιζιονιστῶν ἡγετῶν τῆς Ε.Δ.Α. Παρουσίαζαν σὰν θέσεις τῆς «Ἀναγέννησης» καὶ σὰν ἀπόψεις τῶν ὀμιλητῶν ποῦ ὑποτίθεται ὅτι ἀντέκρουαν, ἐκεῖνο ποῦ

θὰ ἤθελαν νὰ εἶχε ὑποστηρίξει ἢ «Ἀναγέννησι» καὶ νὰ εἶχαν διατυπώσει οἱ ὀμιλητὲς καὶ ἔτσι «συνέτριβαν» τίς θέσεις καὶ τίς ἀπόψεις καὶ τελειῶσαν. Ἐπὶ τῶν «τοποθετήσεις» στερεότυπες ποῦ ἐπαναλαμβάνονταν ἀπὸ διάσκεψη σὲ διάσκεψη καὶ ποῦ ἦταν πραγματικὰ ἀπολαυστικὲς. Γιὰ παράδειγμα θὰ ἀναφέρουμε δυὸ τέτοιες «τοποθετήσεις» τοῦ Προέδρου τῆς Δ.Ν.Α.:

«Οἱ «ἀναγεννητὲς» μᾶς κατηγοροῦν γιατί δὲν κάνουμε τὴν ἐπανάστασι. Πῶς νὰ τὴν κάνουμε φίλοι; Ἐξέρετε τί λέει ὁ μεγάλος Λένιν; Ὁ μεγάλος Λένιν ἔλεγε ὅτι γιὰ νὰ κάνουμε τὴν ἐπανάστασι πρέπει νὰ ἔχουμε κερδίσει ὅλους τίς τάξεις. Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἀγαπητοὶ φίλοι, ὅτι κερδίσαμε ὅλους τίς τάξεις;»:

Ἡ ἄλλη:

«Μᾶς κατηγοροῦν οἱ «ἀναγεννητὲς» ὅτι δὲν κάναμε τίποτα γιὰ τὴν Κύπρο. Τοὺς ἀπαντοῦμε: Ἐμεῖς οἱ ἀποροτυπιστές, αὐτὸ τὸ ἀποροτυπιστικὸ κόμμα, ἐγὼ ὁ ἴδιος, πῆγα στὴν Κύπρο ἔξι φορές. Μάλιστα ἔξι φορές.»!

Καὶ μαζί μετὰ τίς «τοποθετήσεις» αὐτὲς ἐξαπολύονταν ὁ γνωστὸς ἀπὸ τίς προηγούμενες φάσεις συκοφαντικὸς ὀχθῆς. Γιὰ τὴν «Ἀναγέννησι», γιὰ τοὺς «ἀναγεννητὲς», γιὰ τοὺς ὀμιλητὲς ποῦ ἦταν «ὑποπτοὶ» ἐπὶ «ἀναγεννητισμῶν». Μετὰ τὸν ὀχθῆ οἱ ἀπειλὲς καὶ στὸ τέλος οἱ «ἐκκλήσεις» γιὰ καταψήφισι αὐτοῦ ἢ ἐκείνου τοῦ ἀντιπροσώπου, γιατί εἶναι ἐπὶ διαγραφῆς ἢ «δὲν προλάβουμε νὰ τὸν διαγράψουμε» κ.λ. Ἐπακολουθοῦσε ἡ ψηφοφορία καὶ «ἀλλοίμονο!» Σὲ ἀρχετὲς περιπτώσεις καὶ σὲ βασικὲς ὄργανώσεις παρ' ὅλα ὅσα λέγαμε, καὶ ὅσα κάναμε, οἱ ἀντιπρόσωποι πῆριζαν τοὺς ἐπὶ διαγραφῆς καὶ τοὺς «ὑποπτούς» γιὰ «ἀναγεννητισμῶν»...

Ἡ τέτοια τροπὴ τῶν πραγμάτων τοὺς ἔκανε παρὰ τίς «δραματικὲς» καταγγελίες τοῦ Προέδρου τῆς Δ.Ν.Α. καὶ τῶν ἄλλων καθοδηγητῶν τῆς Δ.Ν.Α. νὰ μὴν τοιμῆσουν νὰ εισηγηθοῦν τὴν «ἐγκρισι» ἀπόφασι γιὰ ἀνοιχτὴ, καθαρὴ καταγγελία τῆς «Ἀναγέννησης». Ἡ πάλι τῶν νεολαίων ἀγωνιστῶν τοὺς ὑποχρῶσε σὲ ἀναπροσαρμογή. Ἀκριβῶς εἶδαν σὲ ἀρμονία μετὰ τὰ πρότυπα τῶν ρεβιζιονιστῶν ἡγετῶν πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ υλοθετήσουν μιὰ διπλὴ τακτικὴ. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν τακτικὴ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὴν ἐφαρμόζουν σὲ ὄργανώσεις ποῦ τὰ πράγματα ἦταν γι' αὐτοὺς δύσκολα καὶ τὴν συστηματοποίησαν καὶ αὐτὴ στὸ συνέδριον...

Τὸ συνέδριον

1. Τὰ «ὄλικα» τοῦ συνεδρίου

Αὐτὸ ἦταν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν «ὄλικῶν» ποῦ δόθηκαν στὸ συνέδριον. Ὁ ρεβιζιονιστικὸς προσανατολισμὸς τῆς ὄργανωσης ποῦ ἐκφράστηκε σαφέστατα καὶ στίς δυὸ εισηγήσεις καὶ στὸ καταστατικὸ καὶ ἡ προσπάθεια νὰ φαντάξουν τοὺς λιγώτερο ἔμπειρους ἀντιπροσώπους μετὰ τὴν ἐπίδειξι κούφιας φρασεολογίας καὶ «πολυπραγμοσύνης» καὶ ἡ ἔλλειψη ἐπιχειρημάτων στὴν ἀντίκρουσι τῶν «ἐσφαλμένων θέσεων» τῆς «Ἀναγέννησης».

Καὶ εἰδικότερα: Ἡ «Πολιτικὴ Εἰσήγησι» τοῦ Προέδρου τῆς Δ.Ν.Α. ὑπῆρξε ἐπανάληψι γνωστῶν «φλογερῶν» διατυπώσεων ὅπου συμπλέκονται καὶ διαλύονται τὰ πάντα μαζί με ὀριζόμενες «οὐσιαστικὲς» θέσεις, ποῦ ἀποκαλύπτουν τὰ ἰδεολογικο - πολιτικὰ βράθρα τῆς Δ.Ν.Α.λαμπράκι.

Ἐτσι γιὰ παράδειγμα, ἀνέφερε σὲ ἕνα μέρος τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Ὁ Προέδρου τῆς ΔΝΑ:

«...Γι' αὐτὸ δὲ μᾶς ἐκπλήσσει καθόλου ἢ λυσσασμένη ἐπίθεσι τῆς δεξιᾶς...»

Γι' αὐτὸ καταφεύγουν στὸ παλὸ τους ἐπικερδὲς ἐπάγγελμα, στὸ στεῖρο ἀντικομμουνισμὸ (προφανῶς ὑπάρχει καὶ

γόνιμος αντικομμουνισμός:), προσπαθώντας να παρασύρουν την κυβέρνηση του Κέντρου στον όλισθηρό κατήφορο των αντιλαϊκών μέτρων ενάντια στην οργάνωσή μας:». Και παρακάτω: «Γνωρίζουν πολύ καλά οι πανούργοι και πολύπειροι καθοδηγητές της Άκρας δεξιάς πώς με τον τρόπο αυτό πετυχαίνουν μ' ένα σμπάρο δύο τρυγόνια. Γιατί από τη μία μεριά χτυπούν ένα δοκιμασμένο και αποφασιστικό έχθρο της ύποτελείας, τους Λαμπράκηδες, ενώ από την άλλη υποσκάπτουν τα θεμέλια της Ένωσης Κέντρου καθώς και την οδηγούν με τις κραυγές και τους εκβιασμούς τους σε πράξεις που τη δυσφημούν και την υποβιβάζουν μπροστά σε όλο το λαό και προπαντός μπροστά στους ίδιους τους οπαδούς και τη νεολαία του Κέντρου» (Αύγη) 30 Μαρτίου).

Υπάρχει πύλο πανηγυρική ομολογία για τον ίδιον ιδεολογικοπολιτικό προσανατολισμό της Δ.Ν. Λαμπράκη — και φυσικά όχι μόνο της Δ.Ν.Α. — από τις «θέσεις» αυτές;

Οι Λαμπράκηδες, σύμφωνα με τη «θέση» αυτή, είναι «δοκιμασμένοι και αποφασιστικώς έχθροι της ύποτελείας». Η Δεξιά χτυπάει το «ένα τρυγόνι» που είναι αυτοί και σε συνέχεια χτυπάει το «άλλο τρυγόνι» την Ε.Κ. που είναι κι αυτή έχθρος της ύποτελείας, ενώ σύμφωνα με την «τοποθέτηση» αυτή δεν είναι Άξια «δυσφήμισης» μιά και είναι έχθρος της ύποτελείας. Τα πράγματα είναι λοιπόν καθαρά: Πρέπει να πεισθεί ή ΕΚ να μην υποσκάπτεται τα θεμέλιά της γιατί έτσι αδυνατίζει το μέτωπο των έχθρων της ύποτελείας!!

Και υπό την έννοια αυτή ή «άμιλλα» στην όποια καλεί την ΕΑΗΝ ό κ. Θεοδοσιάδης, παίρνει ένα ορισμένο περιεχόμενο. Περιεχόμενο «άμιλλας» ανάμεσα σε δύο οργανώσεις με «κοινές επιδιωξεις», που ή διαφορά τους συνίσταται στο ότι ή μία πεζόμενη από τη Δεξιά «οδηγείται» σε πράξεις που «κλονίζουν τα θεμέλιά της» και τη «δυσφημούν». Ένω ή άλλη (ΑΝΑ) πιέζεται από την προηγούμενη που κι αυτή με τη σειρά της πιέζεται...!!!

Δέ μένει ύστερα απ' αυτά παρα να άνοιξει ή ήγησης της Δ.Ν. Λαμπράκη ένα «διάλογο» με την ήγησης της Ε.Κ. σχετικά με τον «στεύρο» και «δημιουργικό» αντικομμουνισμό και να περιωσθούν τα «θεμέλια της Ε.Κ.» και να σωθεί ή «δημοκρατία που ένίκησε»...

Άλλο παράδειγμα: Σε ένα άλλο σημείο της εισήγησής του ό Πρόεδρος της Δ.Ν.Α. ανέφερε με λυρικό μάλιστα τόνο: «Νά βοηθάμε το νέο δημοκράτη να γίνει συνειδητός φορέας και μαχητής για την κοινωνική πρόοδο, μαθαίνοντας τον πως ή ΕΡΓΑΣΙΑ είναι τό διακριτικότερο γνώρισμα του ανθρώπου πάνω στη φύση: Νά του διδάσκουμε..., ότι τό νόημα της ανθρωπότητας ένσαρκώνεται μέσα του όχι σαν άφηρημένη ιδέα, αλλά σαν εθδύνη άπέναντι στην κοινωνία».

Άν άφαιρέσουμε από τα λόγια αυτά τη φράση μέχρι τό «μαθαίνοντας» τη «θέση» αυτή μπορούμε να την βρούμε σε κείμενα που μπορεί να προέρχονται από τό Σώμα Έλλήνων Προσκόπων, από τη Χ.Ε.Ν., και από άλλες τέτοιες οργανώσεις. Τι άλλο κάνουν αυτές οι οργανώσεις από τό να διδάσκουν τη σημασία της ΕΡΓΑΣΙΑΣ με κεφαλαία κι αυτές, και την «εθδύνη άπέναντι στην Κοινωνία»;

Έχοντας άπογειωθεί από τις συγκεκριμένες συνθήκες σε μιά χώρα που κυριαρχείται από τον ξένο ιμπεριαλισμό και τις αντιδραστικές δυνάμεις, οι ήγησης της ΑΝΑ προβάλλουν «ωραίες φράσεις» για να κρύψουν τό πραγματικό γεγονός της άντικατάστασης του ιδεολογικού — πολιτικού προσανατολισμού μιάς άριστερης οργάνωσης με ένα άπολιτικό, έκπολιτιστικό προσανατολισμό στο όνομα άφηρημένων λαμπροχρωμων και χρήσιμων πραγμάτων για άλλες χώρες και άλλες συνθήκες. Οι «διδάχες» αυτές στις συγκεκριμένες συνθήκες της Ελλάδας, με τη συγκεκριμένη κοινωνία, και τη συγκεκριμένη κατάσταση είναι όμοιες με τις «διδάχες» που γίνονται στις οργανώσεις που αναφέραμε και σε άλλες άκρια που άσχολούνται με την «ανάπτυξη άρετων εις τους νέους»... Η όλοποίηση των «διδαχών» αυτών οδήγησε να άποτελέσουν οι «κοινοφελείς» δραστηριότητες βασικό και κύριο περιεχόμενο της οργάνωσης στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας και να οργανωθούν κοινές έξορμήσεις με τη «Βασιλική Πρό-

νοια» στη Θεσσαλονίκη και στην Άθήνα για την άναδάσωση κ.λ.π. κ.λ.π.

Και παληότερα και στη διάρκεια των προσυνεδριακών συζητήσεων αλλά και στο συνέδριο έγινε κατά κόρον επίκληση του «πολεμάμε και τραγουδάμε», «πολεμάμε και χτίζουμε» της ΕΠΙΟΝ. Πρόκειται για προφανή διαστρέβλωση των γεγονότων. Η ΕΠΙΟΝ π ο λ ε μ ο υ σ ε και τραγουδούσε. Και π ο λ ε μ ο υ σ ε και έχτιζε στην Έλευθήρη Έλλάδα όπου ύπρχε λαϊκή έξουσία, και όπου όποσδήποτε τό έκανε αυτό όχι για να άναπτύξει «την άγάπη προς την ΕΡΓΑΣΙΑ», γενικά, αλλά για βοηθήσει στην καλύτερη διεξαγωγή του πολέμου.

Η νεολαία της Κίνας, — για να άναφερθούμε σε ένα «ευφυολόγημα» του κ. Προέδρου της Δ.Ν. Λαμπράκη που τό είπε στη συνδιάσκεψη Θεσ)νίκης, τό είπε στη Σπουδαστική της Άθήνας κ.λ.π., προφανώς γιατί σαν «ειδικός» επί της Κίνας (βλ. Άρθρο του στην «Έλληνική Άριστερά» όπου «κατετρόπωσε» τό Μάο) πήρε για άλλη μιά φορά τα συγχαρητήρια της Άριστεράς — καταπολεμούσε τις μύγες και όχι μόνο ή νεολαία, σε συνθήκες που ή Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας είχε εγκαθιδρυθεί και που οι μύγες άποτελούσαν μιά πραγματική μάλιστα που είχε κληροδοτήσει τό διεφθαρμένο τσαγκαϊσενικό καθεστώς(1). Έπομένως, ή άναφορά σε ότι κάνουν οι νέοι στις χώρες που ύπρχει λαϊκή έξουσία ή στις χώρες που ύπρχει σ' ένα τμήμα τους λαϊκή έξουσία είναι «εκ του πονηρού». Φυσικά, τό περιεχόμενο μιάς οργάνωσης νεολαίας μπορείται πρέπει να είναι ποικίλο. Τό ζήτημα είναι π ο ι ό είναι τό β α σ ι κ ό περιεχόμενο που αυτό με τη σειρά του καθορίζει και διαποτίζει όλες τις άλλες επί μέρους δραστηριότητες. Αύτά φυσικά δεν τα άγνωσούν ούτε οι ήγησης της ΔΝΑ Λαμπράκη ούτε ορισμένοι από τους ήγησης της ΕΔΑ που ύπήρχανε και στελέχη της νεολαίας. Άξίζει να σημειωθεί ότι ορισμένοι απ' αυτούς σε άλλους καιρούς καταφέρονταν κατά της μ ε ρ ο κ η ς άπασχόλησης ορισμένων νεολαιίστικων οργάνωσης με τέτλια έξρα...

Φυσικά ό λόγος είναι φανερός: Άντιγράφοντας δουλιικά τους ρεβιζιονιστικούς προσανατολισμούς άλλων οργάνωσης νεολαίας άλλων χωρών επιχειρούν να άποδυναμώσουν τό άγωνιστικό πνεύμα της άδούλωτης ελληνικής νεολαίας έξαπατώντας την ότι «θαδίζει στα χνάρια της ΕΠΙΟΝ» ενώ στην πραγματικότητα τη σέρονουν στο δρόμο της άπολιτικοποίησης και της ιδεολογικοπολιτικής διάβρωσης έτσι που να γίνεται ευχερέστερη ή εφαρμογή της πολιτικής τους της ύποταξης στο άρμα της άστικής τάξης...

Σε ότι άφορά την εισήγηση του Γενικού Γραμματέα της ΑΝΑ τό χαρακτηριστικό της ήταν ή «πολυπραγμοσύνη» και ό καταγισμός σοφιστικών διατυπώσεων για τη δικαιολόγηση της «θέσης» της πρωτοπόρας οργάνωσης που είναι ταυτόχρονα και πλατιά, που άπευθύνεται σε όλους τους νέους, που είναι άυτοτελής αλλά κινείται στα «ιδεολογικά-πολιτικά πλαίσια του λαϊκού κινήματος» κλπ όπως επίσης και τό πλήθος των «πραγματοποιήσιμων προτάσεων» για «λύσεις» στα προβλήματα της νεολαίας όχι φυσικά στη βάση της προβόλης τρόπων και μεθόδων για την άγωνιστική κινητοποίηση της νεολαίας, αλλά των προτάσεων «κορυφής» σχετικά με την ύδρυση «Έθνικού Κέντρου Μεταναστεύσεως» κλπ κλπ.

Με ρεβιζιονιστική ταχυδακτυλουργία ή εισήγηση μετέτρεψε λάθη καθοριστικής σημασίας που άπορρέουν από τον όππορουνιστικό προσανατολισμό της οργάνωσης σε επί μέρους άδυναμίες, όπως π.χ. «άδύνατη δουλιά στην εργατική νεολαία», «σοβαρότατη κατάσταση στη σπουδαστική» «υποκατάσταση των μαζικών οργάνωσης» κλπ. ενώ ταυτόχρονα έκανε «διαπιστώσεις» τέτιες που άποδείχνουν τις συνέπειες

(1) Άλλά ό Πρόεδρος της ΑΝΑ άτύχησε στο «ευφυολόγημα» του και για ένα άλλο λόγο και κι αυτό θα τον βοηθήσουμε να τό πλουτίσει για να γίνει δυνατο να τό χρησιμοποιήσει καλλίτερα: Η έξοστρατεία εναντίον της μύγας στην Κίνα ήταν ένα μέρος της έξοστρατείας που είχε όνομασθεί «έξοστρατεία εναντίον των τριών κακών». Τα άλλα δύο «κακά» ήταν ή γραφειοκρατία και ό δεξιός όππορουνισμός!

του προσανατολισμού αυτού, άναγοντάς τες στις άντικειμενικές συνθήκες όπως λ.χ. ότι ή «στασιμότητα στην άριθμητική δύναμη της άργάνωσης στις μεγάλες πόλεις» όφειλονται στην ύπαρξη κλάμων, θεάτρων, κινηματογράφων, κλπ. που προσελκύουν τους νέους ενώ στην ύπαιθρο ύπάρχει αύξηση γιατί λείπουν αυτά και έτσι προσελκύονται οι νέοι στις λέσχες των λαμπράκων!! κλπ κλπ.

Η εισηγήση άσχολήθηκε και με τα ιδεολογικά προβλήματα... Άσχολούμενη με τις θέσεις της «Άναγέννησης» τελικά δέν μόρεσε να προχωρήσει σε τίποτε άλλο έκτός από καταγισμό επίθεσεων και σε γενικούς άφορισμούς και χαρακτηρισμούς.

Σε συνάρτηση, μ' αυτό ένα σοβαρό μέρος της εισηγήσης άσχολήθηκε με την κατάσταση της σπουδαστικής όργάνωσης της Άθήνας. Παράμορφώνοντας τα γεγονότα, ή καθοδήγηση της ΔΝΑ, καλυπτόμενη κάτω από μιá διφορούμενη αυτοκριτική για «έλλειψη άπαρκούς παρακολούθησης από το Κ.Σ.» προσπάθησε για άλλη μιá φορά να δημιουργήσει την εντύπωση ότι ή κύρια εϋθύνη για την κατάσταση στον σπουδαστικό κίνημα δέν είναι δική της αλλά της σπουδαστικής όργάνωσης. Σ' αυτό ένισχύθηκε και από την έντυπωσιακή παρέμβαση μέλους της Ε.Ε. της ΕΔΑ που άντι να ζητήσει εϋθύνες γι' αυτό από την ήγεσία της ΔΝΑ (φυσικά άφου προηγούμενα ζητούσε από τον έαυτό του) το έκανε άμεσα προς την πλευρά συνέδρου έκπροσώπου της σπουδαστικής όργάνωσης.

Είναι γνωστό βέβαια ότι ή σπουδαστική όργάνωση άποτελεί για την ήγεσία της ΕΔΑ και της ΔΝΑ ένα πρόβλημα» Η οδία του προβλήματος δέν είναι άλλη από το γεγονός ότι ή σπουδαστική νεολαία με τη συγκνρωσή της, τό ύψηλότερο επίπεδο κατάρτισης και με βάση την ίδια τη δική της πείρα από την ειδικότερη γραμμή της καθοδήγησης της ΕΔΑ και της ΝΕΔΑ στο σπουδαστικό χώρο συνειδητοποίησε περισσότερο την αλήθεια ότι ή πολιτική της ΕΔΑ είναι λαθεμένη, όππορουνιστική. Η άντιμετώπιση του γεγονότος αυτού, από την ήγεσία της ΕΔΑ ήταν στην πρώτη φάση να κηρύξει σά «χολερόβλητη» τη σπουδαστική όργάνωση, να δημιουργήσει θόρυβο σε άλλες όργανώσεις με διάφορες έννοήσεις για να τις στρέψει έναντίον της, να προσπαθήσει με τη «δοθήεια» όρισμένων «χαϊδεμένων παιδιών» άμεσα ή έμμεσα να άποπροσανατολίσει τους φοιτητές της Άθήνας στις άναζητήσεις τους. Νά τους διαβάσει δέ ύλο τον έλλαδικό χώρο σά χαλασμένους κλπ. Η έπιχείρηση άπέτυχε βασικά. Πέτυχαν όμως οι ήγέτες της ΕΔΑ και της ΝΕΔΑ να σπρώξουν όρισμένους νέους σε άκόμα πιό έσφαλμένο δρόμο και να σπείρουν σ' ένα άλλο σοβαρό τμήμα νέων την άπογοήτευση. Νά ένισχύσουν την προσπάθεια της ήγεσίας της ΕΚ για την ύπονόμευση των μαζικών όργανώσεων της σπουδάζουσας νεολαίας, να διασύρουν σπουδαστικά στελέχη με καθαρά τυχοδιωκτικές και άπαράδεκτες από ήθική άποψη ένέργειες, για τις όποιες άξίζει να άναφερθεί ότι ο μόν Γεν. Γραμματέας της τότε ΝΕΔΑ και τώρα ΔΝΑ «τιμωρήθηκε» με άύστηρή παρατήρηση, δύο άλλα δέ στελέχη του Γραφείου του Κ.Σ. με «άπλή» παρατήρηση.

Επιδιώκοντας να φορτώσουν στα σπουδαστικά στελέχη τις εϋθύνες για την ύποχώρηση του σπουδαστικού κινήματος που είναι άποτέλεσμα της γενικής γραμμής της ΕΔΑ και της συγκεκριμένης όππορουνιστικής-σεχταριστικής πολιτικής της ήγεσίας της ΕΔΑ και της συγκεκριμένης όππορουνιστικής-σεχταριστικής πολιτικής της ήγεσίας της ΝΕΔΑ στο σπουδαστικό χώρο με την όποια έχουμε άσχοληθεί σε προηγούμενα τεύχη μας πέρασαν τώρα σε μιá δεύτερη φάση εφαρμόζοντας διπλή τακτική: Άπό τό ένα μέρος έπίθεση έναντίον των σπουδαστών με θόρυβο του Πρόεδρου της ΔΝΑ στα «Γετρόδια της Δημοκρατίας», με «παρεμβάσεις» του μέλους της Ε.Ε. της ΕΔΑ στο συνέδριο που άναφέραμε (1), και από την άλλη, έπίδειξη «κατανόησης», δήθεν άλλαγής πνεύματος κλπ κλπ.

1. Ο ίδιος όπως είναι γνωστό έπαιξε σημαντικό ρόλο στην πρώτη φάση της έπιχείρησης έναντίον της σπουδαστικής όργάνωσης της ΝΕΔΑ.

Ο χαρακτήρας της φάσης αυτής εκδηλώθηκε βασικά και στη συνδιάσκεψη της σπουδαστικής όργάνωσης που έπιστρατεύθηκε και ο Πρόεδρος της ΔΝΑ γι' αυτό τό σκοπό. Αύτός, άφου προσπάθησε με τη βοήθεια τούτων από τό έργο του Λένιν να βγάλει «δογματιστές» ύσους σπουδαστές - άντιπροσώπους κριτίκαραν την όππορουνιστική πολιτική της ήγεσίας της ΕΔΑ και της ΔΝΑ προκαλέσει παρά την αντίθετη πρόθεση του, σε όρισμένες περιπτώσεις και όμαδικούς καγχασιμούς όταν διαβεβαίωσε με πεποίθηση ότι: «Άπ' ότι ξέρω αυτά (τά έργα του Λένιν) δέν άναθεωρήθηκαν άκόμα!» Ταυτόχρονα «έκμυστηρεύθηκε» (σ' ύλη τη συνδιάσκεψη) τις διαφωνίες του με την ήγεσία της ΕΔΑ και προσπάθησε να δημιουργήσει «κλίμα άμοιβαίας κατανόησης»(1). Ο ίδιος με ύφος που προσιδιάζει μόνο σ' αυτόν, διακήρυσε άργότερα και κυρίως την έπομένη του βυνεδρίου σε ύποιν συναντούσε στο δρόμο, στα γραφεία κλπ ότι άλλαξαν τα πρόγματα και πρόσθετε όρισμένα από τα έπίθετα που χρησιμοποιεί συνήθως κατά των ήγετων της ΕΔΑ.

Άφομοιώνοντας οι ήγέτες της ΔΝΑ τα διδάγματα των Πατέρων του σύγχρονου ρεβιζιονισμού αλλά και την τακτική της ήγεσίας της ΕΔΑ που εκδηλώθηκε στην 8η σύνοδο της ΔΕ, εφαρμόζουν διπλή τακτική προσπαθώντας να έπιτύχουν αυτό που έλεγε ο Λένιν: «Τους έπαναστάτες είναι πολύ δύσκολο να τους κάμψεις με τό άγριο ενώ συχνά είναι πολύ εύκολο να τό έπιτύχεις με τά χάδια».

Προσπαθούν να δημιουργήσουν κλίμα άπάμβλυνσης για να «άφοπλίσουν» την κριτική, κλίμα δήθεν άλλαγής, υιοθετώντας προς τό σκοπό αυτό μερικές όρθες πρωτοβουλίες των στελεχών και όργανώσεων, με τό σκοπό να άπομονώσουν τους «άδιόρθωτους» και να διαβρώσουν τους «έπιδεικτικούς».

2. Η διεξαγωγή του συνεδρίου

Στό συνέδριο δόθηκε «λαμπρός» τόνος. Πλήθος οι χαιρετισμοί. Και μιá «εύρωπαϊκή» καινοτομία: Νά διεξαχθεί έν-αλλάξ στην Άθήνα και στην Πειραιά: Τό πρόσχημα: Κάποια πρόταση(;) της νεολαίας της Άνατολικής Γερμανίας να διεξαχθεί έτσι για να τιμηθεί ή πρώτη εργατοϋπολη της χώρας. Τό ουσιαστικό ήταν όμως ο τρόμος της καθοδηγητικής όμάδας μήπως οι συνέδριο έξερχουν από τον «έλεγχο» Ένώ έτσι με τις μεταφορές από την Άθήνα στον Πειραιά και τανάπαλιν ύλο τό 24ωρο οι άντιπρόσωποι βρίσκονταν κάτω από τον έλεγχό της. Έπιπλέον διευκολυνόταν και ή κάλυψη των άντιπροσώπων και έτσι τά πράγματα γίνονταν άκόμα καλλίτερα.

Φυσικά και έδώ πήρε τά μέτρα της ή καθοδηγητική όμάδα της ΔΝΑ και της ΕΔΑ. Παρατηρητές «κατ' έπιλογήν» για τις άνάγκες της άτύσμαιρας και «αυθόρων» Προσηγείς» προς τους άντιπροσώπους των αντίθετων άπόψεων που προέρχονταν από τις μεγάλες πόλεις, «άγριοι», «άποφασιστικοί» στους επαρχιώτες που διετύπωσαν ή ύπήρχε φόβος να διατυπώσουν αντίθετες άπόψεις. Φυσικά και έδώ, άξιοποιήθηκε ο Πρόεδρος της ΔΝΑ για τό «πλησίασμα», τη «βυθόμετηση» και τη «νουθεσία»... Άπό την πλευρά του έπιπέδου των όμιλών στα πλαίσια

Όπως έπίσης που οι όμιλίες ήταν να χειροκροτηθούν και δέν χειροκροτούνταν έπαρκώς, όρθιος ο ίδιος έδινε τό παράγγελμα. Κατά τά άλλα, έγενέσται και «προσηγείς» προς τους άντιπροσώπους των αντίθετων άπόψεων που προέρχονταν από τις μεγάλες πόλεις, «άγριοι», «άποφασιστικοί» στους επαρχιώτες που διετύπωσαν ή ύπήρχε φόβος να διατυπώσουν αντίθετες άπόψεις. Φυσικά και έδώ, άξιοποιήθηκε ο Πρόεδρος της ΔΝΑ για τό «πλησίασμα», τη «βυθόμετηση» και τη «νουθεσία»... Άπό την πλευρά του έπιπέδου των όμιλών στα πλαίσια

(1) Φυσικά δέ νομίζουμε ότι τυχαία «έκμυστηρεύθηκε» ο Πρόεδρος της ΔΝΑ τις «διαφωνίες» του. Χρόνια κάνει αυτή τη δουλειά. Άπό τον καιρό που είχε ιδρύσει την «Κίνηση Έθνικής Λαϊκής Άνεξαρτησίας», κίνηση που του έξασφάλισε την προεδρία των Λαμπράκων και μιá θέση στην Κοινοβουλευτική Όμάδα της ΕΔΑ.

που έγινε κατορθωτό να υπάρξουν μπορούμε να παρατηρήσουμε τα παρακάτω:

1) Υπήρξε ένα ύψηλο επίπεδο από μέρους ενός αξιοσημείωτου αριθμού αντιπροσώπων.

Οι όμιλίες αυτές έγιναν από δοκιμασμένα στελέχη της οργάνωσης που πήραν μέρος στους αγώνες της νεολαίας και που διαθέτουν μια πολιτική πείρα. Οι όμιλίες αυτές δεν έτυχαν της επιδοκμασίας της καθοδηγητικής ομάδας της Δ.Ν.Λαμπράκη, ενώ αντίθετα.

2) Όμιλίες «καθ' ύπαγόρευση» που ασχολούνταν με την χρησιμότητα της «Κοινοφελούς δραστηριότητας» που ενώ προκαλούσαν άνια και σε πολλές περιπτώσεις και την ανάκτηση των αντιπροσώπων επιδοκμαζόνταν από την καθοδηγητική ομάδα της οργάνωσης που κατά επιδεικτικό τρόπο προκάλυψε τους αντιπροσώπους να τις χειροκροτήσουν...

3) Υπήρξαν όμιλίες στελεχών του βασικού μηχανισμού της Δ.Ν.Λαμπράκη που άσφαλως άπεροήτευσαν την καθοδήγηση της οργάνωσης. Πέρα από την προσπάθεια να παρουσιαστούν από μέρους της σαν απόδειξη του δημοκρατικού πνεύματος κλπ κλπ, εξέφρασαν βαθύτερη άπογοήτευση σε όρισμένες περιπτώσεις και σοβαρές άνυσυχίες στην άλλη.

4) Έγιναν όμιλίες με τὸ γνωστό «λίβανισμα» και με μονότονες ύμνολογίες. Γι' αυτές φυσικά είναι υπερόψανη ή καθοδήγηση...

Στις τελευταίες εκφράστηκε με τὸ πιο καθαρό τρόπο ἡ ἐπίδραση τῶν «ιδεολογικοπολιτικῶν» πλαισίων που καθιέρωσε ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ και τῆς ΔΝΑ, "Ἐτσι ὁ Γραμματέας οργάνωσης μεγάλης πόλης ἀφοῦ «κατακεραύνωσε» ὄσους «διαφωνοῦν» με τὸ γενικό προσανατολισμό τῆς οργάνωσης ἐκστόμησε τὴν πολὺ χαρακτηριστικὴ «προειδοποίηση» πρὸς τοὺς συνέδρους: «Οἱ φίλοι αὐτοὶ με τὶς ἀπόψεις ποὺ ὑποστήριξαν θέλουν νὰ μᾶς ξαναγυρίσουν στὴ στρόφιγγα τοῦ Κόμματος»!!!

Φυσικά δὲν ὑπῆρξε καμιά ἔστω και τυπικὴ ἀντίρροσή του ἀπὸ μέρους τῆς ἐισήγησης. Πῶς νὰ ὑπάρξει ἀφοῦ οἱ κόποι τοὺς ἀποδίνουν «καρπούς»...

Όρισμένες ἄλλες ἀπὸ τὶς ὁμιλίες τοῦ εἶδους αὐτοῦ εἶχαν τέτια ἀξιοθρήνητα ἀποτελέσματα ὥστε με «θλίψη» ἢ καθοδηγητικὴ ὁμάδα ἀναγκάστηκε νὰ τὶς ἀποδοκιμάσει.

Όπως ἐπίσης ἔβαν παρὰ τὶς ἀπειλὲς ἄστερα ἀπὸ μιὰ «σκηνοθεσία» σὲ βάρος ἀντιπροσώπων φαινομενικά ἄλλὰ στὸ βάθος γιὰ νὰ δοθεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ «διαλύσουν» οἱ δύο ἡγέτες τῆς ΔΝΑ ὁρισμένες φήμες ποὺ οἱ ἴδιοι ἀπὸ καιρὸ και στὸ συνέδριο διέδιδαν γιὰ τὶς μεταξὺ τοὺς σχέσεις και νὰ ἀποδοθεῖ τὸ «ἔγκλημα» αὐτὸ στὴν «Ἀναγέννηση» ἔτσι ποὺ νὰ δημιουργηθεῖ ἡ «κατάλληλη ἀτμόσφαιρα»— ὅτι θὰ εἰσηγηθοῦν τὴν ἔκδοση ἀπόφασης ἐναντίον τῆς «Ἀναγέννησης», «αἰφνίδια» και «ἀνεξήγητα» διακόπηκε ἡ συνεδρίαση και δὲν ξανάγινε λόγος γι' αὐτό...

Τέλος, παρὰ τὴν φιλότιμη προσπάθεια τῆς καθοδηγητικῆς ὁμάδας νὰ ἀναλάβει τὸ κύμα τῶν προτάσεων γιὰ ἐνεργητικὴ συμπαράσταση στὸ λαὸ τοῦ Βιετνάμ, παρὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ θήματος ἀφορισμούς, ὅτι οἱ προτάσεις αὐτὲς γίνονται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ παριστάνουν τοὺς «ὑπερεπαναστάτες», ἢ καθοδηγητικὴ ὁμάδα τῆς ΔΝΑ, ἀναγκάστηκε και στὸ κεφάλαιο αὐτὸ νὰ ἀναπροσαρμοστεῖ. Ἡ συζήτηση γιὰ τὸ καταστατικὸ ἐξάλλου ἔκανε πὺ ἀνάγλυψη τὴν διαφορά ἀνάμεσα στὴν ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ τῆς καθοδήγησης τῆς ΔΝΑ και στὴν ὁρθὴ γραμμὴ.

Αὐτὸ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία και τὴ δυνατότητα σὲ ἓνα μέρος τῶν ἀντιπροσώπων νὰ διαμορφώσει πληρέστερη γνώμη και νὰ συνειδητοποιήσει τὸ εἶδος τῆς οργάνωσης ποὺ ἐπέβαλε στοὺς ἀριστεροὺς νέους ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ και ἡ καθοδηγητικὴ ὁμάδα τῆς ΔΝΑ... Καὶ αὐτὸ φυσικά ἐκφράστηκε με τὸ παραπάνω.

Ἡ ἡγεσία τῆς ΔΝΑ πέτυχε βίαια νὰ περάσει τὴ «γραμμὴ» της. Αὐτὴ ποὺ καλοῦσε σὲ «ἀνοιχτὴ συζήτηση» ἔλες τὶς «πολιτικὲς δυνάμεις» ποὺ ἀνάγγειλε «σεμινάρια» κλπ κλπ. χρειάστηκε νὰ ἐπιστρατεύσει κάθε εἶδους μέσο γιὰ νὰ «ἐπιβάλλει» τὴ γραμμὴ της. Ἄλλὰ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἀτοκαταδίχη της. Γι' αὐτὸ οἱ συνεπεῖς δυνάμεις κέρδιαν και εἶναι ἔτοιμες γιὰ νέους ἀγῶνες, γιὰ νέες ἐπιτυχίες...

Συμπεράσματα

Κάναμε μιὰ σύντομη ἐπικόπηση και χοντρικὴ ἀπαρίθμηση ὁρισμένων πλευρῶν τοῦ συνεδρίου τῆς Δ.Ν.Λαμπράκη. Ὁ σκοπὸς μας ἦταν νὰ δώσουμε στοὺς ἀναγνώστες μας μιὰ γενικὴ εἰκόνα γι' αὐτὸ στὸ βαθμὸ ποὺ μᾶς ἐπέτρεπε ὁ περιορισμένος χρόνος ποὺ διαθέτουμε.

Θὰ χρειάσθει νὰ ἐπανέλθουμε ἔβαν τελικά δημοσιεύσει ἡ ἡγεσία τῆς ΔΝΑ τὰ σχετικά ὄλικά και νὰ διατυπώσουμε τὶς ἀναγκαῖες κριτικὲς παρατηρήσεις. Πέρα ἀπὸ τὰ ἐπισημα ὄλικά, τὸ ὄδοιαστικό ὄλικὸ ποὺ ἐπιτρέπει νὰ θγοῦνε συμπεράσματα εἶναι τὸ ἴδιο τὸ «ὄλικὸ» τῶν συζητήσεων τοῦ συνεδρίου. Αὐτὸ παρουσιάζει μιὰ ἐξαιρετικὴ σημασία ἀπὸ τὴν ἀποψη ἐξαγωγῆς συμπερασμάτων. Μποροῦμε νὰ καταλήξουμε στὰ παρακάτω:

1) Με τὸ συνέδριο τῆς ΔΝΑ, ἡ ἡγετικὴ ὁμάδα τῆς ΕΔΑ προχώρησε στὴν «ἐπιβολὴ» τῆς ρεβιζιονιστικῆς τῆς γραμμῆς, μετατρέποντας και τυπικά τὴν οργάνωση τῶν Λαμπράκηδων σὲ μιὰ οργάνωση με ἔλλειψη κάθε σαφοῦς ὄριου ἀνάμεσα σ' αὐτὴ και στὴ μάζα τῆς νεολαίας, με σαφῆ ἔλλειψη κάθε πρωτοπόρου ἰδεολογικοῦ προσανατολισμοῦ. Κατέβασε τὴν οργάνωση τῶν μαχητῶν τῆς Δημοκρατίας, τοῦ 114, και τῶν ἀγῶνων και τῶν θυσιῶν στὸ ἐπίπεδο μιᾶς ἄμορφης μαζικῆς οργάνωσης.

2) Με βάση τὶς πολὺχρονης προσπάθειες και με τὴν ἐνίσχυση τοῦ ρεβιζιονιστικοῦ τῆς μηχανισμοῦ, ἡ ἡγετικὴ ὁμάδα τῆς ΕΔΑ ἐφαρμόζοντας πολιτικὴ συναλλαγῆς, ἀλληλοσυγκάλειψης και πρᾶσαιρισμοῦ, δημιούργησε ἓνα στρώμα «ἀφροσιωμένων» σ' αὐτὴ στελεχῶν, ποὺ ἡ βάση τῆς ἀφροσιωσῆς τους εἶναι βασικά ἡ δέσμευσή τους με συγκεκριμένα λάθη και ἡ ἐνθάρρυνση κάθε ἀτομικοῦ ἐγωῖσμοῦ.

Τὸ στρώμα αὐτὸ τῶν στελεχῶν δὲν εἶναι ὄστόσο καθόλου «σίγουρο» γι' αὐτὴ. Στὸ βαθμὸ ποὺ θὰ δυναμώνει ἡ πάλη τῶν συνεπῶν ἀγωνιστῶν, θὰ γίνεται δυνατό νὰ ἀποκαλλοῦνται ἀπὸ τὶς ποικίλες δεσμεύσεις ποὺ τοὺς ἔχει ἐπιβάλλει ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ και διορθῶνοντας τὰ λάθη τους νὰ προσηθινατὶ στὴ φάλαγγα τῶν συνεπῶν ἀγωνιστῶν.

3) Τὰ ἰδεολογικά-πολιτικά και οργανωτικά πλαίσια τῆς ΔΝΑ ὄπως ἐπισημοποιήθηκαν με τὸ συνέδριο καθιστοῦν ἀδύνατο τὸν ἀνοιχτὸ διάλογο, τὴν πάλη τῶν ἰδεῶν και τὴν ἀγωνιστικὴ διαπαιδαγώγηση τῶν νέων. Οἱ νεολαῖοι, ποὺ ἔχουν συνειδητοποιήσει τὴν ἀνάγκη τῆς ἔντασης τῆς πάλης γιὰ μιὰ πρωτοπόρα νεολαιστικὴ οργάνωση, γιὰ ἓνα μαζικὸ πλάτῶ ἀντιμπεριαλιστικὸ κίνημα νεολαίας, ὄφειλουν χωρὶς ἀναβολὴ νὰ ἔρξουν τὸ κύριο βάρος τους στὴ δημιουργία τῶν προϋποθέσεων γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς πρωτοπόρας νεολαιστικῆς οργάνωσης.

Και 4) Ὅφειλουν ξεσκεπάζοντας τὶς μανοῦβρες τῶν ὄπορτουμιστῶν τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ και τοῦ ὄργάνου της τῆς καθοδηγητικῆς ὁμάδας τῆς ΔΝΑ νὰ ἀναπτύσουν ὄπου βρίσκονται τὸ ἀγωνιστικό πνεῦμα, νὰ γίνονται πόλοι συσπείρωσης τῶν πὺ ζωντανῶν, τῶν πὺ δραστήριων νέων, νὰ γίνονται ἀκόρραστοι διαφωτιστὲς και ἐμπυρωτὲς τῆς ἀδούλωτης νεολαίας τῆς Ἑλλάδας ποὺ ζεῖ και ἀισθάνεται βαθύτατα τὶς συνεπεῖες τῶν ἰμπεριαλιστικῶν δεσμιῶν ποὺ ἔχουν ἐπιβληθεῖ στὴ χώρα μας και ποὺ μπορεῖ και πρέπει νὰ στέκεται στὶς πῶτες γραμμὲς τοῦ ἀντιμπεριαλιστικοῦ μετώπου ποὺ θὰ ὄδηγήσει τὸ λαὸ μας στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάχτηση μιᾶς πρᾶγματικῆς ἔθνικῆς ἀνεξαρτησίας, μιᾶς πρᾶγματικῆς δημοκρατίας και μιᾶς πρᾶγματικῆς εἰρημίας.

ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΥ

Τὸν περασμένο μῆνα δόθηκαν στὴ δημοσιότητα τὰ κείμενα (εἰσήγηση καὶ ἀποφάσεις) τῆς 8ης Συνόδου τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α. Ὁ τύπος, καὶ γενικὰ ὁ προπαγανδιστικὸς μηχανισμὸς τῆς Ε.Δ.Α., ξεσήκωσε πολὺ θόρυβο γύρω ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτὰ καὶ τὰ πρόβαλε σὰ «βαρυσήμαντα προκείμενα», ποὺ «ἀνοίγουν νέους δρόμους» καὶ «λαμπρὲς προοπτικὲς» γιὰ τὸ ἀριστερὸ κίνημα τῆς χώρας μας. Ποιά εἶναι ὅμως ἡ ἀλήθεια;

Ὁ βασικὸς σκοπὸς τόσο τῶν ἀποφάσεων τῆς 8ης Συνόδου τῆς Δ.Ε. ὅσο καὶ τοῦ θορύβου, ποὺ ξεσήκωσε γύρω ἀπ' αὐτὲς ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Δ.Α., εἶναι ἡ «δικαιολόγηση» καὶ παραπέρα προώθηση τῆς ὀππορτουניστικῆς γραμμῆς καὶ πρακτικῆς τῆς. Κάτω ἀπὸ τὴν θριαμβολογίαν γιὰ «κατάκτηση κλίματος ἐλευθερίας», γιὰ «βήματα πρὸς τὰ μπρός» κ.ο.κ. κρύβεται ἡ προσπάθεια ἐξωραϊσμοῦ τῆς πραγματικότητας, ποὺ διαμορφώνεται σήμερα στὴ χώρα μας σὰν ἀποτέλεσμα τῆς ἀντιδημοκρατικῆς καὶ ἀντικομμουνιστικῆς πολιτικῆς τῆς ἡγεσίας καὶ τῆς κυβέρνησης τῆς Ε.Κ., ἔτσι ὥστε νὰ δικαιολογηθεῖ καὶ ἡ συμβιβαστικὴ, συνθηκολόγη πολιτικὴ τῆς Ε.Δ.Α. ἀπέναντί τῆς. Κάτω ἀπὸ τὴν βροντερὴν διακηρῆξιν γιὰ οὐσιαστικὲς δημοκρατικὲς κατακτήσεις κρύβεται ἡ οὐσιαστικὴ ἐγκατάλειψη τῆς ἀντιιμπεριαλιστικῆς πάλης. Κάτω ἀπὸ τὰ περίτεχνα σχήματα καὶ τὴν μπερδεμένον «θεωρητικὴν διατυπώσεις» κρύβεται ἡ προσπάθεια νὰ δικαιολογηθεῖ καὶ «θε-

μελιωθεῖ» θεωρητικὰ ἡ ἀπάρνηση τῶν θεμελιωδῶν ἐπιδιώξεων τοῦ κινήματος, νὰ διαστρεβλωθεῖ τὸ πραγματικὸ περιεχόμενο τοῦ λαϊκοῦ ἀγώνα.

Τὸ ξεχωριστὸ χαρακτηριστικὸ τῶν ἐργασιῶν καὶ ἀποφάσεων τῆς 8ης Συνόδου τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α. εἶναι ἡ ἀπροκάλυπτη πᾶ προσπάθεια ἐπιβολῆς τῆς πλατφόρμας τοῦ ἰταλικοῦ ρεβιζιονισμοῦ στὸ ἀριστερὸ κίνημα τῆς χώρας μας. Ὁ χαρακτηρισμὸς καὶ ἡ προβολὴ τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν χωρῶν σὰν τῆς «σύγχρονης δημοκρατίας», ἡ καλλιέργεια τῆς ἰδέας γιὰ τὸν κοινωνικὸ μετασχηματισμὸ μέσο βαθμιαίων ἀλλαγῶν καὶ μεταρρυθμίσεων, ἡ προβολὴ τῆς ἀντίληψης γιὰ τὴν ἐξάλειψη «τῶν ἀντιθέσεων καὶ διασπάσεων» μεταξὺ τῶν ἐργατικῶν καὶ δημοκρατικῶν κομμάτων (σύμφωνα μὲ τὴν ρεβιζιονιστικὴ συνταγὴ τοῦ Ἀμέντολα), ἡ ἄρνηση τοῦ καθοδηγητικοῦ ρόλου τοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης στὸ συνδικαλιστικὸ τομέα, τέλος ἡ ἄρνηση τῶν γενικῶν νομοτελιῶν στὴν ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος καὶ ἡ προβολὴ τῆς ἰδέας τοῦ «ἐλληνικοῦ δρόμου πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ» (μὲ πρότυπο τὸν ἰταλικὸ δρόμο πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ), ἐπιβεβαιώνουν τὸ παραπάνω συμπέρασμα κατὰ τρόπο ἀδιαμφισβήτητο. Ἀκόμα καὶ στὴ «μέθοδο» προβολῆς τῆς πλατφόρμας αὐτῆς καὶ «υπεράσπισής» τῆς ἀπὸ τὴν κριτικὴ τῶν συνεπῶν δυνάμεων, οἱ ἡγέτες τῆς Ε.Δ.Α. μιμοῦνται πιστὰ τοὺς ἰταλοὺς ρεβιζιονιστῆς.

Μιὰ κακότεχνη προσπάθεια «ἀφοπλισμοῦ» τῆς κριτικῆς μέσο τῆς «αὐτοκριτικῆς», ποὺ ὀδηγεῖ σὲ ἀποκαλυπτικὲς ὁμολογίες

Ἡ κριτικὴ καὶ τὸ ξεσκέπασμα ποὺ ὑφίσταται ἡ λαθεμένη πολιτικὴ τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ ἀπὸ τοὺς συνεπῆς ἀγωνιστῆς καὶ ἡ συστηματικὴ γενίκευση τῆς κριτικῆς αὐτῆς ἀπὸ τὴν ἐπιθετικὴν «Ἀναγέννηση», ἔφεραν σὲ ἐξαιρετικὰ δύσκολη θέση τὴν ἡγεσίαν τῆς ΕΔΑ. Ἀποδείχτηκε καὶ ξεσκεπάστηκε, μὲ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα καὶ ἀδιάψευστα στοιχεῖα καὶ γεγονότα, ὁ ὀππορτουניστικὸς χαρακτῆρας αὐτῆς τῆς πολιτικῆς καὶ οἱ ὀλέθριες συνέπειές τῆς γιὰ τὸ κίνημα καὶ τὸ λαό. Ἄν βέβαιον, οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ ἐνδιαφέρονταν πραγματικὰ γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴν πρόοδο τοῦ κινήματος, θὰ ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν κριτικὴ αὐτὴ τὰ ἀναγκαῖα διδάγματα καὶ θὰ ἀναθεωροῦσαν τὴν λαθεμένην πολιτικὴν τους γιὰ νὰ ἐπανέλθουν στὴ σωστὴ γραμμὴ τοῦ ἀγώνα. Ἀλλὰ

οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ διαποτισμένοι ὡς τὸ μεδούλι ἀπὸ τὸ ὀππορτουניστικὸ πνεῦμα, ἄλλο δὲν ἔχουν γιὰ σκοπὸν τὸν παρὰ πῶς νὰ «διασώσουν» καὶ νὰ ἀναπτύξουν αὐτὴ τὴν πολιτικὴν. Ἔτσι, μπροστὰ στὸ ξεσκέπασμα ποὺ τοὺς ἔγινε, καταφεύγουν σὲ «ἐλιγμούς».

Γιὰ νὰ ἐξασθενήσουν καὶ νὰ ἀμβλύνουν τὴν ὀλοένα ἀναπτυσσόμενη κριτικὴ διάθεση τῶν ἀγωνιστῶν, χρησιμοποιοῦν τώρα τὸ τέχνασμα τῆς «αὐτοκριτικῆς». Κάνουν δηλ. πῶς ἀναγνωρίζουν διάφορες «ἀδυναμίες, ἐλλείψεις καὶ λάθη». Φυσικά, ὅλ' αὐτὰ παρουσιάζονται σὰ μερικώτερης, δευτερεύουσας σημασίας ἀδυναμίες ποὺ δῆθεν σημειώνονται στὴν πορεία τῆς ἐφαρμογῆς μιᾶς βασικῆς σωστῆς γενικῆς γραμμῆς. Ὁ σκοπὸς τους εἶναι ὀλοφάνερο: Μὲ τὴν δῆθεν «αὐτοκριτικὴν» τους προσπαθοῦν νὰ περισώσουν τὸ κύρος τῆς γενικῆς γραμμῆς τους, νὰ «ἀφοπλίσουν» τὴν κριτικὴν τῶν ἀγωνιστῶν. Ἀλλὰ ἡ διαλεκτικὴ τῶν πραγμάτων εἶναι τέτοια, ὥστε ἡ «αὐ-

σοβαρά ύπολείμματα ύποτίμη-
σης τοϋ ρόλου καί τής άποφα-
σιςτικής άξίας τής μαζικής πά-
λης τής.....

Τό κόμμα μας, άπτό κεντρικό
δργαγο ώς τήν κάθ' όργάνωση
χωριστά απέχει άκόμα πολύ άπό
τοϋ νά έκτιμᾶ σωστά τή ση-
μασία τής δουλειᾶς στό χωριό,
άπό τοϋ νά θέτει στό κέντρο τής προσο-
χής του τήν ανάπτυξη τοϋ συνεταιριστικοϋ κινήματος,
άπό τοϋ νά διαθέτει τά αναγκαία στελέχη στόν τομέα
αυτό.

Ή πείρα άπό τούς άγώνες τών μεσαιών στρωμάτων
έδειξε στό κόμμα μας, ότι ή δική μας αδύνατη παρου-
σία, πολλές φορές, ή ολοκληρωτική μας άπουσία, ή μη
έγκαιρη καί μελετημένη παρεμβολή μας, παντοϋ όπου
ύπάρχουν δυνατότητες καί ή έλλειψη κεν-
τρικής κατεύθυνσης, είναι ή βασική
αίτία πού δέν μπόρουν νά συντονιστοϋν καί νά ανε-
θούν σέ άποτελεσματικότερους τόνους οί άγώνες αυτών
των στρωμάτων» (1) (Υπογράμ. «Αναγέννησης»).

Άλλά αν στήν καθ' όλη γητική δου-
λειά τοϋ κόμματος ύπάρχουν σοβαρά ύ-
πολείμματα (!) ύποτίμησης τοϋ ρό-
λου καί τής άποφασιστικής ά-
ξίας τής μαζικής πάλης τής
έργατικής τάξης, αν τό κεντρικό
δργαγο τοϋ κόμματος απέχει άκόμα
πολύ άπό τοϋ νά εκτιμᾶ σωστά τή ση-
μασία τής δουλειᾶς στό χωριό,
αν στήν καθοδήγηση τών άγώνων τών μεσαιών στρω-
μάτων παρατηρείται έλλειψη κεντρικής
κατεύθυνσης, τότε θγαίνει τό συμπέρασμα,
πως δέν ύπάρχει καθ' όλη γητική
τοϋ κόμματος. Μιά ήγεσία, πού ύποτιμά τό
ρόλο τής εργατικής τάξης, πού δέν δίνει κεν-
τρική κατεύθυνση στή δουλειά άνάμεσα στά μεσαία
στρώματα, δέν μπορεί νά είναι ήγεσία τοϋ άριστεροϋ κι-
νήματος. Καί φυσικά δέν είναι. Καί τό όμολογεί ή έ-
δια κατά τρόπο άπροκάλυπτο, όταν δηλώνει «...σ' αυ-
τή τή μάχη άνάντια στήν κομμουνιστολογία τής ΕΡΕ
δέν παρέβηκαν έπαρκώς οί μάξες. Γίνονταν ένας διά-
λογος μέσα στή Βουλή στό επίπεδο τής ήγεσίας τών
κομμάτων. Δέν παρέβηκαν οί μάξες, δέν ύπέρξαν κι-
νητοποιήσεις, διαμαρτυρίες, έν ώ ύπ'ήρχε με-
γάλη διάθεση. Τί κάναμε όμως
έμεις; Δέν κάναμε τίποτα» (2). (Υ-
πογράμ. «Αναγέννησης»). Ένώ λοιπόν στίς λαϊκές μά-
ξες ύπ'ήρχε μεγάλη διάθεση ή ήγεσία δέν έκα-
νε τίποτα, καί τό διακηρύσσει αυτό χωρίς έχ-
ως ντροπής!

Άλλά εκεί όπου ή ταχυδακτυλουργία τών ήγετών
τής ΕΔΑ φτάνει στό κορυφωμα είναι ό τρόπος πού άν-
τιμετωπίζει τό ζήτημα τών αντιιμπεριαλιστικών κινή-
τοποιήσεων καί τοϋ ΝΑΤΟ. Αναφέρεται στήν εισή-
γηση τής Ε.Ε.: «Τέλος πρέπει νά πούμε ότι ύστερα
άπό μιᾶ περίοδο σοβαρών αντιιμπεριαλιστικών κινήτο-
ποιήσεων, συνδεομένων με τήν πάλη συμπαράστασης
στήν Κύπρο, τό επίπεδο αυτών των
άγώνων σημείωσε πτώση άκόμα καί
όταν μεσολάβησαν γεγονότα τόσο σοβαρά, όσο ή τουρ-
κική έπιδρομή κατά τής Μανουσούρας. Σ' όλη αυτή τή
φάση, μπόρουν καί έπρεπε νά προβλη-
θει περισσότερο καί πιό πολύ
α ή άνάγκη νά άποδεσμευθεί ή
Έλλάδα άπό τό ΝΑΤΟ, έτσι ώστε
οί μάξες νά βλέπουν με τήν πείρα τους τήν όρθή τελι-
κή λύση πού έχουμε στό πρόγραμμα τοϋ κόμματός μας
καί νά πιέζουν πρós αυτήν» (1). (Υπογράμ. «Ανα-
γέννησης»).

Μπαίνει τό έρώτημα γιατί «τό επίπεδο αυτών
των άγώνων σημείωσε πτώση» καί μάλιστα σέ συνθήκες
πού εύνοοϋσαν άκριβώς τό αντίθετο, δηλ. άνοδο; Έδώ
είναι όλοφάνερη ή έπίδραση τοϋ ύποκειμενικοϋ παρά-
γοντα, τής ήγεσίας. Ή ήγεσία τής ΕΔΑ όχι άπλώς
«δέν έκανε τίποτα» γιά τήν ανάπτυξη καί τό άνέδα-
σμα τών αντιιμπεριαλιστικών άγώνων αλλά, έσα-έσα,
έκανε τό κάθε τι πού περνούσε άπό τό χέρι τής γιά
νά μή γίνουν τέτοιοι άγώνες.
Έχοντας ξεκοπεί άπό τίς μάξες, έχοντας χάσει κάθε
πίστη στίς λαϊκές δυνάμεις, συνθηκολόγησε μπροστά
στήν πίεση τοϋ ιμπεριαλισμοϋ καί τής ντόπιας αντί-
δρασης καί έναπέθεσε όλες τίς έλλπίδες τής στή
«δημοκρατική» κυβέρνηση τοϋ Γ. Παπανδρέου! Γιά τήν
ήγεσία τής ΕΔΑ οί αντιιμπεριαλιστικές εκδηλώσεις
τοϋ λαοϋ, όπως καί οιαδήποτε λαϊκή κινήτοποιήση,
μπόρουν «νά δώσουν τροφή στή δεξιά» καί «νά κλονί-
σουν» τή θέση τής δημοκρατικής κυβερνήσεως, γι' αυ-
τό έπρεπε νά άποφευχθοϋν κι' άκόμα καί νά καταπι-
νοϋν όπωσδήποτε! Οί ήγέτες τής ΕΔΑ σ' ύνε-
τά έπέδωξαν καί έπέδωξαν ώστε «τό επί-
πεδο αυτών των άγώνων» νά «σημειώσει πτώση». Οί
σημερινές διαπιστώσεις καί «αυτοκριτικές» τους, έπο-
μένως, είναι καθάρη ύποκρισία καί άποβλέπουν άκρι-
βώς στή συγκάλυψη τής πραγματικότητας αυτής. Καί
άποκαλύπτεται ό τέτοιος χαρακτήρας τής «αυτοκριτι-
κής» άκόμα πιό καθαρά στον τρόπο πού θέτουν τό ζή-
τημα τοϋ ΝΑΤΟ. Λένε τώρα οί ήγέτες τής ΕΔΑ, πως
«... έπρεπε νά προβληθεί περισσότερο καί πιό έντονα
ή ανάγκη νά άποδεσμευθεί ή Έλλάδα άπό τό ΝΑ-
ΤΟ...». "Αν ήταν ειλικρινείς θα λέγαν, φυσικά, «έπρε-
πε νά προβληθεί» — καί όχι έπρεπε νά προβληθεί πε-
ρισσότερο. Γιατί ή αλήθεια είναι ότι τό σύνθημα αυτό
τό είχαν έγκαταλείψει όλοκληρωτικά. Καί όχι μόνο αυ-
τό, αλλά καί όταν ή «Αναγέννηση» τό ξεσκέπασε αυ-
τό καί άπεκάλυψε τόν έπιζήμιμο χαρακτήρα τής τοπο-
θέτησής τους έξαπέλυσαν δικιάτους έπιθέσεις εναντίον

1. Α. ΚΥΡΚΟΥ: Εισήγηση στήν 8η Σύνοδο τής Δ.Ε.
τής Ε.Δ.Α., «Αδγή» 24 Φεβρουαρίου 1965.

2. Α. ΚΥΡΚΟΥ: Κλείσιμο τών συζητήσεων τής 8ης Συνό-
δου τής Δ.Ε. τής ΕΔΑ, «Έλληνική Άριστερά» Άρ. 20, σ. 20.

1. Α. ΚΥΡΚΟΥ: Εισήγηση στήν 8η Σύνοδο τής Δ.Ε.
τής Ε.Δ.Α., «Αδγή» 24 Φεβρουαρίου 1965.

της και προσπαθώντας να δικαιολογήσουν τη θέση τους δήλωσαν ανοιχτά: «τέτοιες δυνάμεις — σοβαρότατες — δεν υπάρχουν και μέσα στις μάζες που ο ά κ ό μ η δ έ ν κ α τ α ν ο ο ύ ν τ ό σ ύ ν θ η μ α «έξω από το ΝΑΤΟ»; Και πρέπει εμείς να αδιαφορήσουμε για τις δυνάμεις αυτές, να τις άποδιώξουμε προτάσσοντας το θέμα «έξω από το ΝΑΤΟ»; (1) (Υπογράμ. «Αναγέννησης»). Η θέση αυτή, που διατυπώθηκε και στα «μαθήματα» και αποτέλεσε βασικό στοιχείο της όλης έσωκομματικής και έξωκομματικής διαφωτιστικής δουλειάς της ΕΔΑ την τελευταία περίοδο, ήταν λοιπόν λαθεμένη; Γιατί τότε δεν τó διακηρύτσουν ανοιχτά οι ήγέτες της ΕΔΑ; Στην πραγματικότητα, ούτε και σήμερα οι ήγέτες της ΕΔΑ έχουν έγκαταλείψει τη λαθεμένη θέση τους. Και τó άποδείχνει αυτό ή ίδια ή καθημερινή πρακτική τους, τó άποδείχνει τó ίδιο τó γεγονός ότι στην άπόφαση που ψήφισε τελικά ή 8η Σύνοδος της Δ.Ε. δ έ ν τ ί θ ε τ α ι ζ ή τ η μ α ά π ο χ ώ ρ η σ η ς ά π ό τ ό Ν Α Τ Ο, αλλά διατυπώνεται ή θέση «όχι ύποταγή στο ΝΑΤΟ», που είναι έντελώς διαφορετικό πράγμα, που δεν θέτει δηλ. ζήτημα άποχώρησης από τó ΝΑΤΟ και που θρίσκεται σε άρμονία με τη θεωρία των ήγετων της ΕΔΑ περί έλληνικής (και μάλιστα άληθινά έλληνικής) έξωτερικής πολιτικής και πολιτικής έθνικής άξιοπρέπιας έντος των πλαισίων του ΝΑΤΟ! Άλλά συνέθηκε κάτι «περίεργο».

Στó κείμενο της ίδιας αυτής άπόφασης της 8ης Συνόδου της Δ.Ε. που δημοσιεύτηκε στο Νο. 20 της «Έλληνικής Άριστεράς» ή θέση αυτή («όχι ύποταγή στο ΝΑΤΟ») δ ι ο ρ θ ώ θ η κ ε και έγινε «Άπαγκίστρωση της χώρας από τόν επιθετικό, άνθελληνικό συνασπισμό του ΝΑΤΟ...». Τó ότι άλλάχθηκε όλόκληρη ή διατύπωση άναιρεί εκ των προτέρων τόν τυχόν ισχυρισμό του «τυπογραφικού λάθους». Τι σημαίνει όμως αυτό; Ποιά διατύπωση—θέση ενέκρινε ή Δ. Ε. και ποιό νόημα έχει ή εκ των ύστερων άλλαγή; Άπέβλεπε μήπως πραγματικά σε διόρθωση λάθους; Άλλά τότε υπάρχει τó έρώτημα: Π ώ ς έγινε αυτό τó «λάθος» στην άρχική διατύπωση του κειμένου της άπόφασης και γιατί τó λάθος αυτό και ή διόρθωσή του — άφου μάλιστα πρόκειται για ένα τόσο σοβαρό βασικό ζήτημα — δεν άνακοινώθηκε μέσω της «Αύγης» όπου πρωτοδημοσιεύτηκε, έτσι ώστε να προσανατολισθούν σωστά οι άναγνώστες που μπροστά τους οι άναγνώστες της «Έλληνικής Άριστεράς» αποτελούν έντελώς άσήμαντο άριθμός; Τά γεγονότα λένε ότι όλα αυτά ειπώθηκαν και γράφτηκαν όχι γιατί οι ήγέτες της ΕΔΑ θέλουν τώρα να διορθώσουν τη λαθεμένη θέση τους, αλλά γιατί ή πολεμική της «Αναγέννησης» τούς έφερε σε δύσκολη θέση και προσπαθούν τώρα με «έλιγμούς» και ψευτοαυτοκριτικές να θολώσουν τά νερά. Τό είπε αυτό έξάλλου καθαρά στην 8η Σύνοδο βασικό στέλεχος της ιδεολογικής δουλειάς του κόμματος, ό οποίος άναφερόμενος στο ζήτημα του ΝΑΤΟ δήλωσε: «Νομίζω, όμως, ότι δ-

ταν κάνουμε κριτική στη δουλειά μας και στεκόμαστε σ' αυτό τó σημείο κάνουμε λάθος. Δεν πιστεύω ότι ή αντίμπεριαλιστική πάλη μπορεί να γίνει με διαφωτιστική συσώρευση άγανάκτησης όπως προτείνει ή «Αναγέννηση». Νομίζω ότι στεκόμαστε πύο πολύ άπ' ό,τι πρέπει και ίσως δεχόμαστε τήν πίεση της επίθεσης που κάνει ή «Αναγέννηση»... Νομίζω ότι τó βασικό πρόβλημα δεν είναι σε ποιό βαθμό φωνάζουμε «έξω από τó ΝΑΤΟ», αλλά τι κάνουμε για να έξασθενούμε τη λαβή του ΝΑΤΟ πάνω στη χώρα μας» (1).

Αυτό πύο άπλά σημαίνει: Δέ χρειάζεται να άγωνιζόμαστε για τήν έξοδο της Ελλάδας από τó ΝΑΤΟ, αλλά για τόν περιορισμό των συνεπειών της παραμονής της χώρας μας στο ΝΑΤΟ. Αυτή άκριθώς παραμένει άμετάβλητα ή γραμμή των ήγετων της ΕΔΑ, ή επίτευξη μίας «άληθινά έλληνικής έξωτερικής πολιτικής, έστω και στα πλαίσια του ΝΑΤΟ!» (δλ. «Έ λ λ η ν ι κ ή Ά ρ ι σ τ ε ρ ά» Νο. 13, «Η Κύπρος στο κορύφωμα της κρίσης»).

Τό τελικό συμπέρασμα, λοιπόν, είναι ότι ή «αυτοκριτική» των ήγετων της ΕΔΑ δεν άποδέπει στη διόρθωση των λαθών, αλλά στην έξαπάτηση των άγωνιστών, στην εκτόνωση της κριτικής τους διάθεσης, στην ύπονόμηση της άντιρεβιζιονιστικής πάλης και τήν προώθηση της ρεβιζιονιστικής κατεύθυνσης. Γι' αυτό άκριθώς στην 8η Σύνοδο της Δ.Ε. της ΕΔΑ γίνεται προσπάθεια να «άπαλυνθούν», φραστικά φυσικά, όλα τά «ευάλωτα» σημεία του «προγράμματος ούσιαστικού έκδημοκρατισμού». Αυτός, και μόνο αυτός, είναι ό λόγος που στη Σύνοδο αυτή παρουσιάστηκε και πάλι όλόκληρο τó πρόγραμμα αυτό, για να δοθεί δηλ. ή εύκαιρία ένός «ρετουσαρίσματος». Μιά σειρά βασικές διατυπώσεις—θέσεις του προγράμματος αυτού, που είχαν έμφανισθεί στην ΣΤ' Σύνοδο της Δ.Ε. της ΕΔΑ και είχαν ύποβληθεί σε όξύτατη κριτική από τήν πλευρά της «Αναγέννησης», τώρα έχουν «άφαιρεθεί». Άλλά πρόκειται άπλώς για έλιγμό των ήγετων της ΕΔΑ, γιατί πλάί στα «ρετουσαρίσματα» που άφήνουν, φυσικά, άθικτη τήν ούσία του όππορουνιστικού αυτού προγράμματος έμφανίζονται «νέες» διατυπώσεις και θέσεις που δείχνουν όχι άπλώς έμμونه στη ρεβιζιονιστική—όππορουνιστική γραμμή, αλλά και προσπάθεια παραπέρα επέκτασης και συστηματοποίησης της.

Έξωραϊσμός της σημερινής πραγματικότητας στη χώρα και της κυβερνητικής πολιτικής

Για να «θεμελιώσουν» τις θέσεις και τούς προσανατολισμούς τους αυτούς, οι ήγέτες της ΕΔΑ δίνουν, με τά κείμενα της 8ης Συνόδου της Δ.Ε., μία έντελώς διαστρεβλωμένη εικόνα της σημερινής κατάστασης στη χώρα και έξωραϊζουν τήν πολιτική που ακολουθεί ή σημερινή κυβέρνηση της ΕΚ.

Στην άπόφαση της 8ης Συνόδου της Δ.Ε. της ΕΔΑ άναφέρεται: «Στó χρόνο που πέρασε σημειώθηκαν βή-

1. «Έλληνική Άριστερά», Νο 16, «Αναγεννητές» και «άναεωτές», σελ. 15.

1. Α. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΤΑΟΤ: Όμιλία στην 8η Σύνοδο της ΔΕ της ΕΔΑ, «Έλληνική Άριστερά», Νο 20, σ. 46.

ματα πρὸς τὰ ἐμπρός, πρὸς τὴ Δημοκρατία. Διαμορφώθηκε καὶ καταχτήθηκε ἕνα κλίμα ἐλευθερίας. Μπαίνει, πρῶτα-πρῶτα τὸ ἐρώτημα: Γιατί χρησιμοποιοῦνται αὐτὲς οἱ ἀόριστες διατυπώσεις «διαμορφώθηκε» καὶ «καταχτήθηκε»; Πῶς «διαμορφώθηκε», πῶς «καταχτήθηκε»; Ὅταν κάποιος καταχτᾷ, ἀπὸ κάποιον ἄλλον ἀποσπᾷ. Λοιπόν, ἐδῶ «κατέκτησε», φυσικά, ὁ λαός. Ἀπὸ ποιὸν ὅμως ἀπέσπασε; Μήπως ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν; Οἱ ἡγέτες τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς θέλουν νὰ ἀποφύγουν μὲ κάθε τρόπο ἕνα τέτοιο συμπέρασμα γιατί ἂν τὸ ἀποδέχονταν θὰ ἦταν σὰ νὰ παροτρύνουν τὸ λαὸ σὲ ἀγῶνα ἐναντίον τῆς κυβέρνησιν. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ θέλουν μὲ κανένα τρόπο οἱ ἡγέτες τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, γι' αὐτὸ καὶ, ἀμέσως παρακάτω, γιὰ νὰ ἀποκλεισθεῖ ὁποιαδήποτε ἀντικυβερνητικὴ αἰχμηρὴ χρησιμοποιεῖται ἢ διατύπωση «ἐξασφαλίσει» (!) ὁρισμένα θετικὰ κυβερνητικὰ μέτρα» (ὕπογράμ. «Ἀναγέννησης») καὶ σὲ συνέχεια γίνεται λόγος γιὰ «πραγματοποιοῦσιν» τῆς κυβέρνησιν τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς. (ὕπογράμ. «Ἀναγέννησης»).

Ὅποιος διαθέτει καὶ τὴν πιὸ στοιχειώδη πολιτικὴν πείρα, καταλαβαίνει πῶς κάθε κατὰ τὴν ἰσχύος τοῦ λαοῦ ἀποσπᾷται μὲ ἀγῶνα ἀπὸ τὴν ὑπάρχουσα κυβέρνησιν, πού εἶναι ἡ πολιτικὴ ἔκφρασις τῆς κυριαρχίας τῆς ἰθύνουσας τάξεως. Ἄν ἀπορριφθεῖ αὐτὴ ἢ τοποθετηθῆ, τότε πρέπει νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸ πῶς παρὰ χωρὲς τὰ ἑλπιώματα ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν. Εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς οὐσιαστικὰ υἱοθετεῖ καὶ καλλιεργεῖ τὴν δευτέρην ἀποφῆν. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δηλώνεται στὴν ἀπόφασιν τῆς 8ης Συνόδου τῆς Δ.Ε. ὅτι ἡ Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ «βοήθησε κάθ' ἑαυτὴν τὴν ἰσχύος τῆς κυβέρνησιν...» (ὕπογράμ. «Ἀναγέννησης»). Σύμφωνα μὲ τὴν δικὴν τῆς ἀποφῆν ἢ ἀπόσπασιν γίνεται ἀπὸ τὴν Ε.Π.Ε. ἀπὸ τὴν Δεξιὰ. Ἄν θέλουμε νὰ εἶμασθε ἀκριβεῖς, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἀκόμα καὶ στίς πρῶτες μέρες τῆς διακυβέρνησιν τῆς χώρας ἀπὸ τὴν Ε.Κ. δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ ἰσχυρισθῶμε ὅτι οἱ ὁρισμέναι λαϊκὲς κατακτήσεις πού ἐπιτεύχθηκαν, ἀποσπᾶσθαι ἀπλῶς ἀπὸ τὴν Δεξιὰ. Ἡ δὴ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνοδοῦ τῆς Ε.Κ. στὴν ἐξουσία ὁ λαός μὲ τὴν πάλιν τοῦ εἶχε ἐπιβάλλει μερικὲς κατακτήσεις. Μὲ τὸ γκρέμισμα τῆς Δεξιᾶς ἀπὸ τὴν κυβερνητικὴν ἐξουσία ὁ λαός ἐπεθεδαίωσε τὴ δύναμίν του, τὴ δυνατότητα τῆς νίκης τῆς ὑπόθεσίν του. Καὶ μὲ τὴν ὀρμὴν αὐτῆς τῆς ἐπιτυχίας του ἐξασφάλισε καὶ τὴν σημερινὴν κυβέρνησιν νὰ πάρῃ ὁρισμένα μέτρα. Πολλὸ περισσότερο σήμερον, ἐνάμισυ χρόνον μετὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς διακυβέρνησιν τῆς χώρας ἀπὸ τὴν Ε.Κ. εἶναι ἀνυπόστατη ἢ τέτοια τοποθέτησιν τῶν ἡγετῶν τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς. Αὐτοί, λοιπόν, θεωροῦν ὅτι ἡ ἀπόσπασιν γίνεται ἀπὸ τὴν Ε.Π.Ε. καί, τὸ πολὺ-πολὺ, ἀπὸ ὁρισμένα δεξιὰ στοιχεῖα τῆς Ε.Κ. ἃς ποῦμε, σὰν τὸ Γαρουφαλιά. Ὅσο γιὰ τὴν δύναμιν ἔχειν πού ἀποσπᾷ τὴν κατακτήσεις, οἱ ἡγέτες τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς συμπεριλαμβανόντων σ' αὐτὲς τὴν ἡγεσίαν τῆς Ε.Κ. ἢ, τουλάχιστον, τὴν «προοδευτικὴν, ἀντιμονοπωλιακὴν δύναμιν» πού βρίσκονται «στοὺς κόλπους τῆς ἡγεσίας τῆς Ε.Κ.» (!), καὶ πού «ἐκφράζουν πιὸ καθαρὰ τοὺς πόθους τῶν μαζῶν πού ἀκολουθοῦν τὴν Ε.Κ.» καὶ «προωθοῦν» καὶ «ἀπο-

σπῶν» θετικὰ δημοκρατικὰ θέματα» (1) (ὕπογράμ. «Ἀναγέννησης»), ὅπως ἐπὶ λέξει ἀναφέρει ἡ ἀπόφασιν τῆς 8ης Συνόδου τῆς Δ.Ε. τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς. Ποιὰ εἶναι ὅμως αὐτὰ τὰ «θετικὰ δημοκρατικὰ θέματα»;

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς 8ης Συνόδου τῆς Δ.Ε. τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς τὴν χώραν «κλίμα ἐλευθερίας». Εἶναι σωστὸς ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτός, ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητά; Ἡ ζωὴ δίνει κατηγορηματικὰ ἀρνητικὴ ἀπάντησιν. Ἔτσι μποροῦν νὰ σκέφτονται καὶ νὰ κρίνουν μόνο ἄνθρωποι, πού διαποτισμένοι ἀπὸ τὴν μικροαστικὴν ἡττοπάθειαν, εἶχαν τάξει σὰ «σκοπὸ τῆς ὑπαρξῆς» τοὺς νὰ πετύχουν ἕνα ὁποιοδήποτε «ξανάσασμα» ἀπὸ τὸ «θραχυνθὸν τῆς ὠμῆς καραμανλικῆς βίας». Καὶ πού γιὰ νὰ τὸ πετύχουν αὐτὸ ἀρπάχτηκαν ἀπὸ τὴν «εὐκαιρίαν» (πού συνειδητὰ τὴν προετοιμάσαν καὶ τὴν ἐπέβαλαν) τῆς «νίκης τῆς Δημοκρατίας» (τῆς «ἀληθοῦς δημοκρατίας» τοῦ κ. Παπανδρέου) γιὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς λαϊκοὺς ἀγῶνας καὶ νὰ ἀφαιρέσουν τὴν «αἰτία» τῶν καταπιεστικῶν μέτρων καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν ἑαυτοὺς τὴν δικὴν τοὺς «ἐλευθερίαν», τὴν ἐλευθερίαν νὰ προπαγανδίζουσαν τὴν ἰδέαν τῆς ὑποταγῆς στὴν ἀστικήν τάξιν καὶ στὴν «δημοκρατικὴν» τῆς κυβέρνησιν. Ὅσο γιὰ τὸν ἀγωνιζόμενον λαόν, αὐτὸς ἔχει δύο πρόσφατες, χαρακτηριστικὲς ἀποδείξεις γιὰ τὸ «κλίμα ἐλευθερίας» πού επικρατεῖ σήμερον στὴν χώρα. Τὴν παράνομη, ἀντισυνταγματικὴ ἀπαγόρευσιν τῆς πορείας τῶν ἐργαζομένων στίς 6 τοῦ Ἀπριλίου, πού ἐπέβαλε ἡ κυβέρνησιν τῆς Ε.Κ. καὶ τὴν θάρραρον, βίαιον, ἀστυνομικὴν καταστολήν τῆς ἠρωϊκῆς ἐκδήλωσιν τῆς φοιτητικῆς νεολαίας μας ὑπὲρ τῆς Κύπρου καὶ τοῦ Βιετνάμ, πού διέταξε ἡ ἰδία αὐτὴ «δημοκρατικὴ» κυβέρνησιν καὶ πού ἡ ἡγεσία τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὴν εὐθύνην αὐτὴν περιορίζοντάς τινε στὸς «περικληθῆδες» τῆς Δεξιᾶς. Στ' ἀφτίκα τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν φοιτητῶν, οἱ διακηρύξεις τῶν ἡγετῶν τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς «κλίματος ἐλευθερίας» ἤχουν σὰν ἀληθινὴν πρόκλησιν καὶ σὰ μὴ πρόσθετη ἀπόδειξιν ὅτι ὁ ρόλος τῆς κατήγησιν ρόλος ὄχι ἀπλῶς ὑποστηρικτῶν, ἀλλὰ ὀργανιστῶν μιᾶς κυβέρνησιν πού ἐπιτελεῖ καθαρὰ ἀντιλαϊκὸν ἔργον. Καὶ μόνο αὐτὰ τὰ γεγονότα θὰ ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ κοινοτοποιοῦσαν τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἡγετῶν τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι «στὸ χρόνον πού πέρασε σημειώθηκαν θέματα πρὸς τὰ ἐμπρός, πρὸς τὴν Δημοκρατίαν», ὅτι «διαγράφηκαν» «προοπτικὲς» «γιὰ μιὰ σταθερὴν πορείαν τῆς χώρας πρὸς τὴν δημοκρατίαν καὶ τὴν πρόοδον σὲ βάρος τῶν συμφερόντων τῶν ξένων καὶ τῆς ὀλιγαρχίας στὴν Ἑλλάδα...» (Ἀπόφασιν 8ης Συνόδου Δ.Ε.). Μιὰ τέτοια προοπτικὴ καὶ μιὰ τέτοια πορεία θὰ μπορούσε πραγματικὰ νὰ διαγραφῆ, ἂν ἡ ἡγεσία τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς εἰσποιεῖτο σωστὰ τὴν ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴν ἀντικειμενικὴν συνθήκην καὶ προσανατόλιζε καὶ καθοδηγοῦσε σωστὰ τὸ κίνημα καὶ τὸ λαόν. Ὅμως, τὰ πράγματα δείχνουν τὴν ὄχι μιὰ πορεία πρόοδου, ἀλλὰ μιὰ πορεία πεισοδρόμησιν. Τὰ ὁρισμένα μέτρα πού ὁ λαός ἐπέβαλε στὴν σημερινὴν κυβέρνησιν, μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς Δεξιᾶς, στὴν κατεύθυνσιν τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, καὶ τὰ

1. Ἀπόφασιν τῆς 8ης Συνόδου τῆς Δ.Ε. τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς (Ἀδύγη, 27)2)1965.

ὅποια ἢ κυβέρνησις προσπάθησε ταυτόχρονα νὰ τὰ ἐκμεταλλευθεῖ δημογωγικά, ὄχι μόνο δὲν διευρύνονται, ἀλλὰ συνεχῶς καὶ περιστέλλονται. Ἡ τάσις αὐτὴ γίνεται περισσότερο αἰσθητὴ στὸ τελευταῖο διάστημα καὶ καλύπτεται ἰδεολογικά ἀπὸ τὴν ἔντασι τῆς ἀντικομμουνιστικῆς ἐπίθεσης τῆς Ἰδίας τῆς ἡγεσίας καὶ τῆς κυβέρνησης τῆς ΕΚ. Ἡ κατάπτυστη «ἐγκύκλιος» τοῦ πρωθυπουργοῦ Παπανδρέου πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικούς πού ἀποτελεῖ ἓνα «μνημεῖο» ἀντικομμουνιστικῆς, ἀντιλαϊκῆς ὑστερίας καὶ ξεσκιζεῖ τὸν πέπλο τῆς «ἄληθους δημοκρατίας», εἶναι ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῆ πολὺ χαρακτηριστικὴ. Ἡ κυβέρνησις τῆς ΕΚ, ἀφοῦ μὲ τὴν ἀχαλίνωτη δημογωγία πέτυχε νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ψευδαίσθησις ἐλευθερίας καὶ νὰ ἐξασθενήσῃ τὸν παράγοντα τῆς λαϊκῆς πίεσης, καὶ ἀκριβῶς χάρη σ' αὐτό, προχωρεῖ τώρα στὸν περιορισμὸ τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν. Ὅποιος ἔχει καὶ τὴν πιὸ στοιχειώδη αἴσθησι τῆς πραγματικότητος, βλέπει ὀλοκάθαρα ὅτι οἱ ὀρισμένες δημοκρατικὲς κατακτήσεις πού πέτυχε ὁ λαὸς μετὰ τὸ γκρέμισμα τῆς Δεξιᾶς ἀπὸ τὴν ἐξουσία διατρέχουν τώρα μεγάλο κίνδυνο, ὅπου καὶ ὅσες δὲν ἔχουν κίβλας ἐξουδετερωθεῖ. Εἶναι ἀρκετὸ κανεῖς νὰ σκεφθεῖ πῶς ἀντιμετωπίζονταν οἱ ἀπεργίαι, οἱ πορείαι καὶ οἱ ἄλλες μορφές πάλης τῶν ἐργαζομένων τῆς πόλης καὶ τοῦ χωριοῦ, οἱ πολιτικὲς συγκεντρώσεις τῆς Ἀριστερᾶς κλπ. πρὶν ἓνα χρόνον καὶ πῶς ἀντιμετωπίζονται τώρα. Σήμερα κανόναι εἶναι ἡ ἀστυνομικὴ ἀπαγόρευσις καὶ ἡ βίαιη καταστολή. Καὶ ἀποφεύγεται αὐτὴ ἡ βίαιη καταστολή ἐφόσον παρεμβαίνει ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ γιὰ νὰ ἐπιβληθεῖ ἡ ὑποταγὴ στὴν ἀστυνομικὴ ἀπαγόρευσις! Ἐνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου σήμερα εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς ἡγεσίας καὶ τῆς κυβέρνησης τῆς ΕΚ νὰ «μετασχηματισθοῦν» οἱ ἀντιδραστικοὶ θεσμοὶ καὶ καταστάσεις σὲ «δημοκρατικὴ» θάλασση, δηλ. νὰ καλυφθοῦν μὲ ἓνα ψευδοδημοκρατικὸ μανδύα, ἔτσι ὥστε νὰ ἐξαπατηθοῦν οἱ λαϊκὲς μάξαι ὅτι «προχωρεῖ ἡ Δημοκρατία», νὰ καλλιεργηθεῖ ἡ σύγχυσις καὶ ὁ ἀποπροσανατολισμὸς ἀνάμεσα σ' αὐτέας, νὰ εὐνοχηστῆ ἡ ἀγωνιστικὴ τους διάθεσις καὶ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ ὑποταγὴ τους στὴν πολιτικὴ τῆς πλουτοκρατικῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῶν ξένων. Τὰ κηρύγματα τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ γιὰ «κλιμα ἐλευθερίας», γιὰ «πορεία πρὸς τὰ ἔμπροσ», ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἐπιδίωξι τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΚ ἐξυπηρετοῦν. Ἡ γραμμὴ αὐτῆ τῶν ὀπορτουμιστῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ γίνεται ἰδιαίτερα ἐπιζήμια καὶ ἐπικίνδυνη σήμερα, πού ἀνάμεσα στὶς πλατεῖαι λαϊκὲς μάξαι ἀναπτύσσονται πλατεῖαι οἱ ἀγωνιστικὲς διαθέσεις καὶ ὁ λαὸς μὲ τὴν ἴδια τὴν πείρα του πείθεται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ πῶς ἡ «ἄληθής δημοκρατία» τοῦ Παπανδρέου δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ ἀπάτη, πού ἀποβλέπει νὰ περάσῃ ἀκόμα πιὸ βαρεῖες ἀλυσίδαι στὸ λαόν.

Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν τομέα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς κυβέρνησης ἡ 8ῃ Σύνοδος τῆς Δ.Ε. (Εἰσήγησις Ε.Ε.) μιλάει γιὰ «μιὰ κινήσικότητα» καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι «ἡ κυβέρνησις ἔκανε θήματα ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τῆς ΕΡΕ». Τὶ ἀξία ἔχουν ὅμως αὐτέαι οἱ διακηρύξεις καὶ πού προσανατολίζουσι τὸ λαόν, ὅταν, σύμφωνα μὲ τὴν ἴδια αὐτῆ

εἰσήγησις «ἡ κυβέρνησις παρέμεινε βασικά (!) προσκόλλημένη στὰ ἀσφυκτικὰ πλαίσια τοῦ ΝΑΤΟ»; Ἀλλὰ γιὰ τί «βασικά»; Μήπως γιὰ τί ὑπάρχουσι τὰ «θήματα ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τῆς ΕΡΕ»; Καὶ ποῖα εἶναι αὐτά; Ἡ εἰσήγησις τῆς Ε.Ε. ἀναφέρει δύο. Τῆς ἐλληνοβουλγαρικῆς συμφωνίας καὶ τῆς διακηρύξεως τοῦ Βελιγραδίου. Μὰ ἡ συμφωνία γιὰ τὴν ἔναρξι τῶν ἐλληνοβουλγαρικῶν συνομιλιῶν εἶχε ἐπέλθει πολὺ πρὶν τῆς ἀνοδοτῆς τῆς ΕΚ καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς ΕΚ δὲν ἔκανε τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ συνεχίσῃ μιὰ προετοιμασία πού εἶχε ἐπιβληθεῖ σὰν ἀποτέλεσμα πολὺχρονης πίεσης τῶν προοδευτικῶν, δημοκρατικῶν δυνάμεων. Ὅσο γιὰ τῆς διακηρύξεως τοῦ Βελιγραδίου, σ' αὐτέας, ὅπως δηλώνει ἡ ἴδια ἡ εἰσήγησις τῆς Ε.Ε., ἡ κυβέρνησις «δὲ δίνει συνέχεια καὶ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον», δηλ. ἀποκαλύπτουσι μιὰ καθαρὴ ἀπάτη. Τὶ μένει τελικὰ ἀπὸ τὰ «θετικὰ θήματα» καὶ ἀπὸ τὴν σκόπιμη χρῆσι τοῦ «βασικά»; Ὁ ἐξωραϊσμὸς τῆς κυβερνητικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, πού φτάνει ὡς τὸ σημεῖο νὰ διακηρύσσεται μέσα στὴ Βουλὴ ἀπὸ τὸ μέλος τῆς Ε.Ε. Α. Μπριλλάκη, ὅτι ἡ κυβέρνησις δὲν ὑπακούει σὲ κελεύσματα! (δλ. «Αὐγή» 31.3.65). Ἰδού, λοιπόν, ἡ ἐπιβεβαίωσις τῆς ἐλληνικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Παπανδρέου! Καὶ νὰ γιὰ τί, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς 8ῆς Συνόδου τῆς Δ.Ε. «ὁ πολιτικὸς ἐκφραστής», «ὁ πολιτικὸς ἐκπρόσωπος», «τῆς ξενόδουλης μονοπωλιακῆς ὀλιγαρχίας», «τῶν ξένων καὶ γτόπιων μονοπωλιῶν» εἶναι μόνο «ἡ ἀντιδραστικὴ δεξιὰ», ἐνῶ ἡ ΕΚ ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν τέτοιαν «ἐκφραση» καὶ «ἐκπροσώπησι». Ἡ εὐθύνη τῆς ΕΚ ὀρισκεται μόνο στὸ ὅτι «ἔφησε ἄλυτα» «σοβαρώτατα προβλήματα πού συσσωρεύονταν ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς τυρανίας τῆς Δεξιᾶς!» (Ἀπόφασιν τῆς 8ῆς Συνόδου τῆς Δ.Ε.). Δηλ. ἡ κυβέρνησις τῆς ΕΚ δὲν συσώρευσε προβλήματα, ἡ ἀντιλαϊκὴ πολιτικὴ τῆς σημερινῆς κυβέρνησης δὲν εἶναι πολιτικὴ τῆς ΕΚ, ἀλλὰ τῆς ΕΡΕ, ἐνῶ τὰ «θετικὰ θήματα» ἐκφράζουσι ἀκριβῶς τῆς δικῆς τῆς «πραγματοποιήσεις»! Αὐτὸ θὰ πεῖ σοβαρὴ ἀνάλυσις ὑπεύθυνης ἡγεσίας!

Γιὰ τοὺς ἡγέταις τῆς ΕΔΑ, ἡ κυβέρνησις τῆς ΕΚ εἶναι μιὰ δημοκρατικὴ κυβέρνησις πού τὸ πολὺ-πολὺ νὰ τῆς καταλογίσουσι σὰν ἀρνητικὰ, δισταγμοὺς καὶ ὑποχωρήσεις στὶς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις. Δὲν μπορούσι νὰ μὴ τὸ ποῦν καὶ αὐτό. Γιὰ τί ὁ λαὸς νοιώθει καθημερινὰ στὸ περὶ τοῦ τίς συνέπειαι τῆς ἀντιλαϊκῆς πολιτικῆς τῆς κυβέρνησης. Προσπαθοῦν ἔτσι νὰ θροῦν τῆς πιὸ ἀπαλῆς ἐκφράσεις γι' αὐτὴν γιὰ νὰ μεταθέσουσι ἄλλοῦ τὴν κύρια εὐθύνη καὶ νὰ δικαιολογήσουσι τὴ δικὴ τους ὑποταγὴ στὴν πολιτικὴ τῆς ΕΚ. Αὐτὸ χρειάζεται καὶ γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ τὸ «ἄλλοθι» ὅτι «χτυποῦμε τὰ ἀρνητικὰ τῆς κυβέρνησης». Ἀλλὰ καὶ ὁ δὲν τὰ καταφέρουσι καὶ τόσο καλὰ καὶ ἀποκαλύπτουσι μὲ τὰ ἴδια τους τὰ κείμενα. Ἐτσι γράφουσι στὴν ἀπόφασιν τῆς 8ῆς Συνόδου τῆς Δ.Ε. «Ἡ ἡγεσία τῆς ΕΚ παρὰ τίς σφαεῖς ἐπιδιώξεις τῆς Δεξιᾶς καὶ τῶν ἐμπνευστῶν τῆς (εἶχε τερματισθεῖ ἡ 8ῃ Σύνοδος ὅταν ὁ κ. Παπανδρέου ἐφθάσε νὰ καταγγεῖλει τὴν ΕΡΕ ὡς φασιστικὸν κόμμα) δὲν προωθεῖ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐκδημοκρατισμοῦ, τῆς λύσης τῶν μεγάλων προβλημάτων. Ὅδηγεῖται σὲ συμβιβασ-

σμούς και ύπαναχωρήσεις». («Αύγή» 27.2.65). Γεννιέται το ερώτημα: Τι νόημα έχει εδώ η παρεμβολή, σέ παρένθεση, της φράσης περί Παπανδρέου; Μήπως έχει το νόημα ότι η τοποθέτηση και «κριτική» της ΕΔΑ είχε γίνει πριν μιλήσει ο Παπανδρέου και ότι αφού ο Παπανδρέου «έφθασε να καταγγείλει την ΕΡΕ ως φασιστικό κόμμα» ή τοποθέτηση αυτή χάνει πια τη σημασία της ή τουλάχιστο εξασθενίζεται ή θαρύτητά της; Ο αναγνώστης αυτό το συμπέρασμα φυσικά θα θγάλει και αυτό θέλουν και οι ήγέτες της ΕΔΑ να το εμπεύσουν.

Οι «διαφοροποιήσεις» των ήγετων της Ε.Κ. και η «προοπτική» μιζ «κεντρο-αριστερής» κυβέρνησης

Οι ήγέτες της ΕΔΑ, μπροστά στο ξεσκέπασμα της όππορτουμιστικής πολιτικής τους απέναντι στην ΕΚ από την πλευρά της «Αναγέννησης», κάνουν πώς δήθεν υιοθετούν σωστότερες απόψεις. Έτσι άμέσως παρακάτω γράφουν στην Απόφαση της 8ης Συνόδου της Δ.Ε.: «Οι δεσμοί σημαντικής μερίδας της (Σημ. «Αναγέννησης», δηλ. της ήγεσίας της ΕΚ) με την ολιγαρχία, τα μονοπώλια και τους ξένους, βάζουν τή σφραγίδα τους στο κυβερνητικό έργο, σ τ ή ν κ α τ ε ύ θ υ υ σ η τ η ς ο ι κ ο ν ο μ ι κ η ς π ο λ ι τ ι κ η ς τ η ς. Σ τ ο υ ς κ ό λ π ο υ ς τ η ς ή γ ε σ ί α ς τ η ς Ε Κ, οί δυνάμεις που κυριαρχούνται από τέτοιες σχέσεις και επιρροές είναι σήμερα επικρατέστερες ά π ό τ ι ς π ρ ο ο δ ε υ τ ι κ έ ς ά ν τ ι μ ο ν ο π ω λ ι α κ έ ς δυνάμεις από όσους εκφράζουν πιο καθαρά τους πόθους των μαζών που ακολουθούν την ΕΚ, ά π ό ό σ ο υ ς τ ε λ ι κ ά π ρ ο ω θ ο ύ ν κ α ι ά π ο σ π ο ύ ν θ ε τ ι κ ά δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ά θ ή μ α τ α. (Υπογράμ. «Αναγέννησης»). Από πρώτη άποψη δημιουργείται ή έντύπωση ότι επιχειρείται εδώ μιζ κάποια διόρθωση της θέσης απέναντι στην ήγεσία της ΕΚ, ά φ ο ύ σ η μ ε ι ω ν ε τ α ι π ο υ οί δυνάμεις που διατηρούν δεσμούς με την ολιγαρχία κλπ. είναι επικρατέστερες μέσα στην ήγεσία της ΕΚ. Μιζ προσεκτική άνάλυση της τοποθέτησης όμως οδηγεί στο αντίθετο άκριθώς συμπέρασμα και άποκαλύπτει την άπάτη των όππορτουμιστών ήγετων. Πρώτα-πρώτα, γίνεται εδώ λόγος για δεσμούς με την ολιγαρχία, για σχέσεις και έ π ι ρ ρ ο έ ς. Οί τέτοιες διατυπώσεις δέν άπαλόνουν κάπως τά πράγματα, δέν άμβλύνουν το πραγματικό γεγονός ότι οί δυνάμεις αυτές, όχι άπλως διατηρούν δεσμούς, δέχονται επιρροές, αλλά είναι οί άμεσοι πολιτικοί εκπρόσωποι της ολιγαρχίας κλπ. στην ΕΚ; Έπειτα, λέγεται πώς οί δεσμοί αυτοί βάζουν τή σφραγίδα τους στο κυβερνητικό έργο στην κατεύθυνση της ο ι κ ο ν ο μ ι κ η ς π ο λ ι τ ι κ η ς τ η ς. "Όπως τίθεται εδώ το ζήτημα, δημιουργείται ή έντύπωση πώς ή επίδραση της ολιγαρχίας εκφράζεται μόνο στην οικονομική πολιτική. Φυσικά ένα τέτοιο συμπέρασμα θα ήταν έντελώς παράλογο. Η επίδραση στην οικονομική πολιτική δημιουργεί τήν προϋπόθεση και σημαίνει επίδραση και στον πολιτικό και σ' άλλους γενικά τους τομείς. Τήν δολόπλευρη αυτή επίδραση ή, πιο σωστά, κυριαρχία της

πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ξένων ιμπεριαλιστών πάνω στην κυβερνητική πολιτική δέ χρειάζεται «θεωρητική» άνάλυση για να τήν ανακαλύψουμε. Αυτή εκδηλώνεται όλοκάθαρα σ' όλοκληρη τήν καθημερινή πρακτική. Άλλά πέρα άπ'όλα αυτά, ή βασική «νέα ιδέα» που μάζ προσφέρουν οί ήγέτες της ΕΔΑ με τήν παραπάνω τοποθέτησή τους στην 8η Σύνοδο της Δ.Ε. είναι ότι μέσα στο ύς κ ό λ π ο υ ς τ η ς ή γ ε σ ί α ς τ η ς Ε Κ ύ π ά ρ χ ο υ ν π ρ ο ο δ ε υ τ ι κ έ ς ά ν τ ι μ ο ν ο π ω λ ι α κ έ ς δ υ ν ά μ ε ι ς, που αυτές τελικά π ρ ο ω θ ο ύ ν κ α ι ά π ο σ π ο ύ ν θ ε τ ι κ ά, δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ά θ ή μ α τ α! Και άκριθώς, για να συγκαλυφθεί ή πραγματική σημασία της τοποθέτησης αυτής μπήκαν και τά άλλα περί «επικρατέστερων» δυνάμεων κλπ. Για τον ίδιο άκριθώς λόγο και σκοπό, ή εισήγηση της ΕΕ στην 8η Σύνοδο της Δ.Ε., ένω διαπιστώναι ότι: «Η κυβέρνηση της ΕΚ προγραμματίζει και έφαρμοσε οικονομική πολιτική και πρόγραμμα οικονομικής άνάπτυξης, που κ ύ ρ ι α κ α τ ε ύ θ υ υ σ ή τ η ς έχει τή συνέχιση της πρόσδεσης στο ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο, που άφήνει άθικτα, όταν δέν ύπηρετεί (!), τά συμφέροντα της ολιγαρχίας», άμέσως παρακάτω ισχυρίζεται: «Βεβαίως ή γ ε ν ι κ ή κ α τ ε ύ θ υ υ σ η τ η ς π ο λ ι τ ι κ η ς τ η ς ή γ ε σ ί α ς τ η ς Ε Κ ύ φ ι σ τ α τ α ι μ ε τ α τ ο π ί σ ε ι ς, κι' αυτό ένισχύεται άπό το γεγονός ότι ή κοινωνική τοποθέτηση και οί διαθέσεις της μεγάλης μάζας των όπαδών του Κέντρου είναι προσοδευτικές, άπό το γεγονός ότι ή σημερινή κυβέρνηση ήρθε στην έξουσία έπειτα από τους άγώνες των δημοκρατικών δυνάμεων που άνέτρεψαν τή Δεξιά» (1). (Υπογράμ. «Αναγέννησης»). Υπάρχει έδώ μιζ αντίφαση: Από τή μιζ πλευρά, ή κ ύ ρ ι α κ α τ ε ύ θ υ υ σ η τ η ς π ο λ ι τ ι κ η ς (της οικονομικής!) της κυβέρνησης είναι ή συνέχιση της πρόσδεσης στο ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο και άπό τήν άλλη (βεβαίως!) ή γ ε ν ι κ ή κ α τ ε ύ θ υ υ σ η τ η ς π ο λ ι τ ι κ η ς της ήγεσίας της ΕΚ ύφίσταται μ ε τ α τ ο π ί σ ε ι ς π ρ ό ς π ρ ο ο δ ε υ τ ι κ ή, έννοείται, κατεύθυνση! Άλλά είναι άπλως μιζ αντίφαση; Μάλλον όχι. Στην πραγματικότητα, το πρώτο σκέλος της αντίφασης προβάλλεται σαν άσπίδα, σαν προπέτασμα καπνού (νά, κυττάξτε πόσο έντονα κριτικάρουμε τήν κυβέρνηση!), που πάει να καλύψει τήν προβολή της ιδέας για τήν «διαφοροποίηση» της ήγεσίας της ΕΚ! Όλη ή προσπάθεια των ήγετων της ΕΔΑ σ' αυτό άποβλέπει. Προβλήθηκαν πρώτα οί «... ισχυρές δημοκρατικές τάσεις που άναπτύσσονται μέσα στην ίδια τήν ήγεσία της ΕΚ» («Ελληνική Άριστερά», Νο. 15, σελ. 23), οί «... διαφοροποιήσεις που συντελούνται μέσα στη συντηρητική πολιτική ήγεσία...» («Μάθημα» Νο. 3, στίς έσωκομματικές «σχολές» της ΕΔΑ). Και τώρα έχουμε τίς «προσοδευτικές, αντιμονοπωλιακές δυνάμεις» στους κόλπους της ήγεσίας της ΕΚ και τίς «μετατοπίσεις» στη «γενική κατεύθυνση της πολιτικής της»! Έστερα άπό όλα αυτά δέν είναι καθόλου παράξενο, που ή ήγεσία της ΕΔΑ έναποθέτει τήν

1. Α. ΚΥΡΚΟΥ: Εισήγηση στην 8η Σύνοδο της Δ.Ε. «ης Ε.Δ.Α., «Αύγή» 24 Φεβρουαρίου 1965.

πραγματοποίηση του περιβόητου «προγράμματος ουσιαστικού εκδημοκρατισμού» στη σημερινή κυβέρνηση της ΕΚ.

Στήν εισήγηση της Ε.Ε. στην 8η Σύνοδο της Δ.Ε. υποστηρίζεται η ιδέα του «κυβερνητικού προγραμματισμού», για την «προγραμματισμένη ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας» και δηλώνεται: «... όμως... ο προγραμματισμός της κυβέρνησης με τη γραμμική οικονομικής ανάπτυξης που χάραξε και υπό το γενικό πρόσταγμα που έχουν τα μονοπώλια δεν οδηγεί στην πραγματική εκδημοκρατίωση του τόπου ούτε αποβαίνει πραγματικά προς όφελος των εργαζομένων... Γι' αυτό ο αγώνας των εργαζομένων πρέπει να αποβλέπει σε μεταβολή του κυβερνητικού προγραμματισμού με υιοθέτηση της αντιμονοπωλιακής γραμμής που εκφράζει στις γενικές του κατευθύνσεις το πρόγραμμά μας ούσιαστικού εκδημοκρατισμού στον τομέα της οικονομίας του. Αυτό σημαίνει ότι ο προγραμματισμός της κυβέρνησης πρέπει να γίνεται όχι έρμηνη της Βουλής, αλλά με τη μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή της» (1). Έδω προβάλλεται ανοιχτά και καλλιεργείται η ιδέα ότι είναι δυνατή η υιοθέτηση της κυβερνητικής γραμμής της ΕΚ να εξαταλείσει τη σημερινή γραμμή της και να υιοθετήσει μια αντιμονοπωλιακή γραμμή! Τίθεται όμως το ερώτημα Πώς είναι δυνατόν μια κυβέρνηση που στους κόλπους της επικρατούν οι δυνάμεις που διατηρούν «δεμούς» και «έπηρεάζονται» από την ολιγαρχία, τα μονοπώλια και τους ξένους (όπως δέχεται η ίδια αυτή εισήγηση) να υιοθετήσει μια αντιμονοπωλιακή γραμμή; Αυτό πράγματι πρέπει να συμβούν, ή οι δυνάμεις αυτές θα «διαφοροποιηθούν» (θα αλλάξει η φύση τους) ή η λεγόμενη «αντιμονοπωλιακή γραμμή» των ηγετών της ΕΔΑ δεν θα είναι στην ουσία καθόλου αντιμονοπωλιακή! Οι εκπρόσωποι των μονοπωλίων δεν είναι, φυσικά, δυνατόν να εφαρμόσουν ποτέ αντιμονοπωλιακή γραμμή. Οι θεωρίες, λοιπόν, των ηγετών της ΕΔΑ καταλήγουν στον εξωραϊσμό του άστικου κράτους και στην καλλιέργεια της ιδέας για την αλλαγή της ταξικής ουσίας του, στη συγκάλυψη της πραγματικής φύσης και του πραγματικού ρόλου των εκπροσώπων της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ξένων μονοπωλητών. Ίσως οι ηγέτες της ΕΔΑ να προβάλλουν μια «τρίτη ερμηνεία» (συνηθισμένοι, εξάλλου, στους «τρίτους» δρόμους!) Ότι οι «προοδευτικές, αντιμονοπωλιακές» δυνάμεις της ηγεσίας της ΕΚ (με τη βοήθεια φυσικά της λαϊκής συμπαράστασης!) θα «κατανικήσουν» τις συμβιβαστικές τάσεις των «συντηρητικών» δυνάμεων και θα επιβάλουν την αντιμονοπωλιακή γραμμή στην κυβέρνηση! Κάτω λοιπόν ο Μπακατσέλος και ο Γαρουφαλιάς! Ζήτω ο Γ. Παπανδρέου και ο «προοδευτικός, αντιμονοπωλιακός» υιός Άνδρέας Παπανδρέου!

Νά γιατί η 8η Σύνοδος προβάλλει στο λαό όχι γραμμική πάλη, αλλά γραμμική ένιςχυσης της κυβέρνησης (που θα ένιςχυσει και θα επιταχύνει τις «θετικές διαφοροποιήσεις» στους κόλπους και στην ήγεςία της!): «Αποκαλύπτοντας την απόσταση ανάμεσα στα κυβερνητικά έργα και τις απαιτήσεις του λαού και της δημοκρατίας, καταπολεμώντας αποφασιστικά την τάση ορισμένων κύκλων της ΕΚ για συμμαχία με την αντιδραστική Δεξιά, πρέπει να ώθούμε σε στενή συνεργασία με τις μάζες και τα στελέχη της ΕΚ, τη νύκτωρ νύξη πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐκδημοκρατίωση των ἀμεσων αϊτημάτων ἐκδημοκρατισμοῦ, που θέτει καθημερινά ἡ λαϊκή πάλη. Ὑπάρχουν περιθώρια στην κατεύθυνση αὐτή, πράγμα που ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τις πρόσφατες πολιτικές ἐξελίξεις» (1) (Ἵπογράμ. «Ἀναγέννησης») και ἄλλοι: «Ἡ σημερινή κυβέρνηση δὲν ἔχει ἐπιτελέσει τις ὑποχρεώσεις της. Μπορεῖ και πρέπει νὰ προχωρήσει σὲ ἔργο θετικὸ» (2) (Ἵπογράμ. «Ἀναγέννησης»). Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς τοποθέτησης τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ ἀπέναντι στὴ σημερινή κυβέρνηση, ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπιτελέσει αὐτὴ νὰ ἐπιτελέσει ἔργο θετικὸ. «Πέρα ἀπ' αὐτό, λέει ἡ ἀπόφαση τῆς 8ης Συνόδου τῆς Δ.Ε., ὑπάρχει πάντα ἡ προοπτικὴ μιᾶς κυβέρνησης στηριγμένης σ' ὅλες τις δυνάμεις τῆς Δημοκρατίας, γιὰ νὰ προχωρήσει στὸ δρόμο τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐκδημοκρατισμοῦ πρὸς γοργά, με συνέπεια, με ἀποφασιστικὸ ὅτι τὰ» (Ἵπογράμ. «Ἀναγέννησης»). Ἀλλὰ ἀνὰ τὴ σημερινή κυβέρνηση μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθεῖ «ἡ ἀντιμονοπωλιακὴ γραμμὴ που ἐκφράζει στις γενικὲς του κατευθύνσεις τὸ πρόγραμμά μας οὐσιαστικοῦ ἐκδημοκρατισμοῦ στὸν τομέα τῆς οικονομίας», ἀνὰ ἡ σημερινή κυβέρνηση μπορεῖ γενικὰ νὰ προχωρήσει σὲ ἔργο θετικὸ, τότε τί μένει νὰ ἐπιτελεσθεῖ με τὴν προοπτικὴ τῆς ἄλλης κυβέρνησης; Σὲ τί θὰ συνίσταται ἡ διαφορὰ τους; Στὸ «πρὸς γοργά, με συνέπεια, με ἀποφασιστικὸτητα»; Μπαίνει ὅμως και τὸ ερώτημα: Θὰ εἶναι πραγματικὰ ἀλλή αὐτὴ ἡ κυβέρνηση που τίθεται σὰν προοπτικὴ; Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τὰ κείμενα τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ δὲν μιλοῦν γιὰ ἀντικαταστάση τῆς σημερινῆς κυβερνητικῆς. Οὔτε ξεκαθαρίζουν με ποῖον τρόπο ἡ κυβέρνηση τῆς «προοπτικῆς» τους θὰ στηρίζεται σὲ ὅλες τις δυνάμεις τῆς δημοκρατίας. (Θὰ συμμετέχει ἡ Ἀριστερὰ στὴν κυβέρνηση αὐτὴ ἢ ὄχι;) Ἡ κυβέρνηση αὐτὴ θὰ εἶναι μᾶλλον ὁ «καρπὸς» τῶν παραπέρα «διαφοροποιήσεων» τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ, ἔτσι ὥστε ἡ Ἀριστερὰ νὰ εἶναι ἕνα — καλὸ ἢ κακὸ (καλὸ φυσικὰ) — κόμμα, ὄχι ὅμως ἄγχος και κίνδυνος, ὅπως χαρακτηρικὰ δὴλῶσε τελευταῖα ὁ κ. Τσιριμῶκος, καλώντας τους «δικούς μας» ὀργανωτιστὲς ἡγέτες νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τῶν «συναδέλφων» τους τῆς Εὐρώπης. Σὲ ἕνα τέτοιο λοιπὸν κεντρο-αριστερὸ σχῆμα (με ἡ χω-

1. Α. ΚΥΡΚΟΥ: Εισήγηση στην 8η Σύνοδο της Δ.Ε. «ἡς Ε.Α.Α., «Ἀθήνη» 24 Φεβρουαρίου 1965.

1. Α. ΚΥΡΚΟΥ: Εισήγηση στην 8η Σύνοδο της Δ.Ε. «ἡς Ε.Α.Α., «Ἀθήνη» 24 Φεβρουαρίου 1965.

2. Ἀπόφαση τῆς 8ης Συνόδου τῆς Δ.Ε. τῆς ΕΔΑ, «Ἀθήνη», 27/2/1965.

ρίς τή δική τους συμμετοχή) τοῦ μέλλοντος στρέφουν τὸ βλέμμα τους οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ. Ἀλλά καὶ δὲν διάζονται καθόλου, παρὰ μόνον προετοιμάζουν «μεθοδικά» τὸ κατάλληλο ψυχολογικὸ ἔδαφος, ποῦ θὰ δεχθεῖ ὅλες τὶς πρωτότυπες «θεωρίες» καὶ «πραγματοποιήσεις» τους.

Τὸ πρότυπο τῆς ἀστικής δημοκρατίας τῆς Δύσης καὶ ὁ «ἐλληνικὸς δρόμος πρὸ τὸ σοσιαλισμὸ»

Στὰ κείμενα τῆς 8ης Συνόδου τῆς Δ.Ε. τῆς ΕΔΑ προβάλλεται ἡ ἰδέα καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς λεγόμενης «ἀποκατάστασης, στερέωσης καὶ διεύρυνσης τῆς δημοκρατίας». Καὶ γιὰ νὰ «πέσουν» τὸν κ. Παπανδρέου γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς «ἀποδοχῆς» τῆς, οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ ἐπικαλοῦνται σὰν ὑπόδειγμα τὶς ἀστικές δημοκρατίες τῆς Δύσης καὶ γράφουν: «Καὶ διεθνῶς, π λ έ ο ν, στὶς δημοκρατίες τῆς Δύσεως, ποῦ ἀποτελοῦν τὸ πρότυπο τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου, ἡ τοποθέτηση τ ὠ ν ἄ λ λ ω ν κ ο μ μ ἄ τ ω ν ἀπέναντι στὰ Κ.Κ. καὶ τὴν Ἀριστερά, παρὰ τὶς ὁποιοδήποτε ὀξυτήτες, δ έ ν ξ ε φ ε ύ γ ε ι ἄ π ὸ ὀ ρ ι σ μ έ ν α δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ἄ π λ α ί σ ι α, δὲν ἀγνοεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἀριστερά εἶναι γιὰ κάθε χώρα μιὰ ἰσχυρὴ δύναμη μὲ πρόγραμμα καὶ ἰδεολογία ποῦ πρέπει νὰ παίρνονται σοβαρὰ ὑπ' ὄψη. Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι πρόσφατα στὴν Ἰταλία ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας ζήτησε νὰ ψηφισθεῖ ἀπὸ ὅλες τὶς δημοκρατικές καὶ ἀντιφασιστικές δυνάμεις καὶ ἐκλέχθηκε χάρη στὶς ψήφους τῶν κομμουνιστῶν, ἔ γ κ α τ α λ ε ί π ο ν τ α ς ἔ τ σ ι τ ῆ ν π ο λ ι τ ι κ ῆ τ ὠ ν δ ι α κ ρ ί σ ε ω ν» (1) (ὑπογράμ. «Ἀναγέννησης»).

Εἶναι δύσκολο νὰ φαντασθεῖ κανεὶς ἂν κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ρεβιζιονιστῆς τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν χωρῶν τόλμησαν νὰ δώσουν μιὰ τόσο «λαμπρὴ» εἰκόνα τῆς ἀστικής δημοκρατίας «τους». Οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ ἀσφαλῶς τοὺς ξεπέρασαν. Ἡ ἀστικὴ δημοκρατία ποῦ μᾶς ζωγραφίζουν εἶναι πραγματικὰ «ἰδανική». Τὰ «ἄλλα κόμματα» τοποθετοῦνται τώρα πιά' («πλέον») ἀπέναντι στὰ Κ.Κ. καὶ τὴν Ἀριστερά μὲ ἓνα τρόπο δημοκρατικό, σοβαρό! Ἀλλάξαν-λοιπὸν τὰ κόμματα αὐτὰ (τὰ ἀστικά κόμματα) καὶ θεραπεύτηκαν ὅλα τὰ κακὰ τῆς ἀστικής δημοκρατίας; Ἴσως πραγματικὰ θὰ ἦταν δυνατό νὰ ἐπικαλεσθεῖ κανεὶς τὸ «προσωπικὸ καθεστῶς» τοῦ στρατηγοῦ Ντέ Γκὼλ σὰν παράδειγμα ὅπου «τὰ ἄλλα κόμματα» (φυσικά καὶ τὸ κυβερνητικὸ κόμμα τοῦ Ντέ Γκὼλ), δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ ὀρισμένα δημοκρατικὰ πλαίσια! Φαίνεται ὅτι οἱ συνταγματικές «μεταρρυθμίσεις» ποῦ ἐπέβαλε ὁ Ντέ Γκὼλ στὴ Γαλλία ἀποτελοῦν πρόοδο, «κίνηση πρὸς τὰ ἐμπρός», ἔτσι ὥστε οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ νὰ μποροῦν νὰ διακηρύξουν τὸ «καὶ διεθνῶς, π λ έ ο ν, στὶς δημοκρατίες τῆς Δύσεως...». Ἀλλά θὰ μᾶς ποῦν, δὲ βλέπετε τὸ παράδειγμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σαραγκάτ, ποῦ ἐγκατέλειψε ἔτσι τὶς ἀντιδημοκρατικές διακρίσεις! Θυμάσιον παράδειγμα! Ὁ Σαραγκάτ ἐγκατέλειψε τὶς ἀντιδημοκρατικές διακρίσεις ὅσο καὶ ὅπως τὶς ἐγκατέλειψε καὶ ἡ ἡγεσία τοῦ Κέντρου στὴ χώρα μας ὕστερα

ἀπὸ τὴ συνεργασία στὶς ἐκλογές τοῦ 1956. (Καὶ ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκλογή του μὲ τὶς ψήφους τῶν κομμουνιστῶν διακήρυξε τὴν «προσῆλωσή» του στὸ ΝΑΤΟ!) Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἄλλη πλευρὰ τοῦ «πλέον». Εἶναι τὰ Κ.Κ. τῶν χωρῶν αὐτῶν. Οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ ἀπὸ ἐκεῖ ἠξίπρεπε νὰ ἀρχίσουν. Γιὰ νὰ μᾶς ποῦν μὲ ποῖο τρόπο τὰ κόμματα αὐτὰ «ἐκσυγχρονίζονται» καὶ «προσαρμόζονται» τὴν πολιτικὴ τους «στὶς νέες συνθήκες», ὁπότε «πλέον» καὶ «τὰ ἄλλα κόμματα» μεταβάλλονται καὶ τὴ δική τους στάση ἀπέναντί τους! Ὅταν ἔνα Κ.Κ. γλυστράει στὸ δρόμο τοῦ ρεφορμισμοῦ γιατί νὰ μὴ τὸ ἀντιμετωπίσουν «δημοκρατικὰ» καὶ «σοβαρὰ» τὰ ἀστικά κόμματα; Ὅταν οἱ «κομμουνιστῆς» ἡγέτες τῆς Ἰταλίας κηρύσσουν τὸ σύνθημα τῆς διάλυσης τοῦ ΚΚ καὶ τῆς συγχώνευσης μὲ τὸ Σαραγκάτ (θὰ γίνουν ἔτσι ἀμέσως «κόμμα ἐξουσίας»!) πῶς νὰ μὴ τὸ ἐκτιμῆσει αὐτὸς ὁ τελευταῖος; Καὶ παρ' ὅλ' αὐτὰ δὲν τὸ ἐκτιμᾷ (δὲ δέχεται ἀκόμα καὶ τὴν «ἐνοποίηση») καὶ θέλει περισσότερα! (ἡ ἐκλογή φυσικά εἶναι εὐπρόσδεκτη!) ἐπιβεβαιώνοντας ἔτσι αὐτὸ ποῦ ἡ ζωὴ χιλιάδες φορές ἔδειξε, ἔτι δηλ. οἱ ἀστοὶ εἶναι ἀχόρταγοι καὶ γίνονται ὄλο καὶ πιὸ ἀχόρταγοι ὅσο περισσότερες παραχωρήσεις τοὺς γίνονται.

Θὰ μᾶς ἀποκαλέσουν, ἀσφαλῶς, καὶ πάλι «ἀδιόρθωτους δογματιστῆς», καὶ ἴσως μᾶς ρωτήσουν: δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν διαφορὲς ἀνάμεσα στὸ πολιτικὸ καθεστῶς ποῦ ἐπικρατεῖ στὴν Ἑλλάδα καὶ σὲ ἐκεῖνο τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ εἶναι λάθος νὰ ἐπιζητοῦμε καὶ γιὰ τὴ χώρα μας ὅτι ὑπάρχει σήμερα στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἰταλία; Θὰ ἀπαντήσουμε κατὰ ἓνα τρόπο ἀκριβῶς «δογματικῶς», σύμφωνα μὲ τὰ διδάγματα τῆς πρωτοπόρας διδασκαλίας: Ἡ ο ὐ σ ί α τοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας, εἶναι ἡ ἴδια, εἶναι ἡ δικτατορία τῆς ἀστικής (καὶ μάλιστα τῆς μεγαλοαστικῆς) τάξης, παρὰ τὶς ὅποιες μορφές τῆς. Πλάι σ' αὐτὸ τὸ βασικὸ χαρακτηριστικὸ ὑπάρχουν, φυσικά, διαφορὲς ὡς πρὸς τὸ βαθμὸ τῶν ἀστικο-δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν ποῦ ὑφίστανται ἐκεῖ ἢ ἐδῶ — σὰν μικρὰ ἢ μεγάλα ὑπολείμματα — καὶ ποῦ στὴν κάθε μιὰ περίπτωση δὲν εἶναι ἀσχετα μὲ τὴν ὅλη ἱστορικὴ κοινωνικο-οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξέλιξη στὴ δοσμένη χώρα. Καὶ στὴ χώρα μας ἡ Ἀριστερά ὀφείλει νὰ σηκώσει τὴ σημαία τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν καὶ νὰ τὶς διεκδικήσει σταθερὰ. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἄλλο, καὶ ἡ ἐπίκληση τῶν «δυτικῶν δημοκρατιῶν» ὡς ὑποδειγμάτων ἄλλο. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παραπάνω βασικά, τίθεται καὶ ἓνα ἄλλο ζήτημα. Σήμερα στὶς χώρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ποῖα τάση παρατηρεῖται, τῆς διεύρυνσης ἢ τῆς περιστολῆς τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν; Ἐμεῖς θεωροῦμε πῶς συμβαίνει τὸ δεύτερο, κι' αὐτὸ τὸ νοῦθον καθημερινὰ στὸ περσι' τους οἱ λαϊκὲς μάζες καὶ στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἰταλία, παρὰ τὴν ὅποια «ἀλλαγὴ» στὴ στάση τῶν ἀστικῶν κομμάτων ἀπέναντι στοὺς ρεβιζιονιστῆς ἡγέτες. Μποροῦν λοιπὸν νὰ τὶς πάρουμε σὰν ὑπόδειγμα; Οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ, ὡστόσο, ἐπιμένουν νὰ ἐξωραϊζοῦν τὴν ἀστικὴ δημοκρατία τῶν δυτικῶν χωρῶν. Ἐτσι, ἡ εἰσήγηση τῆς ΕΕ στὴν 8η Σύνοδο τῆς Δ.Ε., στὸ κεφάλαιο «Ἀποκατάσταση καὶ διεύρυνση τῆς Δημοκρατίας»,

1. Λ. ΚΥΡΚΟΥ: Εἰσήγηση στὴν 8η Σύνοδο τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α., «Ἀδελφία» 24 Φεβρουαρίου 1965.

σιμοθέμα της συμπαράταξης των εργατικών και δημοκρατικών κομμάτων, όχι πια για μιὰ «προσωρινή συμμαχία», ἀλλὰ για συνεργασία τουλάχιστον γιὰ μιὰ κρίσιμη ἱστορική ή περιόδο, στηριγμένη κοντά στ' ἄλλα καί στό μεθοδικό ξεκαθάρισμα ἀντιθέσεων καί διασπάσεων πού συχνά ἀντανακλόγγουν θήκες πού δέν ὑπάρχουν πιά» (1) (ὑπογράμ. «Ἀναγέννησης»). Οὐτε καί ὁ Ἀμέντολα δέ θά μπορούσε νά τὸ θέσει, τὸ «θέμα», μέ τὴν ρεβιζιονιστική δεξιότητα! Ἐφτάσατε στόν κόμπο, ἀγαπητοί φίλοι! Αὐτό τὸ μεθοδικό ξεκαθάρισμα (δηλ. σβύσιμο) «ἀντιθέσεων καί διασπάσεων» ἀφορᾷ ἀσφαλῶς τή ριζική διάκριση μεταξὺ κομμουνιστῶν καί σοσιαλδημοκρατῶν, πού σήμερα, ἐπειδὴ ἄλλαξαν οἱ συνθήκες, πρέπει νά ἐκλείψει! Καί μέσο τῆς «συγχώνευσης» καί «ἐνοποίησης» νά λυθεῖ τὸ πρόβλημα τῆς «συνεργασίας» τους «γιὰ μιὰ ὁλόκληρη κρίσιμη ἱστορική περίοδο», δηλ. νά «δημιουργηθεῖ» μιὰ «νέου τύπου» σοσιαλδημοκρατία, πού θά οἰκοδομηθεῖ ἕνα «νέου τύπου» «σοσιαλισμό»! Καί σύμφωνα μέ τὸ πρότυπο αὐτὸ σχεδιάζουν καί τὸν «ἐλληνικό δρόμο πρὸς τὸ σοσιαλισμό» καί στρώνουν τὸ δρόμο γιὰ τὴ «συνεργασία» (γιατί ὄχι καί τὴν «ἐνοποίηση» αὐριο-μεθαύριο;) τῶν «σοσιαλιστικῶν» δυνάμεων τοῦ Κέντρου καί τῆς Ἀριστερᾶς!

Ὁ «σπόρος» ἐξᾴλου, γιὰ τὴν τέτοια «συγχώνευση» ἔχει ριχτεῖ πρὸ πολλοῦ, ἀμέσως μετὰ τὸ 20ὸ συνέδριο καί τὴ «δική μας» «στροφή», ὅταν οἱ ρεβιζιονιστὲς κήρυξαν ἀνοιχτὰ τὴ διάλυση τῆς Ἀριστερᾶς καί τὴν προσχώρηση τῶν ἀριστερῶν στό Κέντρο! Καί ἡ «ὑπόθεση» προωθήθηκε σημαντικὰ μέ τὸν περιδῶτο «ἐκλογικό ἐλιγμό», πού ἐσημεινε τὴν ἀνοιχτὴ παραχώρηση σοβαρῶν δυνάμεων τῆς Ἀριστερᾶς στήν ΕΚ. «Διαφοροποιήσεις» στήν ἡγεσία τοῦ Κέντρου, διαφοροποιήσεις καί στήν ἡγεσία τῆς ΕΔΑ — ἔτσι διαγράφεται μιὰ λαμπρὴ προοπτική! Καί γιὰ νά τὴν ὑποδοθηθῶν καί νά «δυσκολύνουν» τὴ «συνεργασία», οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ δίνουν καλὲς ἐξετάσεις καί κηρύσσουν ἀπὸ τῶρα τὴν ἄρνηση τοῦ ρόλου τους στό πιὸ βασικό τομέα, στόν τομέα τῶν μαζικῶν λαϊκῶν ὀργανώσεων, προπαγανδίζοντας τὴ λεγόμενὴ «αὐτονομία» καί «ἀνεξαρτησία» τους γιὰ τὴ ὑπαγωγή τους σὲ ὅποιοδήποτε κόμμα, θά τις στένευε καί θά τις καθιστοῦσε ἀνίσχυρες νά παίξουν τὸν πλατὺ ρόλο τους» (1). Πρόκειται ἐδῶ γιὰ δουλικὴ μίμηση, κατὰ λέξη ἀντιγραφή τῆς ρεβιζιονιστικῆς θέσης, πού ἀπὸ τὸ 1956, ἀμέσως μετὰ τὸ 20ὸ συνέδριο, διατύπωσε ὁ ἰταλὸς κομμουνιστὴς συνδικαλιστὴς ἡγέτης Ντὶ Βιττόριο, γιὰ τίς σχέσεις εργατικῶν συνδικάτων καί Κόμματος.

Ὅστόσο, οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ, τὴν ἴδια στιγμή, πού φλυαροῦν περὶ «σοσιαλισμοῦ» ἐγκαταλείπουν κι' αὐτὴ τὴν πάλιν γιὰ τὴν ἐθνικοδημοκρατικὴ ἀλλαγὴ.

Τὸ πρόσχημα εἶναι ἡ «ἀνωριμότητα» τῶν συνθη-

κῶν καί ἡ «ἐλλείψη» τοῦ ἀναγκαίου «συσχετισμοῦ δυνάμεων». Ἡ πραγματικὴ ὁμῶς αἰτία εἶναι ἡ ὀπορτουμιστικὴ ἐκτίμηση τῆς κατάστασης, ἡ συνθηκολόγηση μπροστὰ στήν πίεση τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ἐνα ἀξιοθρήνητο ἄρθρο, γεμάτο «θεωρητικὲς» ἀσυναρτησίες, πού δημοσιεύθηκε στήν «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά», μᾶς προσφέρει τὴν ἐπιβεβαίωση. Μεταφέρουμε ἕνα «μαρξιστικὸ» ἀπόσπασμά του: «Τὸ νά συζητηθεῖ κανεὶς σοβαρὰ ὅτι κατὰ τὴν περίοδο τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ καρχαμνλικοῦ καθεστώτος ὁ συσχετισμὸς τῶν δυνάμεων ἐπέτρεπε ἀλλαγὲς πού μπορούσαν νά θίξουν τὰ δάθρα τοῦ καθεστώτος τῆς ὑποτέλειας, αὐτὸ θά ἀποτελοῦσε πλήρη ἀποπροσανατολισμό... Ἀκόμα ὁμῶς καί σήμερα, σὲ μιὰ περίοδο ἀγῶνων γιὰ τὴν στέρωση καί διεύρυνση τῶν δημοκρατικῶν κατακτήσεων τοῦ λαοῦ, τὸ νά συζητηθεῖ σοβαρὰ τὸ ζήτημα αὐτό, θ' ἀποτελοῦσε πλήρη ἀποπροσανατολισμὸ ἀπὸ τὴν σημερινὴ κατάσταση» (1). Φυσικά, μέ τὸ ζήτημα γιὰ τὸ πῶς διαμορφώθηκε ὁ συσχετισμὸς τῶν δυνάμεων, ὁ «μαρξιστὴς» ἀρθρογράφος δὲν ἀποφασίζει νά καταπιισθεῖ «σοβαρὰ»! Ἀλλὰ ἡ ἐπιβεβαίωση δίνεται καί ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν 8ῃ Σύνοδο τῆς Δ.Ε. τῆς ΕΔΑ. Μέλος τῆς Ε.Ε., μαζὶ μέ τίς ὀπορτουμιστικὲς θέσεις: πάνω σὲ μιὰ σειρά βασικά ζήτήματα, προσφέρει καί μιὰ ἀποκαλυπτικώτατη ὁμολογία στήν ὁμιλία του μπροστὰ στή Σύνοδο: «Τέτοιες ὁμῶς προοπτικὲς προγραμματισμοῦ μέσα σ' ἕνα ἐθνικοδημοκρατικὸ καθεστῶς δὲ φαίνονται νά μᾶς γίνονται τούτῃ τὴ στιγμή ἐπιτακτικὰ αἰσθητές. Μιλοῦμε ἀόριστα καί γενικολόγια καί ἀναφέρουμε ἐνδεικτικὰ μόνο μερικὲς τέτοιες λύσεις ὀρισμένων ζητημάτων, λείπει ἡ θαυότερη καί πλατύτερη ἔρευνα, σὰ νά μᾶς φαίνεται ἡ πραγματοποίηση τῆς ἐθνικοδημοκρατικῆς ἀλλαγῆς πολὺ ἀπομακρυσμένη, σὰ νὰ τὴν τοποθετοῦμε σ' ἕνα ἀόριστο, θολὸ καί γι' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νά πεῖ ἀνύπαρκτο μέλλον» (1) (ὑπογράμ. «Ἀναγέννησης»). Ἀκριθῶς ἀνύπαρκτο μέλλον! Γιὰ τοὺς ἡγέτες τῆς ΕΔΑ ἕνας μόνος στόχος ὑπάρχει, ἡ περιδῶτη «ἀποκατάσταση καί διεύρυνση τῆς Δημοκρατίας», πού ξεκομμένη ἐντελῶς ἀπὸ τὸν ἀντιἱμπεριαλιστικὸ ἀγῶνα, ὑποταγμένη στὰ δυτικοευρωπαϊκὰ ρεβιζιονιστικὰ πρότυπα, σημαίνει στήν πραγματικότητα ἀπλῶς ἕνα «ρετουσάρισμα» στὴ διτρί- νη τῆς ἀστικῆς δικτατορίας, οὐσιαστικὴ παράταση τοῦ καθεστώτος τῆς ἀμερικανοκρατίας καί τῆς ἐθνικῆς ὑποτέλειας!

**

Αὐτὰ εἶναι μερικὰ βασικά συμπεράσματα, πού δίνει

1. Γ. ΜΑΡΟΥΔΗ: «Ἡ πολιτικὴ δράση τῆς Ἀριστερᾶς καί οἱ διαστρεβλωτές της». «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά», Νο 18—19, σ. 59—60.

2. Γ. ἸΜΒΡΙΩΤΗ: Ὁμιλία στήν 8ῃ Σύνοδο τῆς Δ.Ε. τῆς ΕΔΑ. «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά», Νο 20, σελ. 39'

1. Α. ΚΥΡΚΟΥ: Εἰσήγηση στήν 8ῃ Σύνοδο τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α., «Ἀδύγη» 24 Φεβρουαρίου 1965.

ή κριτική εξέταση των κειμένων της 8ης Συνόδου της Δ.Ε. της ΕΔΑ. Και το κύριο και γενικό συμπέρασμα: Τα κείμενα αυτά αποτελούν ένα πλούσιο «αποδεικτικό υλικό» για το ρεβιζιονιστικό, δοππορτουμιστικό χαρακτήρα της πολιτικής των ήγετων της ΕΔΑ και για τη χρεωκοπία αυτής της πολιτικής. Και αποδείχεται αυτή ή χρεωκοπία και στον οργανωτικό τομέα, όπου, παρά τις θριαμβολογίες και τυμπανοκρουσίες για «χρόνο οικοδόμησης», οι ήγέτες της ΕΔΑ δημολογούν την αποτυχία, γράφοντας, δυό μήνες μόλις πριν την «έκπνοή» του «πλάνου»: «Η Ε.Ε. κρίνοντας τους ρυθμούς ανάπτυξης της οργανωτικής δουλειάς... θεωρεί ότι οι ρυθμοί αυτοί δεν εξασφαλίζουν την πλήρη επιτυχία του πλάνου οικοδόμησης» (1). Και αποτελούν, τέλος, τα κείμενα της 8ης Συνόδου της Δ.Ε. της ΕΔΑ, μιὰ σαφέστατη απόδειξη της ιδεολογικο-πολιτικής αδυναμίας τους να αντιμετωπίσουν τις καθαρές θέσεις, την αγωνιστική γραμμή της «Αναγέννησης». Γι' αυτό και «απο-

φεύγουν» την αντίκρουση των θέσεων της «Αναγέννησης», περιορίζονται σε μερικούς «αφορισμούς» και προσπαθούν να τη χτυπήσουν «έμμεσα», με τις ψευτοαυτοκριτικές τους, με ψεύτικους δρκους πίστης στο λαϊκό κίνημα και με πομπώδεις φράσεις και διακηρύξεις για αγώνες. Άλλά χαμένος ό κόπος τους! "Ο λ α τ ά κείμενα της 8ης Συνόδου της Δ.Ε. και όλες οι όμιλίες με τη μιὰ ή την άλλη μορφή, από τη συνεπή και σταθερή πάλη που εγκαίνιασε ή «Αναγέννηση» για το ξεκαθάρισμα του κινήματος από τη ρεβιζιονιστική-δοππορτουμιστική σκουριά. Κι' αυτή ή πάλη, παρά τις όποιες μανοῦδρες των ρεβιζιονιστών, δυναμώνει κάθε μέρα και πιό πολύ, αγκαλιάζοντας κάθε μέρα και περισσότερους αγωνιστές, μέλη και στελέχη της ΕΔΑ, ανοίγοντας το δρόμο για την επίτευξη της πραγματικής ενότητας του κινήματος και για την αληθινή πρόοδό του. "Ο,τι κι' αν κάνουν οι ρεβιζιονιστές, το οικτρο τέλος τους είναι: προκαθορισμένο. Η συνεπή, αγωνιστική κατεύθυνση θά επικρατήσει στο κίνημα, γιατί κάτω από τη σημαία της συσπειρώνονται όλοι οι πραγματικά πιστοί, πραγματικά συνειδητοί αγωνιστές του προοδευτικού κινήματος της χώρας μας!

1. Α. ΚΥΡΚΟΥ: Είσηγηση στην 8η Σύνοδο της Δ.Ε. της Ε.Δ.Α., «Αύγή» 24 Φεβρουαρίου 1965.

“Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΟΜΟΤΗΝΗ,, ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΔΑ

Στά πλαίσια της εκστρατείας που εξαπέλυσε η ηγεσία της ΕΔΑ για την κατάπιξη της πραγματικής φωνής του κινήματος, της φωνής της «Αναγέννησης» και εναντίον των μελών και στελεχών που αντιμετώπιζαν και αντιμετωπίζονται στην δημοκρατική - σεχταριστική πολιτική της ξεχωριστό ενδιαφέρον παρουσιάζει η «επιχείρηση Κομοτηνή».

Στην εισήγησή της στην 8η σύνοδο της ΔΕ, η ΕΕ της ΕΔΑ ισχυρίστηκε πως στην Κομοτηνή εκδηλώθηκε «αντικομμουνιστική», «φραξιοκρατική» δραστηριότητα και «ελήφθησαν τὰ ἐκ του καταστατικού προβλεπόμενα μέτρα».

“Όστερα ἀπὸ καιρὸ, στὶς 17)3 δημοσιεύθηκε στὴν «Αὐγή» ἀνακοίνωση τῆς ΝΕ Κομοτηνῆς μὲ τὴν ὁποία «διαγράφονται» δύο μέλη τῆς ΝΕ (Ἀθηνάκης, Νικολαΐδης) καὶ δηλώνεται πὸς ὁ Γ. Γιαγκίνης «δὲν ἀνήκει στὴν ΕΔΑ».

Ἐπίσης δημοσιεύθηκε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες στὴν «Αὐγή» ἡ εἰδηση πὸς ὁ Ν. Καρᾶς μέλος τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς παρακολούθησε στὴν Κομοτηνὴ τὴ συνεδρίαση τῆς Ν.Ε. πὸς ἀσχολήθηκε μὲ διάφορα προβλήματα.

Εἶναι φανερὸ ὅπως συμβαίνει πάντα μὲ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΔΑ ὅτι ἄλλ’ αὐτὰ ἀποτελοῦν μέρος τῆς ἴδιας πάντα προσπάθειας γιὰ τὴ συγκάλυψη τῆς πραγματικότητας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ. Οἱ ἐπιστολὲς πὸς δημοσιεύουμε σὲ συνέχεια ἀποκαθιστοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ ξεσκεπάζουν τὴν ἀπάτη καὶ τὴν ψευδολογία τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ.

Ἔτσι ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ στελέχη τῆς ΝΕ Ροδόπης δὲν διαγράφηκαν, ἀλλὰ ἀπεχώρησαν ἀπὸ τὴ ΝΕ καὶ τὸ κόμμα τῆς ΕΔΑ. Ἡ ἀπόφαση τῆς «διαγραφῆς» ἐκμαυεύθηκε ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΔΑ δυὸ μῆνες περὶ μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν στελεχῶν ἀπὸ τὴν ΕΔΑ, ἀφοῦ ἔγιναν ἀπὸ μέρος τῆς ὠρισμένοι «ἐπὶ τόπου χειρισμοί»...

Δίνουμε πὸς κάτω τὰ κείμενα τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀγωνι-

Ἀγαπητὴ «Ἀναγέννηση»

Στὰ μέσα τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου ἔφθασε στὴν Κομοτηνὴ ὁ Γραμματέας τοῦ Γραφείου Περιοχῆς γιὰ νὰ συζητήσουμε διάφορα θέματα. Μετὰ τὴ συνεργασία μας ἐντελῶς ἀπρόοπτα μοῦ εἶπε πὸς χρειάζεται νὰ «ξεανακαθίσουμε γιὰ νὰ συζητήσουμε ἓνα ἄλλο ζήτημα». «Ὅταν τὸν ρώτησα «ποῖο ζήτημα» μοῦ ἀπάντησε πὸς πρόκειται γιὰ τὸ «ζήτημα τῶν κινεζικῶν ἀπόψεων πὸς παίρνουν καὶ δίνουν στὴν ὀργάνωσή σας». Ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ συζήτηση ἐκείνη τὴν ὥρα, τοῦ ζήτησα νὰ τὸ συζητήσουμε ἄλλη ὥρα, ἀλλὰ αὐτὸς, κατὰ ἐντελῶς περίεργο καὶ προκλητικὸ τρόπο ἐπέμενε νὰ τὸ συζητήσουμε ἀμέσως. Ἔτσι στὸ «πόδι» ἀφοῦ μοῦ εἶπε κάτι μισόλογα γιὰ «παρεκκλίσεις» ξαφνικά μοῦ λέει: «Ἡ καταδικάζεις τοὺς ἐκδότες τῆς «Ἀναγέννησης» ἢ ἄλλοιῶς δὲν τὴ γλυτώνεις»!! Ἡ ἀπάντησή μου φυσικὰ ἦταν ἀμεση καὶ ἀρνητικὴ καὶ αὐτὸ εἶχε σὰ συνέπεια νὰ δξυνηθεῖ ἡ συζήτηση.

Στὶς 22 Δεκεμβρίου ἐπανήλθε ὁ Γραμματέας τῆς Περιοχῆς καὶ μὲ πῆρε γιὰ νὰ κάνουμε ἓναν «περίπατο». Στὴν οὐσία ἤθελε νὰ μοῦ ζητήσει «ἐξηγήσεις». Τοῦ ἀνέλυσα γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴν τοποθέτησή μου

στῶν αὐτῶν στὴν «Ἀναγέννηση» μὲ τέτια σειρά πὸς δείχνουν μὲ καθαρότητα καὶ ἀκρίβεια τὴν ἀλήθεια καὶ ἀποστομῶνουν τοὺς ψευδολόγους - δημοκρατιστὲς ἡγέτες τῆς ΕΔΑ.

Οἱ ἀγωνιστὲς αὐτοὶ εἶναι:

Ἀ. π. Νικολαΐδης, μέλος τοῦ Γραφείου Περιοχῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας-Θράκης τῆς ΕΔΑ καὶ τῆς Γραμματείας τῆς ΝΕ Ροδόπης. Ἀγωνιστὴς τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης πολέμησε τοὺς γερμανοβούλγαρους κατακτητὲς καὶ ἀναδείχθηκε σὲ βασικὸ στέλεχος τοῦ λαϊκοῦ κινήματος τῆς περιοχῆς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας. Πέρασε πάνω ἀπὸ 12 χρόνια στὴν ἐξορία καὶ στάθηκε ἀπὸ τοὺς βασικοὺς παράγοντες τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ προοδευτικοῦ κινήματος στὴν περιοχὴ αὐτὴ στὰ χρόνια τῆς καραμανλικῆς δικτατείας.

Β. α. σ. Ἀθηνάκης. Παλιὸς συνδικαλιστὴς. Διατέλεσε πρόεδρος τοῦ Σωματείου Μηχανικῶν καὶ Ἠλεκτρολόγων τῆς Κομοτηνῆς καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Κομοτηνῆς.

Τὸ 1951 μαζί μὲ τὸν Γ. Γιαγκίνη ὑπῆρξαν οἱ δημιουργοὶ τῆς ΕΔΑ στοὺς Νομοὺς Ροδόπης καὶ Ξάνθης. Ἐποψήφιος βουλευτὴς τῆς ΕΔΑ τὸ 1951, 1952, 1958, 1961, 1963. Ἀπὸ τὸ 1958 Γραμματέας τῆς ΝΕ Ροδόπης τῆς ΕΔΑ. Τὸ 1964 ἐιλέχθη δημοτικὸς σύμβουλος Κομοτηνῆς μὲ τεραστίο ἀριθμὸ ψήφων.

Κόλλιας Μιχ. Καθηγητὴς, παλιὸς ἀγωνιστὴς τοῦ λαϊκοῦ μας κινήματος. Πῆρε μέρος σ' ὅλους τοὺς ἐθνικοὺς καὶ δημοκρατικοὺς ἀγῶνες τῆς ἐλευταίας τριακονταετίας. Φυλακίστηκε καὶ ἐξορίστηκε ἐπανειλημμένα. Ἔκανε πάνω ἀπὸ 15 χρόνια στὴν ἐξορία καὶ στὴ φυλακὴ. Μέλος τῆς Γραμματείας τῆς ΝΕ Ροδόπης τῆς ΕΔΑ. Ἐπανειλημμένα ὑποψήφιος βουλευτὴς τῆς ΕΔΑ.

γιὰ τὰ διεθνή καὶ ἐσωτερικὰ προβλήματα, τὴ γνώμη μου γιὰ τὴν πολιτικὴ τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ καὶ τὴν ἀποψή μου γιὰ τὴν «Ἀναγέννηση», υπογραμμίζοντας τὴν ἀπόλυτη συμφωνία μου μ' αὐτὴν.

Στὶς 26 Δεκεμβρίου κλήθηκα στὴν Καβάλα ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Περιοχῆς. Ἐκεῖ βρέθηκα μπροστὰ σὲ τριμελῆ «ἐξεταστικὴ» ἐπιτροπὴ. Παρ' ὅλο πὸς οἱ ἀπόψεις μου ἦταν γνωστὲς σ' αὐτοὺς ἀπὸ τὶς συνεδριάσεις τοῦ Γραφείου Περιοχῆς, τὶς ἐπανέλαβα καὶ πάλι.

Ὅμως ἡ συζήτηση γινόταν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τους μὲ ἀπαράδεκτο ἀνακριτικὸ τρόπο καὶ ἀναγκάστηκα νὰ διαμαρτυρηθῶ καὶ νὰ τοὺς δηλώσω ὅτι δὲν ἤμουνα διατεθειμένος νὰ τὸ ἀνεχθῶ.

Στὶς 7 Γενάρη συνήλθε τὸ Γραφεῖο Περιοχῆς. Στὴ συνεδρίαση ἐκείνη δὲν πῆρα μέρος γιὰτὶ ἀρρώστησε ἔνα μέλος τῆς οἰκογενείας μας καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ συνοδεύσω στὴ Θεσσαλονίκη. Ἔτσι πῆγε σ' αὐτὴ ὁ Γραμματέας τῆς ΝΕ Ροδόπης. Ἡ εισήγησή ἀνάμεσα στὰ ἄλλα περιελάμβανε καὶ τὴ διαγραφή μου. Σ' αὐτὸ ἀντιτάχθηκε ὁ Γραμματέας τῆς ΝΕ Ροδόπης. Τοὺς τόνισε πὸς χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ Α. Νικολαΐδη δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφασισθεῖ ἓνα τέτοιο μέτρο. Τελικὰ ἀπο-

φάσιαν ναρθούνε στην Κομοτινή και να γίνει ή σχετική συζήτηση εκεί.

Στις 17 του Γενάρη ήρθαν τέσσερα μέλη του Γραφείου Περιοχής στην Κομοτινή. Με κάλεσαν, αφού προηγουμένα συσκέφθηκαν επί μισή ώρα, και μου ζήτησαν να ανακαλέσω την τοποθέτησή μου απέναντι στην «Αναγέννηση». Αυτό συνεχίστηκε πάνω από δυο ώρες χωρίς αποτέλεσμα...

Στις 18 Γενάρη συνήλθε ή Ν.Ε. Το θέμα τέθηκε ως εξής: Πρώτο ζήτημα οί αναγεννητές. Δεύτερο, οί αναγεωτές. Τρίτο θέμα, ή διαγραφή του Α. Νικολαΐδη. Σε έρώτησή μου, αφού ή απόφαση έχει ληφθεί τι συζήτηση είναι αυτή; μου απάντησαν ότι «όχι!... όχι! διαγραφή, αλλά θα τό συζητήσουμε τό ζήτημά σου».

Σχετικά με την «Αναγέννηση» άρχισαν με συκοφαντίες του πιό χειρότερου είδους. Φυσικά όλα αυτά βγήκαν εις βάρος τους και ή συζήτηση στράφηκε στα ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά θέματα του κινήματος. Αναφέρθηκα στο πρόβλημα της συνεργασίας των δημοκρατικών δυνάμεων, για τον «έλιγμό» κλπ. κλπ. Υπενθύμισα ότι ή Ν.Ε. Ροδόπης αντιμετάχθηκε άμέσως στον «έλιγμό». Επίσης ύπογράμμισα τον τρόπο που διεξήχθη ή προσυεδριακή δουλειά στο Β' συνέδριο, τίς ενέργειες του εκπροσώπου της Δ.Ε. στην Κομοτινή για την επιβολή εδουομένων κλπ. κλπ.

Τελικά ή Ν.Ε. άρνήθηκε να δεχθεί τη διαγραφή μου. Στο κλείσιμο της συζήτησης, έντρομοι και πανικόβλητοι, είσηγητές και οί συμβουλάτορές του «θεωρητικοί», αφού έκαναν στροφή 180 μοιρών βγάλανε την απόφασή τους: Το Κόμμα κηρύσσει έκπτωτο τον Α. Νικολαΐδη από μέλος της Γραμματείας της Ν.Ε. και από τό Γραφείο Περιοχής και συνιστά να παραμείνει μέλος της Ν.Ε.

Την επόμενη ήμέρα 19.1 τους γνωστοποίησα ότι άποχωρώ από την ΕΔΑ όριστικά και άμετάκλητα. Προσάθησαν για να με άποτρέψουν άπ' αυτό, να με «γοητέψουν» με την πρόταση «επαφής» με άνώτατο ήγετικό στέλεχος της ΕΔΑ. Έγώ τους επανέλαβα την τοποθέτησή μου.

Στην «Αύγή» της 17.3 δημοσιεύτηκε ανακοίνωση της «Ν.Ε. Ροδόπης» που αναφέρει πως «διαγράφομαι» έγω και ό Γραμματέας της Ν.Ε. Αθηνάκης για «φραξιοισμό».

Είναι φανερό πως πολύ καθυστερημένα αποφάσισαν να πούν κάτι, κι αυτό έντελως έξω από την αλήθεια. Γιατί τι νόημα έχει ή διαγραφή όταν από την ήμέρα που τους δήλωσα την άποχώρησή μου μέχρι της 17.3 μεσολαβούν δυο μήνες περίπου. Όσο για τό «φραξιοισμό» κάτι τέτοιο ούτε οί ίδιοι τό πρόβαλαν ποτέ και επί πλέον οί εκκλησίες τους για να αναθεωρήσω την απόφασή μου πως συμβιβάζονται με την εκ των ύστερων επινόηση του «φραξιοισμού» μου;

Οί φραξιοιστές, όπως είναι σε όλους γνωστό, βρίσκονται στους κόλπους της ήγεσίας της ΕΔΑ. Είναι πασίγνωστες οί φραξιοιστικές-ρεβιζιονιστικές πλατφόρμες όρισμένων «επίλεκτων» μελών της σημερινής Έκτελεστικής Έπιτροπής. Οί αγωνιστές της Κομοτινής έπιπλέον θυμούνται τον τρόπο με τον όποιο επέβαλε ή

ήγεσία της ΕΔΑ σε μέλος της Ν.Ε. πασίγνωστο σε όλο τό κίνημα φραξιοιστή (Αποστολίδη) που άργότερα τον «διέγραψαν» κάτω από την άγανάκτηση των στελεχών και μελών της ΕΔΑ, αλλά που μέχρι τώρα δέν δημοσίευσαν τη διαγραφή του, πιθανώτατα για να τον ξαναχρησιμοποιήσουν όταν οί «άνεμοι είναι ευνοϊκοί».

Σήμερα, ένας μεγάλος αριθμός αγωνιστών έχει συνειδητοποιήσει ότι ό μοναδικός δρόμος για να άποκτήσει τό κίνημά μας πραγματική ένότητα και να κατακτήσει πραγματικές νίκες, είναι ό δρόμος της άποφασιστικής ρήξης με τον όππορτουισμό και με τους φορείς του στη χώρα μας, που είναι γαντζωμένοι στην ήγεσία της ΕΔΑ. Σ' αυτούς τους αγωνιστές θα προστεθούν αναμφισβήτητα και άλλοι πολλοί. Οί όππορτουιστές ήγέτες θα γνωρίσουν άκόμα πιό σκληρές μέρες. Ό θρίαμβος της αγωνιστικής κατεύθυνσης στο κίνημά μας είναι έξασφαλισμένος. Ό όππορτουισμός όπωσδήποτε θα συντριβεί.

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Αγαπητή «Αναγέννηση»

Χαιρετίζω με άγάπη και ένθουσιασμό την έκδοσή σου και πιστεύω ότι με θεωρητικό όργανο την «Αναγέννηση» και με τη βοήθεια όλων των συνεπών και τίμιων λαϊκών αγωνιστών, θα βαθίσουμε με έπιτυχία στην αναγέννηση του άριστερου κινήματος στη χώρα μας.

Απλός στρατιώτης του ένθικοαπελευθερωτικού κινήματος στην περίοδο της ξενικής κατοχής της πατρίδας μας, έδωσα τό πατριωτικό μου «παρόν» και όλες μου τίς δυνάμεις για την άπελευθέρωσή της.

Μεταπελευθερωτικά συμμερίστηκα την κοινή μοίρα όλων των αγωνιστών: έξορίες και έξοντωτικούς διωγμούς.

Στις πρώτες γραμμές του άγώνα, μαζί με όλους τους άξιους αγωνιστές, συνέχισα και συνεχίζω να προσφέρω τά πάντα στην ύπόθεση του λαού μας.

Υποψήφιος του Κόμματος της ΕΔΑ σε όλες τίς εκλογές από τό 1951 κι' έδωθε, καθώς και υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος στις δημοτικές εκλογές του 1964.

Ό έλλογικός «έλιγμός» με την εγκατάλειψη 24 περιφερειών στις εκλογές του 1964, δέν με βρήκε σύμφωνο, όπως και όλόκληρη τη Νομαρχιακή Έπιτροπή Ροδόπης και στην ψυχή μου τον έννοιωσα όχι σαν έλιγμό, μα σαν πραγματικό άφοπλισμό των δυνάμεων της Άριστεράς και παράδοσή τους στην Ένωση Κέντρου. Το γεγονός αυτό, και μάλιστα ύστερα από τη δικαιολόγηση που έδωσε ή ήγεσία της ΕΔΑ για την πτώση των δυνάμεών μας — δικαιολογία που δέν με έπεισε— άρχισε να με κάνει να πιστεύω πως ή σημερινή ήγεσία οδηγεί τό κίνημα σε στραβό δρόμο.

Αντί τό αποτέλεσμα αυτό των εκλογών του 1964 να της γίνει μάθημα και παράδειγμα για να δει τι είναι: εκείνο που συνετέλεσε στο να μειωθούν οί δυνάμεις μας και να προσπαθήσει να διορθώσει την κακή πο-

ρεία της, κατακυλάει κάθε μέρα όλο και περισσότερο στο βούρκο του όπορτουνισμού και της συνθηκολόγησης.

Έφθασε στο σημείο να δει την εκδήλωση του λαού στην έπέτειο του Γοργοπόταμου σά λάθος και να την καταδικάζει. Και τó αποτέλεσμα ή σύλληψη και ή προσυλάκιση άθώων έορταστών και πρωτεργατών του έπους του Γοργοπόταμου. Και τώρα τι μπορεί να πει ή ήγεςία της ΕΔΑ — άφου εκείνη πρώτη είχε καταδικάσει (την εκδήλωση αυτή του λαού) ;

Έκτός άπό την όπορτουνιστική πολιτική που διεπίστωσα ότι άκολουθεί, άπό όργανωτική πλευρά άκολουθεί μιá χειρότερη πολιτική, γιατί ένω άναδείχνει σά στελέχη πολλούς που δέν είναι άξιοι ούτε και μέλη να είναι της ΕΔΑ και του κινήματος, τους διορίζει μέλη της Διοικούσης Έπιτραπής, ένω αντίθετα αγωνιστές δοκιμασμένους στο καμίνι του άγώνα, με ήθος άγωνιστικό άπαράμιλλο που τιμούσαν τις τάξεις της ΕΔΑ και του άριστερου κινήματος, κάνει ό,τι μπορεί να τους έξοντώσει πολιτικά, όπως τó Θωμά Βετσανάπουλο, Θανάση Καφετζή — να μιλήσω για κείνους που προσωπικά γνωρίζω — και σάν τόν Άποστόλη Νικολαΐδη, γνωστό σέ όλους σχεδόν τους άγωνιστές, που κι' έγώ καλλίτερα γνωρίζω, σά συμπατριώτες που εΐμαστε και που σ' όλη τή μέχρι σήμερα περίοδο πλάι-πλάι άγωνιστήκαμε, άγωνιστή που λίγους σάν αυτόν μπορεί να έχει στις τάξεις της ή ΕΔΑ και στόν όποιο έθεσαν όμα τó έρώτημα άν συμφωνεί (να ή ού) με τις άπόψεις της «Αναγέννησης» και την άπόφαση της ΕΔΑ για τή διαγραφή τών εκδοτών της και που έπειδή άρνήθηκε να έγκρίνει την τέτοια άπόφαση, τόν καθαιρέσανε άπό μέλος του Γραφείου Άνατολικής Μακεδονίας και Θράκης και άπό τή Γραμματεία της Ν.Ε. της ΕΔΑ Ροδόπης και έτσι τελικά τόν άνάγκασαν να παραιτηθεί άπό μέλος της Ν.Ε. και να άποχωρήσει άπό τó Κόμμα της ΕΔΑ.

Τά πάρα πάνω και άλλα περιστατικά που κατά καιρούς είχαν μέσα μου γεννηθεί, μου κλόνισαν την πίστη μου στη σημερινή ήγεςία της ΕΔΑ.

Ή εκδοση της «Αναγέννησης» και ή άνάλυση που έκανε της σημερινής κατάστασης που θρίσκει τó κίνημα και τών λόγων που τó οδηγούν στην καταστροφική του πορεία, με έπεισαν για τή σωστότητα της γραμμής της «Αναγέννησης» και έδραΐωσαν μέσα μου την πεποίθηση ότι ή σημερινή ήγεςία της ΕΔΑ δέν είναι εκείνη που μπορεί να οδηγήσει τó άριστερό κίνημα στο σωστό του δρόμο.

Άπ' αυτές τις σκέψεις ξεκίνησα και έγώ και διεχώρισα τις εϋθύνες μου άπό τή σημερινή ήγεςία και δήλωσα πώς άποχωρώ άπό τó Κόμμα της ΕΔΑ, άφου ταυτόχρονα παραιτήθηκα και άπό Γραμματέας της ΕΔΑ Ροδόπης.

Τελειώνοντας δέν κρίνω άσκοπο να άναφέρω ότι, μετά άπ' όλ' αυτά, καταβάλανε στελέχη της ΕΔΑ πολλές προσπάθειες να με μεταπείσουν, λέγοντάς μου «μπορείς να διατηρείς τις άπόψεις σου, άρκει να θρίσκεις στις γραμμές της ΕΔΑ». Αυτό όμως τους τόνισα, δέν συμβιβάζεται ούτε με τó ήθος μου, ούτε με την

άγωνιστικότητά μου και εκλείσα κάθε συζήτηση μαζί τους. Παραδόξως όμως στην άνακοίνωση της Ν.Ε. της ΕΔΑ Ροδόπης που δημοσιεύτηκε στις 17.3.65 στην «Αύγη» αυτοί λένε πώς με «διέγραψαν» για φραξιοισμό!

Καμαρωστε έντιμότητα «άγωνιστών» — έστω και... «άφρολιστών».

Με άγωνιστικούς χαιρετισμούς
ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΘΗΝΑΚΗΣ

Άγαπητοί φίλοι

Να που με τή σειρά μου και έγώ σάς παρακαλώ να φιλοξενήσετε τούτο τó γράμμα μου για να μάθουν όλοι εκείνοι που άγωνίστηκαν και άγωνίζονται για τó καλό του λαού μας πώς και γιατί ήρθα και έγώ αντιμέτωπος με την ήγεςία της ΕΔΑ. Δέν θ' άναφέρω έδω τους άγώνες μου στην κατοχή και μετέπειτα. Ίσως αυτό θεωρηθεί περιαιτολογία. Τό πώς όμως σκέπτεται και πράττει ή ήγεςία της ΕΔΑ θά πρέπει να τó μάθει όλος ό λαός. Όπως διάβασα σέ γράμματα φίλων προς την «Αναγέννηση», όλοι οι άγωνιστές έχουν την περίπτωση τους. Έχω και έγώ τή δικιά μου. Ή δικιά μου ή περίπτωση αρχίζει άπό τότε που δημοσιεύτηκε ένα γράμμα ένός «υπερστελέχους» της ΕΔΑ και που άποκαλούσε τόν Άη-Στράτη Ριδιέρα. Έλεγε στο γράμμα του προς την άδελφούλα του ότι κάνει τά μπανάκια του και τά περνάει ζωή και κόττα σάν έξόριστος στόν Άη-Στράτη. Όσοι άπό τους άγωνιστές του Άη-Στράτη έκαναν κριτική στο φίλο αυτό για τó γράμμα του θεωρήθηκαν άπό την «ήγεςία» του Άη-Στράτη (και μετέπειτα ήγεςία και της ΕΔΑ) ότι οι φίλοι αυτοί δέν είναι καλοί φίλοι. Ή έγιγαν καλοί φίλοι και καλοί άγωνιστές όσοι άνακάλεσαν τή κριτική αυτή για τó «στελέχος» εκείνο. Ή ήγεςία της ΕΔΑ θεωρεί ότι οι άγωνιστές εκείνοι που ύψώνουν τó άνάστημά τους και κάνουν κριτική δέν είναι καλοί άγωνιστές, ένω αντίθετα ανθρώπους που δέν έχουν γιατί δέν θέλουν να έχουν δικιά τους γνώμη τους θεωρεί σάν άξιους και καλούς άγωνιστές. Και τó πρῶγμα γίνεται χειρότερο, όταν αυτοί οι άνθρωποι στο παρελθόν, κύτταξαν πώς θά τά καταφέρουν να άποφεύγουν τις «κακοτοπιές» και με τή βοήθεια της ήγεςίας της ΕΔΑ να την «άράζουν» όπου τά πράγματα ήταν βολικώτερα. Τέτοιους ανθρώπους θέλει δυστυχώς ή ήγεςία της ΕΔΑ. Θέλει να στηρίζεται σέ ανθρώπους που τους έχει στο χέρι. Θέλει πραγματικούς μ ο υ ζ ί κ ο υ ς (ας θυμηθεί τή φράση ό άρχηγέτης).

Άντιτάχθηκα στην προσυεδριακή δουλειά του 1962 με όλη μου τή δύναμη για τó «διορισμό» τών Νομαρχιακών Έπιτροπών. «Έκλογές» έλεγε ή ήγεςία της ΕΔΑ ότι έκανε. Διόρισε τή Διοικούσα Έπιτροπή (έκλογή την έιπε κι' αυτή) όπως την ήθελε. Άνθρώπους που είχανε πραγματικά λιποταχτήσει ή που είχανε χρεωκοπήσει τους είδαμε μέλη της Δ.Ε. Με την πρόφαση πώς ήθελε να άναδείξει καινούργια στελέχη διόρισε τέτοιους που άν οι εκλογές ήταν έλεύθερες άπό τή βάση, ήτανε ζήτημα έάν πολλοί άπ' αυτούς θά εκλέγονταν και έπιτροπή στη βάση τους. Και, δυστυ-

χώς, αντί να τους βοηθήσει, τους σήκωσε τὰ μυαλά. Φουσκώνουν σὰ γάλοι και πιστεύουν πώς αφού γίνανε μέλη τῆς Δ.Ε. γίνανε αὐτόματα και ἀγωνιστές. Κριτήριο όμως ὅπως γράφω παραπάνω ἦταν ἡ ἀδυναμία τους νὰ ἐκφράσουν γνώμη ἀντίθετη και νὰ τὴν υποστηρίξουν. Και ἀκόμα σύμφωνα μὲ αὐτὸ πού εἶπε ὑπερστέλεχος τῆς Ε.Δ.Α. σὲ κάποιον τέτοιον διορισθέντα τῆς Δ.Ε. πὼς κριτήριο ἦταν ἡ στάση πού τήρησε ὁ καθένας στὸν Ἄη-Στράτη. Ὁ ἴδιος ἔλεγε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του πὼς τὸν ἔχουν γιὰ «τσόντα». Και κατόπιν ἐπακολούθησε ἡ μεγάλη μου ἀντίθεση μὲ τὴν ἡγεσία, γιατί πῆρα ἀντίθετη θέση στὸν «ἐλιγμό». Ἀποκάλεσα τὸν ἐλιγμὸ φυγομαχία, δειλία, ὀππορτουניσμὸ κλπ. κλπ. Και ἔτσι σιγά-σιγά ἤρθαμε ἀπὸ τὸν Αὐγούστο σὲ ρήξη και ζήτησα τὴν ἀπαλλαγὴ μου ἀπὸ μέλος τῆς Ν.Ε. πού εἶχα και ἐγὼ διοριστεὶ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους. Και μετὰ ἐξεδόθη ἡ «Ἀναγέννηση» Ἀμέσως κινήτοποιήθηκε ἡ ἐδῶ ἡγεσία γιὰ νὰ μάθει ἐπὶ τὴν ἀγόρασα. Και ἐκλήθηκα και ἐγὼ ὅπως τόσος ἄλλοι γιὰ νὰ εἰπῶ τὴ γνώμη μου. Και τὴν εἶπα.

Εἶπα γιὰ τὸ χρονοσφαισμὸ, τὸν ὀππορτουניσμὸ, τὸ ρεβιζιονισμὸ και τὸ πισογύρισμα τοῦ παγκόσμιου κινήματος ἐξαιτίας τῆς πολιτικῆς τοῦ Χρυστοσῶφ και τῶν συνεργατῶν του. Εἶπα πὼς γιὰ μένα εἶναι προδοσία νὰ στέλνει ἡ «ἡγήτιδα» δύναμη τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου ἡεροπλάνα σὲ καπιταλιστικὸ κράτος (Ἰνδία) και νὰ σμιζοῦν μὲ τὰ ἀμερικάνικα γιὰ νὰ χτυπήσουν ἕνα σοσιαλιστικὸ κράτος. Ἡ ἀπάντηση ἦταν πὼς δὲν ἦταν δυνατό ὁ Χρυστοσῶφ νὰ ἀθετήσει τὶς συμφωνίες. Ὅμως ἀθέτησε τὶς συμφωνίες πού εἶχε μὲ σοσιαλιστικὰ κράτη (Ἀλβανία, Κίνα). Εἶπα πὼς εἶναι τουλάχιστο ντροπὴ ἀντὶ νὰ χαιρετήσουμε τὸ ἐπίτευγμα τῆς κινέζικης ἐπιστήμης γιὰ τὴ δικὴ της ἀτομικὴ δόμβα και ἀντὶ νὰ σφίξει τὴ γροθιά ἡ ἡγεσία τῆς «ἡγήτιδος» δύναμης τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου και νὰ καλέσει τὸν ἡμπεριαλισμὸ νὰ μπεῖ στὸ καθοῦκι του, νὰ κάνουμε κριτικὴ στὴν κινέζικη ἡγεσία γιατί δῆθεν ἔτσι θὰ ἐξαναγκάσει τὸν ἡμπεριαλισμὸ νὰ ἐξοπλιστεῖ περισσότερο, σῆμπως τώρα νὰ μὴν ἐξοπλίζεται ὅσο πιὸ πολλὸ μπορεῖ. Ἡ και μὴ ἀλλῆ πρόφαση, θέση, τῆς Ε.Δ.Α. «Τὶ τὴν θέλει τὴν ἀτομικὴ δόμβα ἡ Κίνα μὴ και ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση ἐγγυάται μὲ τοὺς πυραύλους τῆς τὴν ἀκεραιότητα ὅλου τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου;» Τὸ ὅτι ἔστειλε ἡ ἴδια ἡ «ἐγγυήτρια» δύναμη ἡεροπλάνα ἐναντίον τῆς Κίνας δὲν ἔχει σημασία γιὰ τοὺς κουριοκεφαλᾶκτες τῆς ἡγεσίας τῆς Ε.Δ.Α. Εἶπα πὼς γιὰ μένα εἶναι τουλάχιστο γελοῖο νὰ θγάξει τὴν ἀρθύλα του ὁ «ἡγήτης» τῆς «ἡγήτιδος» δύναμης τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου και νὰ τὴν χτυπάει στὸ τραπέζι τοῦ Ο.Η.Ε. Εἶπα ὅλα ἐκεῖνα πού γράφω πιὸ πάνω γιὰ τὴν ἡγεσία τῆς Ε.Δ.Α. γιὰ τὴν ὀππορτουניστικὴ πολιτικὴ τῆς κί' ἀκόμα πὼς δὲν θέλω νὰ θρίσκομαι μαζί μὲ ἐκείνους πού λυποῦνται γιὰ τὸ θάνατο αὐτοῦ πού αἰματοκύλισε τὸ λαὸ μας. Και ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ σύγκρουση μὲ πῆν ἡγεσία ἀποκορυφώθηκε ὅταν πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες μὲ κάλεσε ἡ ἡγεσία τῆς ἐδῶ Ε.Δ.Α. (μὲ τὴν ἐντολὴ τῆς ἡγεσίας) νὰ μὲ δ ι α τ ᾶ ξ ε ι : νὰ μὴ κάνω παρέα ὀρισμένους ἀγωνιστές. Νὰ μὴ κάνω παρέα φίλους πού ἀγωνίστηκαν μὲ συνέπεια και ἀντι-

μετώπισαν ὅλες τὶς καταστάσεις παλληκαρίσια. Ὅπως π.χ. τὸ γνωστὸ σας και γνωστὸ σὲ ὅλους τοὺς ἀγωνιστὲς Ἀπόστολο Νικολαΐδη, πού θεωρήθηκε ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Ε.Δ.Α. λ ι π ο τ ᾶ χ τ η ς γιατί διάβασε και διαβάζει τὴν «Ἀναγέννηση» και ἀρνήθηκε νὰ ἀποκηρύξει τοὺς συντάχτες τῆς. Θεωρήθηκε ὁ Νικολαΐδης λιποτάχτης και θεωροῦνται ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Ε.Δ.Α. καλοὶ ἀγωνιστὲς αὐτοὶ πού ξέβρουν νὰ υποκλίνονται μπροστὰ τους και πού ἦταν οἱ πραγματικοὶ λιποτάχτες, πού πραγματικὰ φυγομαχῆσαν ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ. Θεωροῦνται ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Ε.Δ.Α. καλοὶ ἀγωνιστὲς αὐτοὶ πού δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ χαίρουνται και νὰ ἐπιδιώκουν και νὰ χρεωκοπήσουν οἱ ἄλλοι συναγωνιστὲς τους γιὰ ν' ἀνέβουν σὲ πόστα μεγάλα αὐτοί.

Αὐτοὶ πού μὲ κάλεσαν γιὰ νὰ μοῦ δώσουν ἐντολὴ νὰ μὴ κάνω παρέα ἐκείνους πού δὲν εἶναι ἀρεστοὶ σ'αὐτοὺς ἀποδείχτηκαν ψευθετες και ἀνάνδροι, γιατί ἐνῶ εἶχανε κάνει ὀρισμένες πράξεις, εἶχανε πεῖ σὲ δᾶρος φίλων ὀρισμένες ὀρωμερὲς φράσεις, τὰ ἀρνήθηκαν σὰν τὶς γυναικοῦλες και δὲν εἶχανε τὸν ἀγωνιστικὸ ἀνδρισμὸ νὰ πούν παλληκαρίσια αὐτὸ πού εἶχανε κάνει. Και ὅταν ἀπέδειξα τὴν ψευτιά τους και τὴν ἀνανδρία τους μὲ περισσότερη ξεδιαντροπία ἔλεγα «ἔ και τί μ' αὐτό;». Δηλαδή, τὸ φέμμα και ἡ ἀνανδρία γι' αὐτοὺς εἶναι προσόν. Πιστεύουν πὼς εἶναι ἀπαραίτητο τὸ φέμμα γιὰ νὰ πάνε μπροστὰ. Ἔτσι διαπαιδαγωγεῖ τὰ καινούργια στελέχη ἡ Ε.Δ.Α. Και τώρα περιμένω νὰ ἰδῶ στὴν «Αὐγὴ» τὸ ὄνομά μου, πὼς διαγράφομαι και ἐγὼ σὰν φραξιονιστῆς. Θὰ θεωρηθῶ και ἐγὼ λιποτάχτης, ὅπως ὁ Νικολαΐδης. Θὰ θεωρηθῶ και ἐγὼ πὼς ἔχω ἀσπικὲς ἀντιλήψεις, ὅπως ὑποστηρίχτηκε σὲ συνεδρίαση τῆς ἐδῶ Ν.Ε. ἀπὸ κάποιον διορισμένον μέλος στὴ Δ.Ε. Στέλεχος πού ἔχει ἐκφραστῆ πὼς καλὸ εἶναι νὰ χρεωκοπήσουν τὰ παληὰ στελέχη γιὰ νὰ μείνει τὸ πεδίο ἐλεύθερο γι' αὐτόν. Αὐτὸς πού λέει ὅτι ἡ Ε.Ε. τῆς Ε.Δ.Α. τὸν ἔχει γιὰ τ σ ὅ ν τ α...

Ἀγαπητοὶ φίλοι

Σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ εἶχα σὰ γνώμονα τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ και τοῦ κινήματος-σὲ ὅλες μου τὶς ἐνέργειες. Αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ συμφέρον τοῦ κινήματος μοῦ ὑπαγόρευσε τὴν τέτοια στάση μου. Πιστεύω πὼς στίς συνθήκες αὐτὲς πού δημιουργήσαν στὸ χῶρο τῆς Ἀριστερᾶς οἱ ἡγέτες τῆς Ε.Δ.Α. ὑποχρέωση και καθῆκον ὅλων τῶν συνεπῶν ἀγωνιστῶν εἶναι νὰ ἀντιταχθοῦν ἐνεργητικὰ στὴν ὀππορτουניστικὴ, διασπαστικὴ πολιτικὴ τους και νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς ἀγωνιστικῆς κατεύθυνσης ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τῆς συνθηκολόγησής.

Μὲ πολὺ ἀγάπη
ΜΙΧ. ΚΟΛΛΙΑΣ

Δημοσιεύουμε τελευταία τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Γ. Γιαγκίνη γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ ἀνακοίνωση τῆς «ΝΕ» τῆς Ε.Δ.Α. Κομοτηνῆς (17-3), ἐνέφερε ὅτι δὲν ἔχει καμιά σχέση μὲ τὴν Ε.Δ.Α. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἀποκαλύπτει μὴ ἄλλη σημαντικὴ πλευρὰ τῆς «ἐπιχείρησης Κομοτηνῆς» πού ἔχει σχέση μὲ ζητήματα ἠθικῆς τάξεως.

Ὁ Γ. Γιαγκίνης σὰν ἀνώτερος δημοσιὸς ὑπάλληλος ὑπηρε-

τησε για αρκετά χρόνια σαν προϊστάμενος έποικισμού και έχει μελετήσει βαθιά τα ζητήματα της αγροτιάς στην οποία έχει άφιερώσει όλη του τη ζωή.

Στην Κατοχή πήρε δραστήρια μέρος στο έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα και για τη δράση του πιάστηκε από τους γερμανούς και κλείστηκε στο Στρατόπεδο Παύλου Μελά της Θεσσαλονίκης.

Στην άπελευθέρωση, οργάνωσε της υπηρεσίες Αυτοδιοίκησης που λειτουργήσαν άριστα. Μετά τη Βάρκιζα επανειλημμένα έκτοπίστηκε, άπολύθηκε από τη θέση του υποβλήθηκε σε κάθε είδους διωγμούς. Το 1951 ήταν ύποψήφιος της ΕΔΑ στις έκλογικές περιφέρειες Ροδόπης-Ξάνθης και Σερρών.

Τόν Γενάρη 1959 άπολύθηκε για δεύτερη φορά από τη θέση του και το Φλεβάριη 1960 έκτοπίστηκε και πάλι στον Αη-Στρατή. Από το 1959 άνήκει στο Έθνικό Αγροτικό Κόμμα. Το 1961 και το 1963 ήταν ύποψήφιος βουλευτής ΕΔΑ στο Νομό Ροδόπης και το 1964 έκλέχτηκε δημοτικός σύμβουλος Κομοτηνής, πρώτος μεταξύ όλων των ύποψηφίων Συμβούλων των 4 συνδυασμών της Κομοτηνής.

Αγαπητή «Αναγέννηση»

Στις έφημερίδες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης γράφτηκαν αυτόν τον τελευταίο καιρό πολλά και διαφορετικά πράγματα, γύρω από μένα και τους έδω φίλους μου Βασίλη Αθηνάκη και Αποστόλη Νικολαΐδη, Γραμματέα τον πρώτο και μέλος τον δεύτερο της Ν.Ε. της ΕΔΑ Ροδόπης.

Έπειδή τις πληροφορίες αυτές τις δίνανε άνευθυνης πηγές, δέν έθεώρησα σκόπιμο να δώσω καμμιά άπάντηση.

Η ανακοίνωση όμως της Ν.Ε. της ΕΔΑ Ροδόπης, που δημοσιεύθηκε στην «Αύγή» της 17.3.65, με ύποχρώνει να δώσω μιάν άπάντηση, όχι για την «Αύγή» που ξέρει πολύ καλά «την πᾶσαν άλήθειαν», μά για κατατόπιση εκείνων που ενδιαφέρονται και παρακολουθούν με πόνο τα συμβαίνοντα στο χώρο της Αριστεράς.

Δέν είναι άγνωστο σε κανέναν — πολύ περισσότερο στην ΕΔΑ Ροδόπης — ότι δέν άνήκω στην ΕΔΑ, αλλά στο Ε.Α.Κ. από του έτους 1959 που άπολύθηκα, για δεύτερη φορά σαν μη «νομιμόφρων» από τη δημοσία θέση μου.

Κατά συνέπεια δέν μπαίνει θέμα άποχώρησης ή διαγραφής μου από την Ε.Δ.Α.

Από την Αριστερά όμως κανένας δέ μπορεί να με άποπέμψει ή να με διαγράψει, παρὰ μόνο ή συνέπειά μου ή μη στους άγώνες της Αριστεράς και ή «άφοσίωσή» μου ή μη στην ύπόθεση του λαού μας. Τότε προβάλλει το έρώτημα:

Γιατί ή ΕΔΑ Ροδόπης, στην ανακοίνωσή της για τη

«διαγραφή» του Αθηνάκη και Νικολαΐδη, καταπιάνεται και με μένα και άναφέρει ξερά-ξερά ότι: «Ο Γιάννης Γιαγκίνης δέν άνήκει στην ΕΔΑ»;

Ποιά άνάγκη το επέβαλε να ανακοινωθεί αυτό σε μιá ανακοίνωση που άφορούσε δικά της στελέχη;

Γιατί τέτοια ανακοίνωση δέν έκαμε για όλους τους Έλληνες που κατοικούν στο Νομό Ροδόπης και δέν άνήκουν στην ΕΔΑ;

Μήπως έγω είπα ή έγραφα ποτέ ότι είμαι μέλος ή στέλεχος της ΕΔΑ και έτσι άνέκυψε ή άνάγκη της διάφευσής μου;

Γιατί έγινε λοιπόν;

Μήπως γιατί ή άποχώρηση των Αθηνάκη και Νικολαΐδη από την ΕΔΑ — και όχι ή «διαγραφή» όπως ψευδώς ισχυρίζονται — επιδοκιμάστηκε από όλους τους συνεπείς άγωνιστές και με τον περιορισμό σε δύο των άποχωρησάντων και όχι σε τρεις (με μένα), θέλησαν να μειώσουν την έντύπωση που δημιουργήθηκε στην περιφέρειά μας, σε θάρος της ήγερσίας της ΕΔΑ, σ' δόκλιηρο σχεδόν τον κόσμο που πιστεύει την Αριστερά;

Το κύρος όμως και ή άκτινοβολία των Αθηνάκη και Νικολαΐδη είναι τόση στην περιφέρειά μας, που καμμιά «διαγραφή» και κανένας ψεύτικος και κακοήθης «ψέθυρος», καμμιά συκοφαντία κλπ. δέν μπορούν να μειώσουν. Κι' αυτό το πιστοποιεί ή καθολική άγάπη και εκτίμηση που τους έχει ή Κοινωνία μας.

Είναι πανελληνίως γνωστή ή μέθοδος που εφαρμόζει ή ήγερσία της ΕΔΑ για την κατασυκοφάντηση παντός που δέν συμφωνεί μαζί της και δέν δέχεται να συνεργήσει στον άφοπλισμό της Αριστεράς και στον περιορισμό της στο ρόλο της «σόντας» της Ένωσης Κέντρου. Γι' αυτό αν χρειαστούν περισσότερα για τους έδω νέους «ήγέτες» που ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο σε έλευνότητες και σε νεοασφαλίτικες μέθοδες κατασυκοφάντησης και κατασπίλωσης άγωνιστών, θα επανέλθω με άλλο μου γράμμα.

Όσο για μένα: Συνεργάζομαι και συμπορεύομαι άδελφικά με τους Αθηνάκη και Νικολαΐδη, τους τίμιους και συνεπείς αυτούς λαϊκούς άγωνιστές, όπως και με όλους τους άγωνιστές του Έλληνικού Αριστερού Κινήματος, που παλεύουν και μοχθούν για την επάνοδο του στις γνήσιες πηγές του — στην πραγματική του κοίτη».

Με εκτίμηση

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑΓΚΙΝΗΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΣΤΑΛΙΝ

Στις 3 Μαρτίου συμπληρώθηκαν 12 χρόνια από το θάνατο του Ίωσήφ Βησσαριόνοβιτς Στάλιν. Σάν ένα ελάχιστο φόρο τιμής στη μνήμη του, παραθέτουμε τόν περίφημο «Όρκο» του, πού εκφώνησε μπροστά στη σωρό του Λένιν.

Σύντροφοι! Εμείς οι κομμουνιστές είμαστε άνθρωποι με ιδιόμορφη σύσταση. Είμαστε φτιαγμένοι από ξεχωριστό υλικό. Είμαστε εκείνοι, πού αποτελούμε τη στρατιά του μεγάλου προλεταρίου στρατηλάτη, τή στρατιά του συντρόφου Λένιν. Δέν υπάρχει τίποτε πιο άνωτερο από τήν τιμή νά ανήκεις σ' αυτή τή στρατιά. Δέν υπάρχει τίποτε πιο άνωτερο από τόν τίτλο του μέλους του κόμματος, πού ιδρυτής και ήγέτης του είναι ο σύντροφος Λένιν. Δέν μπορεί ο καθένας νά είναι μέλος αυτού του κόμματος. Δέν μπορεί ο καθένας ν' αντέξει στις κακουχίες και στις μπόρες, πού συνδέονται με τήν ιδιότητα του μέλους αυτού του κόμματος. Παιδιά τής εργατικής τάξης, παιδιά τής ανέχειας και του αγώνα, παιδιά άπίστευτων στερήσεων και ήρωϊκών προσπαθειών, νά ποιοί, πρώτ' άπ' όλα, πρέπει νά είναι μέλη αυτού του κόμματος. Νά γιατί τó κόμμα των λευκιστών, τó κόμμα των κομμουνιστών ονομάζεται και κόμμα τής εργατικής τάξης.

— Αφήνοντάς μας ο σύντροφος Λένιν μάς παράγγειλε νά κρατάμε ψηλά και νά φυλάμε καθαρό τó μεγάλο τίτλο του μέλους του κόμματος. Σου όρκιζόμαστε, σύντροφε Λένιν, ότι θά εκπληρώσουμε τιμημένα αυτή σου τήν έντολή!

25 χρόνια ο σύντροφος Λένιν ανάτρεφε τó κόμμα μας και τόκαμε τó πιο γερó και τó πιο άτσαλωμένο εργατικό κόμμα στον κόσμο. Τά χτυπήματα του τσαρισμού και των μπράδων πραιτωριανών του, ή λύσσα των άστων και των τσιφλικάδων, οι ένοπλες επιθέσεις του Κολτσάκ και του Ντενίκιν, ή ένοπλη επέμβαση τής Άγγλιας και τής Γαλλίας, οι φευτιές και οι συκοφαντίες του εκατόστομου άστικού τύπου, όλοι αυτοί οι σκορπιοί έπεφταν αδιάκοπα πάνω στο κόμμα μας επί ένα τέταρτο του αιώνα. Τó κόμμα μας όμως στεκόταν σαν θράχος, αποκορόντας τ' άμέτρητα χτυπήματα των έχθρών και οδηγώντας τήν εργατική τάξη μπροστά στη νίκη. Μέσα σέ σκληρές μάχες τó κόμμα μας σφυρηλάτησε τήν ένότητα και τή συνοχή των γραμμών του. Με τήν ένότητα και τή συνοχή πέτυχε τή νίκη ενάντια στους έχθρους τής εργατικής τάξης.

— Αφήνοντάς μας ο σύντροφος Λένιν μάς παράγγειλε νά φυλάμε τήν ένότητα του κόμματός μας, σαν τήν κόρη των ματιών μας. Σου όρκιζόμαστε, σύντροφε Λένιν, ότι θά εκπληρώσουμε τιμημένα κι' αυτή σου τήν έντολή!

Βαρειά κι' άσήκωτη είναι ή μοίρα τής εργατικής τάξης. Μαρτυρικά και σκληρά τά θάσανα των εργαζόμενων. Δούλοι και δουλολητες, δουλοπάροικοι και φεουδάρχες, άγρότες και τσιφλικάδες, εργάτες και κεφαλαιοκράτες, καταπιεζόμενοι και καταπιεστές, έτσι ήταν

φτιαγμένος ο κόσμος, από άμνημόνευτους χρόνους, τέτοιος παραμένει και σήμερα, στην τεράστια πλειοψηφία των χωρών. Δεκάδες και εκατοντάδες φορές, στο πέραςμα των αιώνων δοκίμασαν οι εργαζόμενοι νά ξετινάξουν από τó σβέρκο τους τους καταπιεστές και νά γίνουν κύριοι τής τύχης τους. Κάθε φορά όμως αναγκάζονταν νά υποχωρούν τσακισμένοι και γτροπιασμένοι, κρύβοντας μέσα στην ψυχή τους τήν προσβολή και τήν ταπείνωση, τήν όργη και τήν απόγνωση και στρέφοντας τά βλέμματά τους προς άγνωστους ούρανοús, όπου έλπικαν νά βρούνε άπολύτρωση. Οι άλυσσιδες τής σκλαβιάς έμεναν άθιχτες ή οι παληές άλυσσιδες αντικατασταίνονταν με καινούργιες, τó ίδιο βαρειές και ταπεινωτικές. Μόνο στη χώρα μας οι καταπιεζόμενες και ποδοπατημένες μάζες των εργαζόμενων κατόρθωσαν νά αποτινάξουν από τó σβέρκο τους τήν κυριαρχία των εργατών και των άγροτών. Ξέρετε, σύντροφοι, και όλος ο κόσμος τó παραδέχεται τώρα, ότι τόν τιτάγιο αυτόν ήγώνα τόν καθοδηγóσε ο σύντροφος Λένιν και τó κόμμα μας. Τó μεγαλειó του Λένιν όρίσεται, πρώτ' άπ' όλα, στο ότι δημιούργησε τή δημοκρατία των Σοβιετ και έτσι έδειξε στην πράξη στις καταπιεζόμενες μάζες όλου του κόσμου ότι ή έλπίδα για τήν άπολύτρωσή τους δέν έχει χαθεί, ότι ή κυριαρχία των τσιφλικάδων και των κεφαλαιοκρατών δέν είναι αιώνια, ότι τó βασίλειο τής δουλειάς μ π ο ρ ε ι νά δημιουργηθεί με τις προσπάθειες των ίδιων των εργαζόμενων, ότι τó βασίλειο τής δουλειάς πρέπει νά δημιουργηθεί στη γ ή και όχι στον ούρανό. Φλόγισε έτσι τις καρδιές των εργατών και των άγροτών όλου του κόσμου με τήν έλπίδα τής άπελευθέρωσης. Κι' έτσι έξηγεείται τó γεγονός ότι τó όνομα του Λένιν έγινε τó πιο αγαπημένο όνομα για τις εργαζόμενες και εκμεταλλεόμενες μάζες.

— Αφήνοντάς μας ο σύντροφος Λένιν μάς παράγγειλε νά φυλάμε και νά στερεώνουμε τή δικτατορία του προλεταριάτου. Σου όρκιζόμαστε, σύντροφε Λένιν, ότι δέ θά λυπηθóμε τις δυνάμεις μας για νά εκπληρώσουμε τιμημένα κι' αυτή σου τήν έντολή!

Η δικτατορία του προλεταριάτου δημιουργήθηκε στη χώρα μας πάνω στη βάση τής συμμαχίας των εργατών και των άγροτών. Αττή είναι ο άπορρογωνιαίος λίθος τής δημοκρατίας των Σοβιετ. Άν δέν υπήρχε αυτή ή συμμαχία, οι εργάτες και οι άγρότες δέ θά μπορούσαν νά νικήσουν τους κεφαλαιοκράτες και τους τσιφλικάδες. Οι εργάτες δέ θά μπορούσαν νά τσακίσουν τους κεφαλαιοκράτες χωρίς τήν υποστήριξη των άγροτών. Οι άγρότες δέ θά μπορούσαν νά τσακίσουν τους τσιφλικάδες χωρίς τήν ήγεσία των εργατών. Αυτό δει-

χρει όλη ή ιστορία του έμφύλιου πολέμου στη χώρα μας. Ό άγώνας όμως για τή στερέωση της Δημοκρατίας των Σοβιετ κάθε άλλο παρά τελείωσε! πήρε μονάχα νέα μορφή. Προηγούμενα ή συμμαχία των εργατών και άγροτών είχε τή μορφή της στρατιωτικής συμμαχίας, γιατί στρεφόταν ενάντια στον Κολτσάκ και στο Ντενίκιν. Τώρα ή συμμαχία των εργατών και των άγροτών πρέπει να πάρει τή μορφή της οικονομικής συνεργασίας ανάμεσα στην πόλη και στο χωριό, ανάμεσα στους εργάτες και στους άγρότες, γιατί στρέφεται ενάντια στον έμπορο και τον κούλαχο, γιατί έχει για σκοπό της τόν άμοιβαίο έφοδιασμό των άγροτών και των εργατών με όλα τά απαραίτητα. Ξέρετε ότι κανείς δέν εκπλήρωνε με τόση έπιμονή αυτό τó καθήκον, όπως ο σύντροφος Λένιν.

— Αφήνοντάς μας ο σύντροφος Λένιν μάς παράγγειλε να στερεώνουμε με όλες μας τίς δυνάμεις τή συμμαχία των εργατών και των άγροτών. Σου όρκιζόμαστε, σύντροφε Λένιν, ότι θά εκπληρώσουμε τιμημένα κι' αυτή σου τήν έντολή!

Η δεύτερη βάση της δημοκρατίας των Σοβιετ είναι ή συμμαχία των εργαζομένων των έθνοτήτων της χώρας μας. Ρώσοι και Ούκρανοι, μπασιρόοι και λευκορώσοι, γεωργιανοί και άζερμπαϊτζανοί, αρμένηδες και νταγκεστάνοι, τάταροι και κιρκίζιοι, ούζμπέκοι και Τουρκμένιοι, όλοι έχουν τó ίδιο συμφέρον για να στερεωθεί ή δικτατορία του προλεταριάτου. Όχι μόνο γιατί ή δικτατορία του προλεταριάτου απολυτρώνει τους λαούς αυτούς από τίς άλυσίδες και τήν καταπίεση, μά και γιατί οί λαοί αυτοί, με τήν άπεριόριστη άφοσίωσή τους στη Δημοκρατία των Σοβιετ, με τήν προθυμία τους να θυσιάστουν γι' αυτήν, γλυτώνουν τή δημοκρατία των Σοβιετ μας από τίς μηχανορραφίες και τίς έξορμήσεις των έχθρων της εργατικής τάξης. Να γιατί ο σύντροφος Λένιν μάς μιλούσε διαρκώς για τήν ανάγκη μιιάς έθελοντικής συμμαχίας των λαών της χώρας μας, για τήν ανάγκη της άδελφικής τους συνεργασίας μέσα στα πλαίσια της Ένωσης των Δημοκρατιών.

— Αφήνοντάς μας ο σύντροφος Λένιν μάς παράγγειλε να στερεώνουμε και να πλαταίνουμε τήν Ένωση των Δημοκρατιών. Σου όρκιζόμαστε, σύντροφε Λένιν, ότι θά εκπληρώσουμε τιμημένα κι' αυτή σου τήν έντολή!

Η τρίτη βάση της δικτατορίας του προλεταριάτου είναι ο Κόκκινος Στρατός μας, ο Κόκκινος Στόλος μας. Ό Λένιν μάς έλεγε πολλές φορές ότι ή ανάπαυλα που κερδίσαμε από τά κεφαλαιοκρατικά κράτη μπορεί να είναι σύντομη. Ό Λένιν μάς υπόδειξε πολλές φορές πώς ή ένίσχυση και ή βελτίωση του Κόκκινου Στρατού είναι ένα από τά σπουδαιότερα καθήκοντα του κόμματός μας. Τά γεγονότα που συνδέονται με τó τελευταίο γραφο του Κώρζον και με τήν κρίση στη Γερμανία, έπιβεβαίωσαν άκόμα μιιά φορά πώς ο Λένιν είχε δίκιο, όπως πάντα. Άς όρκισθούμε, λοιπόν, σύντροφοι πώς δέ θά λυπηθούμε τίς δυνάμεις μας για να δυναμώσουμε τόν Κόκκινον Στρατό μας, τόν Κόκκινον Στόλο μας.

Η χώρα μας όρθώνεται σαν πελώριος δράχος περικυκλωμένη από τόν ωκεανό των άστικών κρατών. Κύ-

ματα πάνω στα κύματα χτυπούν πάνω της απειλώντας να τήν πνίξουν και να τήν καταποντίσουν. Μά ο δράχος στέκεται άτράνταχτος. Πού βρίσκεται ή δύναμή του; Δέν είναι μόνο τó γεγονός ότι ή χώρα μας στηρίζεται στη συμμαχία των εργατών και των άγροτών, ότι προσωποποιεί τή συμμαχία των ελευθέρων έθνοτήτων, ότι τήν υπερασπίζει τó ισχυρό χέρι του Κόκκινου Στρατού και του Κόκκινου Στόλου. Η δύναμη της χώρας μας, ή στερεότητα και ή σταθερότητά της βρίσκεται στο ότι έχει τή θαθαιά συμπάθεια και τήν άκατανίκητη ύποστήριξη των εργατών και των άγροτών όλου του κόσμου. Οί εργάτες και οί άγρότες όλου του κόσμου θέλουν να διαφυλάξουν τή δημοκρατία των Σοβιετ, σαν ένα θέλος, που τόρριξε ο σύντροφος Λένιν με τóσιγουρο χέρι του στο στρατόπεδο των έχθρων, σαν στήριγμα των ελπίδων τους για τήν απολύτρωση από τήν καταπίεση και τήν εκμετάλλευση, σαν ένα σίγουρο φάρο, που τους δείχνει τó δρόμο της άπελευθέρωσης. Θέλουν να τήν διαφυλάξουν και δέν θά αφήσουν να τήν καταστρέψουν οί τσιφλικάδες και οί κεφαλαιοκράτες. Αυτό θά βρίσκεται ή δύναμή της. Αυτό θά βρίσκεται ή δύναμη των εργαζομένων όλων των χωρών. Κι' αυτού πάλι: βρίσκεται ή αδυναμία της άστικής τάξης όλου του κόσμου.

Ό Λένιν ποτέ δέν έβλεπε τή Δημοκρατία των Σοβιετ σαν αυτοσκοπό. Τή θεωρούσε πάντοτε σαν απαραίτητο κρίκο για τήν ένίσχυση του έπαναστατικού κινήματος στις χώρες της Δύσης και της Ανατολής σαν απαραίτητο κρίκο για τή διευκόλυνση της νίκης των εργαζομένων σε όλο τόν κόσμο πάνω στο κεφάλαιο. Ό Λένιν ήξερε ότι μόνο μιιά τέτοια αντίληψη είναι σωστή, όχι μόνο από διεθνή άποψη, μά και από τήν άποψη της διατήρησης της ίδιας της δημοκρατίας των Σοβιετ. Ό Λένιν ήξερε ότι μόνο μ' αυτό τόν τρόπο μπορούν να φλογιστούν οί καρδιές των εργαζομένων όλου του κόσμου για τίς αποφασιστικές μάχες της άπελευθέρωσης. Να γιατί αυτός ο μεγαλοφυέστερος από τους πιό μεγαλοφυείς άρχηγούς του προλεταριάτου τήν επομένη κιόλας της έγκαθίδρυσης της δικτατορίας του προλεταριάτου έβαλε τά θεμέλια της προλεταριακής Διεθνούς. Να γιατί δέν κουραζότανε να πλαταίνει και να στερεώνει τήν ένωση των εργαζομένων όλου του κόσμου, τήν Κομμουνιστική Διεθνή.

Είδατε τίς μέρες αυτές ότι δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι ήρθαν για προσκύνημα στη σορδ του σύντροφου Λένιν. Μπορείτε να μήν άμφιβάλλετε ότι ύστερα από τους αντιπροσώπους των εκατομμυρίων θά ξεχυθούν οί αντιπρόσωποι δεκάδων κι' εκατοντάδων εκατομμυρίων άπ' όλες τίς άκρες του κόσμου για να βεβαιώσουν ότι ο Λένιν ήταν άρχηγός όχι μόνο του ρωσικού προλεταριάτου, όχι μόνο των εργατών της Ευρώπης, όχι μονάχα της άποικιακής Ανατολής, μά και όλου του εργαζόμενου κόσμου πάνω στη γήινη σφαίρα.

— Αφήνοντάς μας ο σύντροφος Λένιν μάς παράγγειλε να είμαστε πιστοί στις άρχές της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Σου όρκιζόμαστε, σύντροφε Λένιν, ότι δέ θά λυπηθούμε τή ζωή μας για να στερεώνουμε και να πλαταίνουμε τήν ένωση των εργαζομένων όλου του κόσμου, τήν Κομμουνιστική Διεθνή!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΜΕ ΤΟ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ

Dessin de Pablo PICASSO

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ
Σχίσια του διάσημου ζωγράφου ΠΑΜΠΛΟ ΠΙΚΑΣΣΟ

(Παραθέτουμε αποσπάσματα από το ποίημα του
Γιάννη Ρίτσου «Ο άνθρωπος με το γαρύφαλλο»)

"Όχι δὲ σοῦ ταιριάζει ἐσένα Μπελογιάννη τοῦτο τὸ
(σιωπηλὸ πένθος
τοῦτες οἱ μαῦρες κορδέλλες ἄκρη-ἄκρη στὸ φουστάνι
(τῆς ἀνοιξίης
τοῦτο τὸ πράσινο σαπούνι ποὺ λυώνει ξεχασμένο στὴ
(σχάφη

θολώνοντας τὸ νερό!

Γιὰ σένανε εἶναι οἱ μεγάλες σάλπιγγες, τὰ μεγάλα
(τύμπανα

οἱ μεγάλες καμπάνες καὶ οἱ μεγάλες παρελάσεις
ὁ μεγάλος ὄρκος τῶν λαῶν πάνω στὸ φέρετρό σου
ἡ μεγάλη μέρα στὴς 30 τοῦ Μάρτη
ποὺ μπαίνει στὸ καινούργιο ἑορτολόγιο τῶν ἡρώων καὶ
(μαρτύρων τῆς Εἰρήνης.

**

Νίκο, εἶχες μιὰ καρδιά γεμάτη ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ ἡλίου
ὅταν περπατούσες στὰ ἐρείπια τοῦ Φθινόπωρου
εἶχες πάντα στὴ μέσα τσέπη τοῦ σακακιοῦ σου τὸ σχέδιο
(τῆς καινούργιας πολιτείας μας,
γι' αὐτὸ χαμογελοῦσε ὁ λαὸς μέσα στὰ μάτια σου.

"Ἐφυγες τώρα Νίκο

ἀνάδοντας μ' ἓνα γαρύφαλο ἀπὸ φλόγα τὸ κουράγιο τοῦ
(κόσμου
πάνω ἀπ' τὴς πεδιάδες τὴς σπαρμένες μὲ κόκκιλα.

"Ἐπεσε Νίκο, μὲ τ' αὐτὶ σου κολλημένο στὴν καρδιά
(τοῦ κόσμου

ν' ἀκοῦς τὰ βήματα τῆς λευτεριάς νὰ θαδίζουν στὸ
(μέλλον,

ν' ἀκοῦς τὸ μέλλον νὰ ξεδιπλώνει ἑκατομμύρια κόκκι-
(νες σημαίες

πάνω ἀπ' τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν καὶ τῶν κήπων.

Νὰ κι' ἔλας βλέπουμε τὴ νύχτα ἐτούτη
ἀνάμεσα στὸ ἀνοιγμα τῆς σιωπῆς
νὰ κρέμεται ἀπὸ τοὺς κρίκους δυὸ μεγάλων ἄστρων
τὸ λουκέτο τῆς Οἰκουμένης ξεκλείδωτο.

**

Αὔριο-μεθαῦριο θὰ ἐπιστρέψουμε ἀπ' τὸ μεγάλο πόνο μας
στὴς καθημερινὲς δουλειές μας,
θὰ φάμε τὸ ψωμί μας. Τὸ ψωμί εἶναι νόστιμο
ὅσο πικρὲς κι' ἂν εἶναι οἱ μέρες μας. Πρέπει νὰ φάμε
(τὸ ψωμί μας.

Πρέπει νὰ ζήσουμε, νὰ διεκδικήσουμε τὴ ζωὴ μας καὶ
(τὸ δίκιο μας.

Μὰ καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ τρῶμε θάμαστε ἔτοιμοι. Τὸ
(ξέρουμε

εἶναι βαρειά ἡ κληρονομιά σου Μπελογιάννη
θὰν τὴ σηκώσουμε στοὺς ὤμους μας.

Συχνὰ δυσκολευόμαστε, θὰ δυσκολευτοῦμε πιότερο —
θὰ τὴν κρατήσουμε στοὺς ὤμους μας.

"Ἡ πληγὴ μας μεγαλώνει μέρα στὴ μέρα, τὸ ἴδιο κι' ἡ
(πίστη μας.

Θὰ φέρουμε τὴν κληρονομιά σου στοὺς ὤμους μας,
ὡς τὴν πόρτα τοῦ ἡλίου, Μπελογιάννη.

Καλημέρα ἀδέλφια μου

Καλημέρα ἡλιε

Καλημέρα κόσμε.

"Ὁ Μπελογιάννης μᾶς ἔμαθε ἄλλη μιὰ φορὰ
πῶς νὰ ζοῦμε καὶ πῶς νὰ πεθαίνουμε.

Μ' ἓνα γαρύφαλο ξεκλείδωσε ὅλη τὴν ἀθανασία.

Μ' ἓνα χαμόγελο ἔλαμψε τὸν κόσμον γιὰ νὰ μὴ νυχτώνει.

Καλημέρα σύντροφοι

Καλημέρα ἡλιε

Καλημέρα Μπελογιάννη.

Τώρα ἄς βροντήσουνε τῆς λευτεριάς τὰ τύμπανα κι' οἱ
(σάλπιγγες.

Καλημέρα Μπελογιάννη.

Σεμνός Ἀγωνιστής, πού δούλεψε σ' ὀλόκληρη τή ζωή του γιά τήν ὑπόθεση τοῦ λαοῦ μας. Ἄξιος ἡγέτης, πατριώτης καί Δημοκράτης, πού ἀντιμετώπισε μέ ἀνυπέροβλητη τόλμη τήν Ἀμερικανοκρατία καί τήν ὑποτέλεια, χωρίς, οὔτε γιά μιὰ στιγμή νά σκεφτεῖ τήν παραμικρή ὑποχώρηση, χωρίς, ποτέ, νά διανοηθεῖ καιροσκοπικούς ἐλιγμούς γιά νά σώσει τή ζωή του. Πάντα χαρούμενος καί γελαστός μέ μιὰ αὐτοκυριαρχία πρωτόφαντη. Ἐμπειρὸς ὀδηγητής, βαθὺς γνώστης τῶν πολιτικῶν πραγμάτων σέ ἐθνική καί Διεθνή κλίμακα. Διαπνέονταν ἀπὸ μεγάλη πίστη στὰ ὑψηλά ἰδανικά του καί

μιὰ ἀπέραντη αἰσιοδοξία γιά τὰ πεπρωμένα τοῦ Λαϊκοῦ κινήματος. Ἐπερασπίστηκε κατὰ τέτοιο τρόπο τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων, ὥστε κατόρθωσε νά ἐπιβάλλει τὸ σεβασμὸ καί τὸ θαυμασμὸ σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες, ἀκόμη καί στοὺς ἀντιπάλους του. Μὲ τὸ ἀνώτερο ἦθος του καί τὸν ἀκέραιο χαρακτήρα του, συνδυαζόμενα, ἀρμόνικά, μέ τήν ἀπαράμιλλη γενναιοτήτά του καί τήν παλληκαριά του, συγκίνησε καί συγκλόνησε τίς ψυχὲς ὅλων τῶν ἀνθρώπων τόσο κατὰ τήν διάρκειά τῆς δίκης του, ὅσο καί μετὰ τήν ἐκτέλεσή του.

Μάρτης 1952, Μάρτης 1965. Συμπληρώνονται 13 χρόνια ἀπὸ τήν ἡμέρα τῆς ἐκτέλεσης τοῦ ἡγέτη τοῦ λαϊκοῦ μας κινήματος ΝΙΚΟῦ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ.

Ἡ δίκη ἐκείνη ξεσήλωσε κύμα διαμαρτυριῶν καί ἐκ-

λος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου νέους ἀγῶνες οἰκονομικούς, πολιτικούς καί κοινωνικούς. Οἱ ἀγῶνες αὗτοι ὄλο καί ἀνεβαίνουν. Ἡ πάλη γιά τήν οἰκονομική ἀνακούφιση τῶν λαϊκῶν τάξεων γιά τίς πολιτικὲς ἐλευθερίες, πού

ΝΙΚΟΣ

ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

δηλώσεων σ' ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα καί ἡ ἐκτέλεσή του γέμισε ἀπὸ ἀγανάκτηση τίς καρδιὲς ὅλων τῶν τίμιων ἀνθρώπων.

Δὲν εἶχαν καλὰ-καλὰ κλείσει τρία χρόνια ἀπὸ τὴ λήξη τοῦ ἐμφυλίου πολέμου 1946—1949 πού, ὅπως εἶναι γνωστό, τὸν προκάλεσαν οἱ ξένοι σὲ συμμαχία μέ τήν ἐλληνική ἀντίδραση, γιά νά ὑποδουλώσουν ξανά τὸν ἡρωϊκὸ λαὸ μας καί γιά νά μετατρέψουν τὴ χώρα μας σὲ πολεμικὸ προγεφύρωμα ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης καί τῶν ἄλλων σοσιαλιστικῶν χωρῶν.

Οἱ ἱμπεριαλιστὲς καί ἡ ὑποτελία, μετὰ τήν ἐμφύλια σύρραξη, ἐπίστευσαν ὅτι ὁ λαὸς μας θὰ ὑποταχθεῖ. Μάταιες ἐλπίδες! Ὅνειρα ἀπατηλά! Γιατὶ ἕνας λαὸς σὰν τὸν δικό μας, δοκιμασμένος στὴ φωτιά καί στὸ σίδερο, μαρτυρικός ἀλλὰ καί γενναῖος, δὲν ἦταν δυνατὸ νά τὰ βάλει κάτω. Ἀρχίζει, μέ τήν κατεύθυνση τοῦ προοδευτικοῦ κινήματος, σιγὰ-σιγὰ, ἀλλὰ σταθερά, μετὰ τὸ τέ-

εἶχαν ἐντελῶς καταλυθεῖ στὴ διάρκεια τῆς σύγκρουσης, γιά τήν κατάργηση τῶν ἐκτάκτων μέτρων, τὴν ἀποφυλάκιση τῶν πολιτικῶν κρατουμένων, τὴν ἀπόλυση τῶν πολιτικῶν ἐξορίστων, τὴν γενικὴ ἀμνηστία καί εἰρήνη, παίρνει ὄλοένα καί περισσότερο μεγαλύτερες διαστάσεις.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ νέα κατάσταση ἀμερικάνοι ἱμπεριαλιστὲς καί ξενόδοϋλη ὀλιγαρχία ἀντιλαμβάνονται ὅτι οἱ προσδοκίαι τους διαψεύστηκαν. Σκέπτονται πῶς μιὰ ἔνταση τῆς κατατρομοκράτησης τοῦ λαοῦ θὰ τοὺς δώσει τὴ λύση. Ἐντείνονται οἱ διώξεις, ἀναδιώνουν ὁ Μεταξικός νόμος 375 καί ἡ φάμπρικα τῆς κατασκοπολογίας γιά νά ἐμποδιστεῖ ἡ εἴσοδος τῆς χώρας στὴν ὀμαλὴ δημοκρατικὴ ἐξέλιξη. Τὴν περίοδο αὐτὴ, μαζὶ μέ ἄλλους, συλλαμβάνεται καί ὁ ΝΙΚΟΣ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ.

Παραπέμπεται σὲ δίκη γιά παράβαση τοῦ 509 καί

τόν Οχτώβρη τοῦ 1951 καταδικάζεται σέ θάνατο. Γιά τήν ἴδια ὑπόθεση παραπέμπεται ξανά τόν Μάρτη τοῦ 1952, γιά παράβαση τοῦ νόμου 375 περί κατασκοπείας.

Μέ τή νέα παραπομπή του στό στρατοδικεῖο τὸ λαϊκὸ αἰσθητήριο καταλαβαίνει τοὺς σκοποὺς τῶν διωκτῶν του καὶ τὸν μεγάλο κίνδυνο πού ἀπειλεῖ τὴ ζωὴ τοῦ Πατριώτη Ἀγωνιστῆ. Ὅργανώσεις, σωματεῖα, παράγοντες καὶ ὁλόκληρος ὁ λαὸς δραστηριοποιούνται καὶ κινητοποιοῦνται πρὸς ὅλες τὲς κατευθύνσεις καὶ μ' ὅλους τοὺς τρόπους γιά νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τοῦ Μπελογιάννη καὶ τῶν συγκατηγορουμένων του: Συγκεντρώσεις, ὑπομνήματα, διαβήματα, διαμαρτυρίες καὶ τηλεγραφήματα ἀπ' ὅλη τὴ χώρα. Ὅλη ἡ Ἑλλάδα ἔχει στραμμένη τὴν προσοχὴ της στὴν αἴθουσα τοῦ Στρατοδικείου καὶ μὲ κοιμημένη ἀνάσα παρακολουθεῖ τὴ δίκη. Ἀλλὰ ἡ ὑπόθεση Μπελογιάννη δὲν μένει μέσα στὰ ὅρια τῆς χώρας μας. Γίνεται διεθνὲς γεγονός. Ὅλοκληρὴ ἡ παγκόσμια Δημοκρατικὴ Κοινὴ Γνώμη συγκινηταί. Καὶ ταυτόχρονα δραστηριοποιεῖται. Καὶ στίς 5 ἡπείρους γίνονται κάθε εἶδους ἐκδηλώσεις καὶ διαμαρτυρίες γιά τὴ διάσωση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ γαρύφαλλο, τοῦ ΝΙΚΟΥ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ. Ἡ διεθνὴς κινήτοπιση ὑπῆρξε πρωτοφανής.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ θηριώδης ἰμπεριαλισμὸς καὶ ἡ ἐλληρικὴ ἀντίδραση δὲν παραιτοῦνται ἀπὸ τὸ σκοπὸ τους.

Ὁ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ μὲ τὴν μνημειώδη ἀπολογία του καὶ ἡ ὑπεράσπιση ἀπέδειξαν τὴ σκοπιμότητα τῆς δίκης, ἀποκάλυψαν τὰ παρασκήνια καὶ ξετίναξαν τὴν κατηγορία. Καὶ ὅμως καταδικάζεται καὶ πάλι σὲ θάνατο. Ἡ «δημοκρατικὴ» κυβέρνηση Πλαστήρα—Βενιζέλου, ἐπειδὴ ἤτανε θέληση τῶν ξένων, διατάσσει τὴν ἐκτέλεση. Ἔτσι ὁ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ μαζί μὲ τρεῖς συγκατηγορουμένους του, στίς 4 τὸ πρωὶ τῆς 30.3.52 τὴν νύχτα μὲ τοὺς προβολεῖς τῶν αὐτοκινήτων ἀντιμετωπίζει τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

Ἡ ἐκτέλεση τοῦ ΝΙΚΟΥ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ προκαλεῖ στό ἐσωτερικὸ καὶ στό ἐξωτερικὸ παντοῦ ἀγανάκτηση χωρὶς προηγούμενο. Οἱ διαμαρτυρίες πῆραν τεράστια ἔκταση καὶ ἡ ὀργὴ ἐναντίον τῶν ὑπαιτιῶν ἔφτασε στό κατακόρυφο. Ἡ ἐκτέλεση τοῦ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ συγκλόνισε ὅλη τὴν ὑφήλιο, διότι ὁ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ, ἀνώτατο στέλεχος τοῦ ἐλληνικοῦ κινήματος, ἀπλὸς καὶ σεμνὸς Ἀγωνιστής, δραστήριος καὶ γενναῖος, ἔδωσε καὶ τὴ τελευταία σταγόνα τοῦ αἵματός του γιά τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά του, γιά τὴν ὑπόθεση τοῦ λαοῦ, γιά τὴν Εἰρήνη. Ἡ στάση του στό δικαστήριον καὶ στό ἀπόσπασμα ἦταν ἀνυπέροκλη. Οὔτε γιά μιὰ στιγμή σκέφθηκε τὸν ἑαυτό του.

Μέλος τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπερασπίστηκε μὲ θέρμη καὶ ἀπροσμέτρητο θάρρος τὸ κόμμα του καὶ τὴν πολιτικὴ του καὶ ἀπόδειξε μὲ ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα καὶ μὲ διαυγῆ σαφήνεια γιὰ τὸ κόμμα του εἶναι πατριωτικὸ καὶ τὰ μέλη καὶ οἱ ὄπαδοί του πατριῶτες. Ὑπογράμμισε ὅτι ὁ πατριωτισμὸς ἐνὸς κόμματος δὲν κρίνεται σὲ περιόδους πού τὰ πάθη εἶναι ὀδυμένα καὶ ἀπὸ τὴ γνώμη τῶν ἀντιπάλων του, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ ἔργα καὶ μάλιστα τὴ στιγμή πού κινδυνεύει «ἡ ἀνεξαρτησία, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀκεραιότητα τῆς πα-

τρίδας». Καὶ ἐπιγραμματικὰ τόνισε: «τὴν περίοδο τῆς κατοχῆς ἐμεῖς πολεμήσαμε μὲ τὸ παραπάνω τοὺς Γερμανοὺς, Ἴταλοὺς καὶ Βουλγάρους. Προσφέραμε ἐκατόμβες. Ἔτσι ἐμεῖς ἀγαπᾶμε τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν καρδιά μας καὶ μὲ τὸ αἷμα μας!» Ὁ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ ἀντρίκεια καὶ παλληκαρία δήλωσε μὲ παρρησία ὅτι ἡ πολιτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶναι πολιτικὴ γιά τὸ ψωμί, τὲς ἐλευθερίες τοῦ λαοῦ, τὴν κοινωνικὴ πρόοδο καὶ τὴν ἀποτροπὴ τοῦ πολέμου. Δήλωσε ἀκόμη ὅτι ἤρθε στὴν Ἑλλάδα γιά νὰ ἐφαρμόσει αὐτὴ τὴν πολιτικὴ καὶ πρόσθεσε: «Καὶ ποῖος πιστεύει ὅτι ἡ πολιτικὴ αὐτὴ εἶναι προδοτικὴ;... Ἄν εἴμασταν προδότες δὲν θάχαμε τόση ἐπιρροὴ στό λαὸ, πού, ἀντίθετα, αὐτὴ μεγαλώνει».

Ἀποκάλυψε τὸ ρόλο τῆς ἀμερικανοκρατίας στὴν Ἑλλάδα, πού κατέλυσε τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία της καὶ τὴν μετέβαλε σὲ προτεκτοράτο.

Συνέτριψε τὴν κατηγορία τῆς κατασκοπείας καὶ ὑποστήριξε τὴν ἀνάγκη τῆς κατάργησης τῶν φασιστικῶν νόμων 375 καὶ 509 καὶ γενικώτερα τῶν ἐκτάκτων μέτρων γιά νὰ μπορέσει νὰ μπεῖ ὁ τόπος στὴν ὁμαλότητα καὶ στὴ γαλήνη.

Σὰ γνήσιος πατριώτης δὲν ξέχασε τὸ ἐθνικὸ ζήτημα τῆς Κύπρου καὶ ἔσχεπασε τὰ σχέδια τῶν Ἀμερικανοἀγγλων ἰμπεριαλιστῶν, πού πάντα ἐπιδιώξῃ των ἦταν νὰ κρατοῦν ἐπ' ἀπειρο τὸν Κυπριακὸ λαὸ κάτω ἀπὸ τὸν ἀποικιοκρατικὸ ζυγὸ τῆς δουλείας καὶ νὰ μετατρέψουν τὸ ἔδαφος τῆς Κύπρου σὲ στρατιωτικὴ βάση, στρεφόμενῃ ἐναντίον τῶν σοσιαλιστικῶν καὶ ἀραδικῶν χωρῶν.

Πῶς, ἐπομένως, ἦταν δυνατό ἕνας τέτοιος Λαϊκὸς Ἡγέτης πού ἀγωνίστηκε πάντοτε γιά τὸ λαὸ καὶ ὑπερασπιζόταν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ ἰδανικά του νὰ μὴ συγκινήσει τὸ Πανελλήνιο καὶ τὴν Κοινὴ Γνώμη τοῦ ἐξωτερικοῦ;

Μὲ τὴν ἐκτέλεση τοῦ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ ὁ λαὸς ὄχι μόνον δὲν ὑπέκυψε, ὅπως πίστευαν οἱ ξένοι καὶ οἱ ξενόδουλοι, ἀλλὰ, ἀντίθετα, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὴ μεγάλη θυσία του προχώρησε πρὸ πέρα καὶ ἀνέβασε τὴ πάλη του κατὰ τῆς ἀντίδρασης καὶ τῆς ξενοκρατίας. Οἱ ἀμερικάνοι καὶ ἡ ντόπια ἀντίδραση διαψεύστηκαν γιά μιὰ ἀκόμη φορά.

Στὰ 13 χρόνια, πού πέρασαν ἀπὸ τότε, ὁ λαὸς μας διεξήγαγε σκληροὺς ἀγῶνες, ἐπέτυχε ὀρισμένες κατακτήσεις καὶ προώθησε τὲς θέσεις του. Βασικά, ὅμως, τὰ προβλήματα γιά τὰ ὁποῖα ἀγωνίστηκε ὁ ΝΙΚΟΣ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ καὶ γιά τὰ ὁποῖα ἔδωσε τὴ ζωὴ του, ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν στὴν ἡμερήσια διάταξη καὶ γιά τὰ ἴδια αὐτὰ προβλήματα ὁ λαὸς καὶ τὸ κίνημα θὰ συνεχίσουν τὴν πάλη τους.

Ὁ ΝΙΚΟΣ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ ἔδωσε τὸ αἷμα του παλεύοντας ἐναντίον τῆς ἀμερικανοκρατίας καὶ τῆς ὑποτελείας. Ὁ λαὸς μας ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ παράδειγμα του δὲν θὰ παύσει νὰ παλεύει ὡς τὸ τέλος κατὰ τῆς ξένης ἐξάρτησης, γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησία καὶ λευτεριά δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν μὲ τοὺς ξένους—ἀφεντικά στό τόπο μας. Ὅπως ἐκεῖνος ἀγωνίστηκε ἔτσι καὶ ὁ λαὸς θὰ ἐξακολουθήσει μὲ ἐπιμονὴ ν' ἀγωνίζεται γιά τὴν ἀνεξαρτησία, ἀκεραι-

ότητα και πλήθη αυτοδιάθεση της Κύπρου, μιὰς Κύπρου χωρίς δεσμεύσεις και ξένες βάσεις. Όπως εκείνος αγωνίστηκε και έχυσε τὸ αἷμα του για τὴν λευτεριά τοῦ λαοῦ, τὴν ἀποκατάσταση τῆς Δημοκρατίας, τὴν κατάργηση τῶν ἐκτάκτων μέτρων, ἔτσι και τὸ κίνημα και ὁ λαὸς δὲν θὰ παύσουν ν' ἀγωνίζονται χωρίς ἀνάπαυλα για τοὺς ἴδιους αὐτοὺς σκοποὺς. Θὰ ἐντείνουν τὴν πάλη τους για μιὰ πραγματικὴ Δημοκρατία, για τὴν κατάργηση τῶν ἐκτάκτων μέτρων και τῶν φασιστικῶν νόμων 375 και 509, τὴν κατάργηση τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐξορίας, τὴν ἀπόλυση τῶν πολιτικῶν κρατουμένων και τὸν ἐπα-

ναπατρισμὸ τῶν πολιτικῶν προσφύγων, τὴ γενικὴ ἀμνηστία και τὴ νομιμοποίηση τοῦ Κ.Κ.Ε. τὴν κοινωνικὴ πρόοδο και τὴν Εἰρήνη.

Ἡ μεγάλη θυσία τοῦ ΝΙΚΟΥ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ ἐμψύχωσε και θὰ ἐμψυχώνει τὸ λαὸ μας για ἀνώτερους και ἀποτελεσματικώτερους ἀγῶνες, μέχρις ὅτου τὰ ἰδανικά και οἱ σκοποὶ, για τοὺς ὁποίους ἔδωσε και τὴ ζωὴ του, πραγματοποιηθοῦν.

Ὁ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ δὲν πέθανε! Ζεῖ και θὰ ζεῖ πάντοτε στὴ μνήμη και στὴ καρδιά τοῦ ἀδούλωτου λαοῦ μας!

Παραθέτουμε τὴ συνέντευξη τοῦ Ν. Μπελογιάννη ποὺ δόθηκε και δημοσιεύθηκε στὴν ἐφημερίδα «Προοδευτικὴ Ἀλλαγή» τῆς 9 Μαρτίου 1952.

«Οἱ ὀργανωτὲς αὐτῆς τῆς δίκης, ντόπιοι και ξένοι, κατέβαλαν πρωτοφανεῖς προσπάθειες για νὰ κατασκευοφαντήσουν τὸν ἀγῶνα τοῦ Κ.Κ.Ε., χωρίς νὰ διστάσουν οὔτε μπροστὰ στὴ διαστρέβλωση γνωστῶν κειμένων.

Ἀπέναντι σ' αὐτὲς τὶς προσπάθειες ἐμεῖς βρεθήκαμε τελειῶς ἀνυπεράσπιστοι, γιατί μέσα στὰ ἀπομονωτήρια τῆς Ἀσφάλειας δὲν μᾶς δόθηκε ὁ χρόνος και ἡ δυνατότητα νὰ μελετήσουμε και νὰ συγκεντρώσουμε τὰ ἀπαραίτητα για τὴν ὑπεράσπισή μας στοιχεῖα. Ἐτσι ὑποχρεωθήκαμε νὰ παλαίψουμε κάτω ἀπὸ ἀπαράδεκτα ἀνίσους ὄρους. Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ἀποδείχτηκε ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι κόμμα πα-

τριωτικό, μὲ τίτλους ἐθνικούς, ποὺ κανένα ἄλλο κόμμα δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσει. Γιατὶ στὸ βωμὸ τῆς ἐλευθερίας και τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδας ἔχει προσφέρει φοβερὲς ἐκατόμβες. Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχαν σήμερα οἱ ἔμποροι και οἱ κάπηλοι τοῦ μίσους, ἡ συμβολὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. στὴν εἰρήνευση τοῦ τόπου θὰ εἶχε ἐκτιμηθεῖ ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς φίλους, ἀλλὰ και ἀπὸ τοὺς τίμιους και καλόπιστους ἀντιπάλους μας. Γι' αὐτὸ οἱ σφαῖρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος δὲν δολοφονοῦν ἐμᾶς. Δολοφονοῦν τὴν εἰρήνευση και τὴν τιμὴ τῆς Ἑλλάδας.

29)2)52

ΝΙΚΟΣ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

'Αφιέρωμα στὸ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗ

(*'Αναδημοσιεύουμε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Δημοκρατική» τῆς 9/11/1951 ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ἀπολογία τοῦ Ν. Μπελογιάννη στὸ Ἐγκλητο Στρατοδικεῖο ὅπου δικάζονταν μὲ βάση τὸν 509.*)

Θὰ κάνω μιὰ παρένθεση γιὰ τὶς δηλώσεις μετανοίας. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς μεταξικῆς δικτατορίας ἔγιναν στὴν Ἑλλάδα περίπου 12.000 δηλώσεις μετανοίας. Εἶναι ἀπόλυτα ἐξακριβωμένο ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ δηλώσεις ἔγιναν μὲ τὴν βία, μὲ χίλιους δυὸ ἐκβιασμούς. Δημιουργεῖται ὅμως ἔτσι ἕνα σοβαρὸ κοινωνικὸ καὶ ἐθνικὸ πρόβλημα.. Μιὰ παράταξη, ἡ παράταξη τῆς δεξιᾶς, προσπαθεῖ νὰ ὑποχρεώσει μὲ τὴ βία τὴν ἄλλη παράταξη ν' ἀποκηρύξει τῆς ἰδέες της, νὰ σηκώσει τὰ χέρια ψηλὰ μπροστὰ στὸν κίνδυνο, ν' ἀρνιέται αὐτὸ πὸν πιστεύει. Τὸ μάθημα ὅμως αὐτὸ δὲν δίνεται μόνο στὴν ἀριστερὰ ἀλλὰ καὶ στοὺς ὁπαδοὺς τῆς δεξιᾶς. Ἔτσι διδάσκονται ὅλοι οἱ Ἕλληνες, μπροστὰ στοὺς κινδύνους καὶ τὶς δοκιμασίες, νὰ σηκώνουν ψηλὰ τὰ χέρια. Εἶχομαι αὐτοὶ πὸν διδάσκουν τέτοια μαθήματα νὰ μὴ δρέψουν τοὺς καρποὺς τῶν κόπων τους.

Ἐν συνεχείᾳ καταρρίπτει τὸ κατηγορητήριο γιὰ βίαιη ἀνατροπὴ τοῦ καθεστώτος, «ἀπόσπαση μέρους τοῦ ὄλου κλπ.»

Τὸ ΚΚΕ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ζητάει ἀπὸ ἄλλους πατριωτικὰ εἶδη, γιὰ τὸ πῆρε μὲ τὸ αἷμα του καὶ τὸ σπαθὶ του..

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μὲ τὸ σπαθὶ του κυρίως...

ΜΠΕΛΟΓ.: Πρῶτα μὲ τὸ αἷμα του στὸ Σκοπευτήριο τῆς Καισαριανῆς στὸ Κούρναβο καὶ σ' ὅλους τοὺς τόπους ἐκτελέσεων τῶν γερμανοϊταλῶν. Καὶ ὕστερα μὲ τὸ σπαθὶ του, πολεμώντας τοὺς γερμανοϊταλοὺς στοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδας. Ἀκόμα τὸ ΚΚΕ ἔχει καὶ ἕνα ἄλλο μεγάλο ἐθνικὸ τίτλο: ὅτι κέρδισε ὡς τὰ σήμερα ὁ λαός, τὴ βελτίωση τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του τὰ χρωστᾷ στοὺς ἀδιάκοπους ἀγῶνες τοῦ ΚΚΕ, ἀγῶνες πολύμορφους καὶ ἡρωϊκοὺς. Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα κάναμε λάθη, μὰ δὲν εἶναι ἡ παράταξη πὸν μᾶς δικάζει ἢ ἀναμάρτητη πὸν θὰ μπορούσε νὰ ρίξει ἐναντίον μας τὸν λίθο τοῦ ἀναθέματος.

Ἐδῶ τονίζει ὅτι τὸ ΕΑΜ ἀντὶ νὰ καταλάβει μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τὴν ἐξουσία, γιὰ τὴν εἶχε τὴν πλειοψηφία τοῦ λαοῦ μαζί του, δὲν τὸ ἔκανε καὶ ἤθελε σὲ συμφωνία μὲ τὸν Παπανδρέου, πὸν μοναδικὴ του ἐπιδίωξη ἦταν τὸ χτύπημα μὲ κάθε μέσο τοῦ λαϊκοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος. «Ἔτσι προκλήθηκε ὁ Δεκέμβρης καὶ ὑποχρεωθήκαμε νὰ ὑπογράψουμε τὴ συμφωνία τῆς Βάρκιζας. Ἐδῶ κάναμε λάθη. Γιὰ τὴν μετὰ τὴν συμφωνία αὐτὴ, παραδίναμε χειροπόδαρα δειμένους, στὴν ἑξαλλή πολιτικὴ τῆς δεξιᾶς, ὅλους τοὺς ὁπαδοὺς τῆς ἀριστερᾶς.

Εἶναι ὅμως ἐπίσης, γεγονός, ὅτι ἡ Βάρκιζα ἔδινε τὰ δυναμικὰ γιὰ μιὰ ὁμαλὴ δημοκρατικὴ ἐξέλιξη στὴ χώρα μας. Αὐτὸ ὅμως, χάρις στὴ δικιά μας ἀδυναμία, ἐξαριτίον ἀπὸ

τὴν ἀνύπαρκτη καλὴ θέληση, τῆς δεξιᾶς. Γιὰ τὴ δεξιὰ τότε δυὸ δρόμοι ἀνοίγονταν: Ἡ νὰ μπᾶσει τὴ χώρα στὴν ὁμαλὴ ἐξέλιξη καὶ ἀνοικοδόμηση, ἢ νὰ ἐξαπολύσει ἕναν ἐμφύλιο μονόπλευρο πόλεμο ἐναντίον τῶν ὁπαδῶν τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης. Προτίμησε τὸ δεύτερο καὶ γέμισε τὴν Ἑλλάδα αἵματα καὶ σταυροὺς. Σὲ 1.700 φθάνουν οἱ δημοκρατικοὶ πολῖτες πὸν σφαγιάσθησαν ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1946. Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀνήκουστη τρομοκρατία, πολλὸς κόσμος πῆρε τὰ βουνὰ γιὰ νὰ σωθεῖ καὶ ὕστερα ἀναγκάστηκε νὰ ὑπερασπίσεται τὴ ζωὴ του μὲ τὸ ὄπλο. Τὸ ἀντάρτικο εἶναι δημιούργημα τῆς ἀντεθνικῆς πολιτικῆς τῆς δεξιᾶς καὶ τῶν ἐμπόρων τοῦ μύθου.

«ΕΜΕΙΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΕΛΗΣΑΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ»

«Ἡ δημιουργία καὶ ὁ ἀγῶνας τοῦ Δημοκρ. στρατοῦ δὲν ἦταν ἀπόπειρα βίαιης ἀνατροπῆς ἐνὸς σάπιου ἄλλωστε καθεστώτος.

Ἐμεῖς ἀντιτάξαμε βία στὴ βία. Δέν ἦταν δυνατὸ νὰ καθήσουμε καὶ νὰ λέμε «σφάξε με ἀγά μου ν' ἀγιάσω». Ἡ πολιτικὴ μας αὐτὴ στηριζόταν στὸ λαό, γι' αὐτὸ καὶ τρία χρόνια ἀντιμετωπίσαμε τόσες καὶ τόσες δυσκολίες. Τελικὰ ὅμως νικηθήκαμε, γιὰ τὸ κοντὰ στὶς ἄλλες αἰτίες μᾶς χτύπησε ὁ Τίτο στὰ νῶτα. Πρέπει ὅμως νὰ τονισθῇ ὅτι δὲν πάθαμε στρατηγικὴ ἤττα, γιὰ τὸ ὅτι οἱ κύριες δυνάμεις μας δὲν καταστράφηκαν.

ΤΟ ΚΚΕ ΠΟΘΕΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ.

Ἀπὸ τὴ στιγμή τούτη τὸ ΚΚΕ ἀποφασίζει νὰ ρίξει τὸ βάρος του στοὺς μαζικοὺς οικονομικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἀγῶνες, γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ψωμὶ τοῦ λαοῦ, γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴ Δημοκρατικὴ ἀνάπλαση τῆς χώρας μας.

Πάλι δυὸ δρόμοι ἀνοίγονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα: Ἡ καινοῦργιος μονόπλευρος ἐμφύλιος πόλεμος ἀπὸ μέρους τῆς ἐλληνικῆς δεξιᾶς, μὲ ἔκτατα στρατοδικεῖα, ἐκτελέσεις, φυλακὲς καὶ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ἢ εἰρήνευση τῆς χώρας μὲ ἐπάνοδο στὴ νομιμότητα τοῦ ΚΚΕ, χορήγηση γενικῆς ἀμνηστίας καὶ ἐπιστροφή στὴν Ἑλλάδα τῶν προσφύγων καὶ τῶν παιδιῶν πὸν βρισκόταν στὶς λαϊκὲς Δημοκρατίες. Δυστυχῶς κ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ πρωτοβουλία στὴν ἐκλογὴ βρέθηκε στὰ χέρια τῆς δεξιᾶς καὶ δυστυχῶς οἱ ἔμποροι τοῦ μίσους καὶ οἱ κἀπηλοι τοῦ αἵματος πὸν χύθηκε κ' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριεῖς, διάλεξαν τὸν μονόπλευρο ἐμφύλιο πόλεμο, τὴ βία καὶ τὴν τρομοκρατία, πὸν ἂν συνεχιστεῖ, μόνο καινούργιες συμφορὲς καὶ καταστροφὲς θὰ φέρει στὴν Ἑλλάδα.

ΤΟ «ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ»

Θὰ θίξω τώρα μερικὰ ἄλλα θέματα ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ τὴ δράση μας πάνω στὰ ὁποῖα ἔγινε ἀρκετὴ κατηλιεία ἐδῶ μέσα.

Πρῶτα γιὰ τὸ λεγόμενον παιδομάζωμα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητά θὰ ταίριαζε ἡ λέξη παιδοκατηλιεία. Ἐκατοντάδες

χωριά βρίσκονταν τότε σὲ τραγική κατάσταση. Τὰ παιδιά τὰ θέρριζε ἡ πείνα καὶ τὰ σκότωναν οἱ ἀεροπορικές ἐπιδρομές, ποὺ ἦταν καθημερινές. Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ δραματικὴ κατάσταση, οἱ λαϊκὲς δημοκρατεῖς προσφέρθηκαν νὰ φιλοξενήσουν τὰ παιδιά στὶς χώρες τους. Ἡ τότε Πρωσορινὴ Δημοκρατικὴ Κυβέρνηση κάλεσε ἄλλους γονεῖς θέλουν νὰ στείλουν τὰ παιδιά τους. Ἡ ἀποστολὴ ἔγινε τελείως ἐθελοντική. Ὅσοι δὲν εἶθελαν δὲν τᾶστειλαν. Καὶ εἶναι συκοφαντίες καὶ μῦθοι ὅτι δῆθεν τὰ παιδιά αὐτὰ, «γενιτσαροποιοῦνταν». Ἀντίθετα ἀνατρέφονταν καὶ διαπαιδαγωγοῦνταν μὲ τὴν ἀγάπη στὴν Ἑλλάδα, στὴ δημοκρατία καὶ στὴν Εἰρήνη. Τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ εἶναι μαζί μὲ τοὺς γονεῖς τους. Καὶ νόμιζα ὅτι κανεὶς δὲν θᾶχει ἀντίρρηση νὰ ξαναγορίσουν, ἀρκεῖ ἡ Ἑλλάδα νὰ πάψει νὰ εἶναι φασιστικὴ Ζούγκλα.

Ἔρχομαι τώρα στὸ Μακεδονικό: Ἐδῶ ἔγινε ἡ μεγαλύτερη καπηλεία καὶ στάλθηκαν ἑκατοντάδες ἄνθρωποι στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Καπηλεία δὲν δίστασε νὰ κάνει καὶ ὁ Κορδάτος, ποὺ σκόλασε ἀρκετὰ τὸ παρελθὸν καὶ δήλωσε ἐδῶ πέρα ὅτι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ γιατί διαφώνησε στὸ μακεδονικὸ ζήτημα. Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ, γιατί ὁ Κορδάτος ἔφυγε ἀπὸ τὸ κόμμα γι' ἄλλους λόγους τελείως ἄσχετους μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

ΕΠΙΤΡ. (ἐγειρόμενος): Κύριε πρόεδρε συμφώνως μὲ τὸν νόμο 509 τὸ ΚΚ ἔχει τεθεῖ ἐκτὸς νόμου καὶ ἀπαγορεύεται εἰς πάντας νὰ διακηρύττουν τὰς ἀρχὰς του, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ ἀδίκημα.

ΜΠΕΛΟΓ. Γι' αὐτὸ δικάζομαι καὶ πρέπει νὰ μιλήσω.

Ἡ Μακεδονία ἔχει περίπου 1,5 ἑκατομ. πληθυσμό. Ὁ πληθυσμὸς αὐτός, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ ποσοστὸ εἶναι ἑλληνικὸς καὶ κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν ζήτησε ποτὲ τὴν ἀυτονομίη τῆς Μακεδονίας. Ἐνα μικρὸ ποσοστὸ ἀπὸ τὸν πληθυσμὸ αὐτὸ εἶναι σλαβομακεδόνες.» Ἐδῶ διαβάξει ἕνα ἄρθρο ἀπὸ τὸν «Ἐθν. Κήρυκα», ποὺ παραδέχεται ὅτι ὑπάρχουν σήμερα 30 χιλιάδες «σταντζόντες» στὴ περιοχὴ Φλώρινας—Καστοριάς.

Τὸ σύνθημα τῆς «Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου» τὸ ἔκρινε ὁ Τίτο γιὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται καὶ νὰ παρασύρει αὐτὸν τὸν πληθυσμό. Αὐτὰ εἶναι γνωστὰ πράγματα καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ διαμφισθητήσῃ. Τὸ ΚΚΕ στὴν 5η ὀλομέλεια δὲν μιλάει καθόλου γιὰ αὐτονομίη τῆς Μακεδονίας. Εἶπε ὅτι ὅταν ἐγκαθιδρυθεῖ στὴν Ἑλλάδα λαϊκὴ Δημοκρατία αὐτὸς ὁ σλαβομακεδονικὸς πληθυσμὸς θὰ μπορεῖ νὰ ρυθμίσει τὴν τύχη του ὅπως θέλει. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῶν ἀποφάσεων τῆς 5ης ὀλομελείας. Ἴσως δὲν χρειάζοταν, μὴ καὶ οἱ ἀντίπαλοί μας παραδοκοῦν γιὰ νὰ ἴδῃς ἐκμεταλλεῖσθαι, νὰ τὶς πλαστογραφήσουν καὶ νὰ δυναμώσουν τὴν τρομοκρατία. Τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι ματαίωσαν μὲ τὸν τρόπο τους καὶ γιὰ κείνη τὴν ἐποχὴ τὰ σχέδια τοῦ Τίτο πάνω στὴν Ἑλληνικὴ Μακεδονία. Καὶ τὸ ΚΚΕ μὲ τὶς ἀποφάσεις του τῆς 6ης ὀλομελείας ξαναγύρισε στὴν παλιὰ θέση του γιὰ ἰσοτίμη μεταχείριση ὄλων τῶν πληθυσμῶν. Ἀλλὰ ἡ κίνδυνος ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Τίτο ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ σήμερα. Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ βγαίνουν στὰ κεραμίδια καὶ νὰ φωνάζουν πάνω σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα καὶ νὰ τὰ καπηλεύονται εἶναι οἱ ἔμποροι τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Γιατὶ δὲν μιλοῦσαν καθόλου γιὰ τὰ Δωδεκάνησα ὅσο τὰ κρατοῦσε ὁ Μουσολίνι; Γιατὶ δὲν μιλοῦσαν καθόλου

γιὰ τὴν Κύπρο ὅσο καιρὸ μᾶς εἶχαν ὑπὸ τὴν προστασία τους οἱ Ἄγγλοι; Γιατὶ δὲν μιλοῦσαν γιὰ τὴν Β. Ἡπειρο ὅσον καιρὸ εἶχε ὑπὸ τὴν προστασία τῆς τὴν Ἀλβανία ἢ Ἱταλία καὶ μιλᾶνε μετὰ τὸ 1945; Γιατὶ οἱ ἐφημερίδες τῆς δεξιᾶς ποὺ σήμερα κάνουν τόση καπηλεία, τότε εἶχαν φίμωτρο; Τὰ προβλήματα αὐτὰ δὲν λύνονται τυχοδιωκτικά, λύνονται μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀμοιβαίας κατανόησης ἀνάμεσα στοὺς λαούς.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Συνιστᾷ μὲ ἐπιμονὴ εἰς τὸν Μπελογιάννη νὰ ἀφήσῃ αὐτὸ τὸ θέμα)

ΜΠΕΛ.: Μὰ νομίζω ὅτι πάνω στὸ κατηγορητήριο μιλῶ. Καὶ συνεχίζω μὲ τὰ παραμύθια γιὰ δισεκατομμύρια καὶ χιλιάδες λίρες ποὺ δῆθεν διαθέτει τὸ ΚΚΕ. Εἴμαστε ἕνα μεγάλο κόμμα καὶ ἔχουμε καὶ μεῖς ἔξοδα ὅπως ἔχουν ἀναμφισβήτητα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα κόμματα, ποὺ εἶναι γνωστὸ ὅτι ξοδεύουν ποσά. Οἱ δικοὶ μας ὅμως πόροι δὲν εἶναι οὔτε ἄνομοι, οὔτε ὑποπτοί. Οἱ πόροι μας προέρχονται ἀπὸ ἐνισχύσεις τοῦ λαοῦ καὶ δὲν τοὺς πέρνουμε ποτὲ ἀπὸ Μποδοσάκηδες, οὔτε ἀπὸ Δενδρινέληδες. Μερικὰ κόμματα κάνουν καὶ ἐράνους στὸ ἐξωτερικό. Καὶ τὸ κόμμα μας ἂν ἤθελε θὰ μπορούσε νὰ κἀνέ τέτοιο ἔρανο στὶς 30 χιλ. πρόσφυγες ποὺ δουλεύουν στὶς λαϊκὲς δημοκρατίες. Καὶ θ' ἀρκοῦσε νὰ προσφέρουν, ἂν θέλαμε ἕνα μονάχα μεροκάματο γιὰ νᾶχομε ἀπὸ μιὰ τέτοια τίμια καὶ παστρική ἰσπγγή, τουλάχιστον 4.000 χρυσὸς λίρες. Γιατὶ λοιπὸν συκοφαντῆτε τὸ ΚΚΕ καὶ δὲν μιλάτε καθόλου γιὰ τοὺς ὑποπτους πόρους τῶν ἄλλων κομμάτων; ποὺ βρῆκαν τὰ δισεκατομμύρια ποὺ ἔξοδεψαν στὶς ἐκλογές;

ΠΕΡΙ ΞΕΝΟΚΙΝΗΤΟΥ

Ἄς ἴδωμε τώρα τί εἶδους ὄργανα τῶν ξένων εἴμαστε, Καθημερινὰ σὲ ὅλους τοὺς τόνους καὶ τοὺς ἤχους ἐπαναλαμβάνεται ὅτι εἴμαστε ὄργανα τῶν ξένων. Θὰ ἔλεγα ὅτι δὲν «μιλᾶνε γιὰ σχοινὶ στὸ σπῆτι τοῦ κρεμασμένου», γιατί ὁ κόσμος τῶν τοῦμπανο τί ὀλο παίζουν οἱ Ἀμερικάνοι στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἐδῶ μέσα ἀποδείχθηκε ὁ ὀλος τους ἀκόμα καὶ στὶς ἀνακρίσεις τῆς ἀσφάλειας. Οἱ κομμουνιστὰ δὲν εἶναι ὄργανα τῶν ξένων. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι πανανθρώπινο ἰδανικὸ καὶ παγκόσμιο κίνημα. Ξεκίνησε μιὰ φοῦχτα τὸν καιρὸ τοῦ Μάρξ, ἔφτασε σήμερα τὰ 800 ἑκατομμύρια καὶ αἶθρο θ' ἀπλωθεῖ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Μπορεῖ ποτὲ ὄργανα τῶν ξένων νὰ δημιουργήσουν ἕνα τέτοιο μεγαλειῶδες κίνημα; Ποιὸς ξένος πράκτορας δίνει μὲ τέτοια ἀπλοχεριὰ τὴ ζωὴ του ὅπως τὴν δίνουν χιλιάδες κομμουνιστὲς; Οἱ θυσίες αὐτὲς μόνο μὲ τὶς θυσίες τῶν Χριστιανῶν μπορεῖ νὰ συγκριθοῦν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἕνα ἕνα διαφορά. Ὅτι ἐνῶ οἱ Χριστιανοὶ δέχονταν τὸ μαρτύριο καὶ τὸ θάνατο ἐλπίζοντας νὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, οἱ κομμουνιστὲς δίνουν τὴ ζωὴ τους μὴν ἐλπίζοντας σὲ τίποτα. Τὴ δίνουν γιὰ ν' ἀνατείλει στὴν ἀνθρωπότητα ἕνα καλύτερο εὐτυχημένο αἶθρο ποὺ αὐτοὶ δὲν θὰ τὸ ζήσουν. Ποιὸ ὄργανο τῶν ξένων μπορεῖ νὰ προσφέρει τὴ ζωὴ του σ' ἕνα τέτοιο μεγάλο σκοπὸ;

ΠΡ.: Πρέπει νὰ τελειώνουμε...

ΤΟ ΚΚΕ ΖΗΤΕΙ ΕΙΡΗΝΗΝ

ΜΠΕΛ.: Σᾶς μίλησα γιὰ τὴν πολιτικὴ τοῦ ΚΚΕ. Θέλω ὅμως νὰ τονίσω καὶ αὐτό. Ὅτι τὸ ΚΚΕ ἔχει ρίζες στὸ

λαό ποτισμένες με αίμα και δέν εξοντώνεται ούτε με τὰ στρατοδικεία, ούτε με τὰ εκτελεστικά απόσπασματα. Ἡ πολιτική απέβλεψε πάντοτε στὸ καλὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς χώρας μας. Σ' αὐτὸ ἀποβλέπει καὶ σήμερα. Γι' αὐτὸ ὁ λαὸς τὸ ὑποστηρίζει. Τὸ ΚΚΕ ζητάει τὴν Εἰρήνευση τοῦ τόπου, τὴ δημιουργικὴ ἀνασυγκρότησή του καὶ τὴ δημοκρατικὴ του ἀνάπλαση. Ἡ δεξιὰ, τὰ ἀποκρούει καὶ ὀδηγεῖ ἀσυλλόγιστα

τὴν Ἑλλάδα σὲ καινούργιες τραγικὲς καταστροφές, σπέρνοντας παντοῦ τὸ μῖσος καὶ τὴν ὀμὴ τρομοκρατία. Γι' αὐτὴ μας τὴν πολιτικὴ μερδιάζετε. Καὶ γι' αὐτὸ τὰ δικαστήριά σας εἶναι δικαστήρια σκοπιμότητας. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ζητῶ τὴν ἐπιείκειά σας. Θὰ δεχθῶ μερπερηφάνεια καὶ στωϊκότητα τὴν καταδίχη μου καὶ θαρραλέα θὰ ἀντιμετωπίσω ἀκόμα καὶ τὸ ἐκτελεστικὸ σας ἀπόσπασμα.

(Ἀναδημοσιεύουμε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Προοδευτικὴ Ἀλλαγὴ» 8)3)52) ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ἀπολογία τοῦ Μελετιάννη στὸ Διαρκὲς Στρατοδικεῖο ὅπου δικάστηκε μερ βάση τὸν 375).

Ὅταν ἡ Ἑλλάδα ὑποδουλώθηκε στοὺς Γερμανοϊταλοβουλγάρους, ἐμεῖς πολέμησαμε νομίζω καὶ μερ τὸ παραπάνω στὴν περίοδο αὐτὴ καὶ ὄχι μόνο τοὺς Γερμανοϊταλούς. Ἐμεῖς πολέμησαμε καὶ τοὺς Βουλγάρους. Πρῶτα-πρῶτα καὶ μερ τὸ ὄπλο στὴ Μακεδονία καὶ Θράκη καὶ ἔχομε ἕνα σωρὸ θύματα ἐκτελεσμένους. Ἐνῶ ἀντίθετα μπορεῖ νὰ κάνει κανεῖς μιὰν ἄλλη παρατήρηση, τὸν Φίλωφ, ὁ ὅποιος ἦταν πρωθυπουργός, ὅταν ἔγινε ἡ εἰσβολὴ στὴν Ἑλλάδα, τὸν εἶχαν ἀνακηρύξει ἐδῶ πέρα ἐπίτιμο καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἔδωσαν ἄδεια στοὺς Βουλγάρους νὰ κατεβοῦν στὴν Θεσσαλονίκη, τὴν ἴδια αὐτὴ περίοδο ἐμεῖς ὀργανώσαμε τὴ μεγάλη διαδήλωση, ποὺ τελικὰ ματαίωσε τὴν κάθοδο τῶν Βουλγάρων στὴν Θεσσαλονίκη. Θὰ σὰς φέρω καὶ μιὰ ἀτομικὴ περίπτωση παρ' ὄλο ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ περι-αυτολογεῖ κανεῖς. Ἀνεξάρτητα ἀπὸ ὅ,τι ἐδῶ παρουσιάζονται πολλοὶ κατηγορούμενοι νὰ ἔχουν θύματα στὴν περίοδο αὐτὴ, ὁ Λαζαρίδης, ὁ Καλοφωλιάς, τοὺς ἴδιους τοὺς δικούς τους καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὅ,τι καὶ τὸ δικό μου σπῆτι ἔπαθε καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ὅ,τι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος σύρθηκα στὰ γερμανοϊταλικά στρατόπεδα, στὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς, στὶς 25 Ἀπριλίου τοῦ 1944 στὴ Λακωνία, τότε ποὺ ἦταν ἡ περίοδος ποὺ οἱ σύμμαχοι ἐτοίμαζαν τὴν ἀπόβαση στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, τὸ δεύτερο μέτωπο, γιὰ νὰ παραπλανηθοῦν οἱ Γερμανοὶ, τὸ στρατηγεῖο τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἔδωσε ἐντολὴ στὸν Ε.Λ.Α.Σ. νὰ ἀρχίσει μιὰ ἐντονη δράση κατὰ τῶν Γερμανῶν, μερ σκοπὸ ἀκριβῶς αὐτὸ νὰ παραπλανηθοῦν. Καὶ πραγματικὰ ἄρχισε αὐτὴ ἡ δράση.

Οἱ Γερμανοὶ νόμιζαν ὅτι κάτι μπορεῖ νὰ συμβεῖ ἐδῶ πέρα καὶ ἄρχισαν νὰ παίρνουν μέτρα καὶ εἰδικότερα στὴν Νότια Πελοπόννησο. Ἐκεῖνὴ τὴν περίοδο ἀκριβῶς στὴ Λακωνία πῆρα μιὰ πληροφορία ὅτι θὰ περάσει ἕνας Γερμανὸς στρατηγὸς μερ τὸ ἐπιτελεῖο του καὶ ἕνα τμήμα γερμανικὸ γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσει τὰ ἔργα ποὺ γινόντουσαν στὴν Νότια Πελοπόννησο καὶ μερ ρώτησαν οἱ Ἀγγλοὶ τὰ θὰ κάνομε, θὰ τοὺς κτυπήσουμε ἢ ὄχι; Καὶ ἡ ἐρώτηση αὐτὴ εἶχε τὸ νόημά της γιὰτὶ ἕνα Γερμανὸ στρατηγὸ θὰ τὸν πληρώναμε πολλὴ ἀκριβὰ. Εἶχαν προηγηθεῖ ἄλλες περιπτώσεις. Στὸ Κούρνοβο ἀνατινάχθηκε μιὰ ἀμαξοστοιχία καὶ ἐξετέλεσαν 12 στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ εἶχαν κάνει στὴν Ἀκροναυτία.

Σέ τέτοιες στιγμές δὲν χωροῦν δισταγμοὶ καὶ ἀδίστακτα εἶπα «χτυπήστε τους». Πέρασαν, δὲν ἔχω ἀκριβῶς τὴν ἐφημερίδα καὶ ξεχνῶ τὸ ὄνομα τοῦ στρατηγοῦ, τὸν χτύπησαν, σκοτώθηκε ὁ Γερμανός, τὸ ἐπιτελεῖο του καὶ ἄρκετοὶ φαντάροι. Γιὰ ἀντίποινα οἱ Γερμανοὶ τουφέκισαν 200 στελέχη τοῦ κόμματος στὸ Σκοπευτήριο τῆς Καισαριανῆς ἀπὸ τὸ Χαϊδάρι. Ἐπίσης τὴν ἴδια ἀκριβῶς περίοδο ἀνακοίνωσαν ὅτι «ὡς ἀντίποινα γιὰ τὴν δολοφονία δυὸ Γερμανῶν ἀξιωματικῶν, διαπραχθεῖσαν τὴν 25ην Ἀπριλίου 1944 ἀνάνδρας ἐξ ἐνέδρας, διέταξα τὸν τυφεκισμόν 110 κομμουνιστῶν ἐπὶ τόπου καὶ τὴν ριζικὴν καταστροφήν τοῦ χωρίου Κυριάκι. Ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας καὶ τῆς Ἀστυνομίας Ἑλλάδος», δηλαδὴ ὁ περιβόητος Σιμάνα. Αὐτὴ ἦταν ἡ δικὴ μας δράση. Καὶ αὐτὲς τὶς ἐκατόμβες προσφέραμε. Ἐτσι ἀγαπᾶμε ἐμεῖς τὴν Ἑλλάδα. Μερ τὴν καρδιά μας καὶ μερ τὸ αἷμα μας. Ἄλλα εἶναι τὰ λόγια καὶ οἱ πράξεις, διότι αὐτὰ τὰ γεγονότα νομίζω ὅτι μποροῦν νὰ κολλήσουν κάθε συκοφάντη στὸν τοῖχο. Θὰ σὰς ἀναφέρω καὶ ἄλλο στοιχεῖο ὅτι δὲν εἴμαστε προδότες. Ἄν διαβάσατε τὸ κείμενο τῆς Ἀπόφασης τῆς 2ης Ὀλομέλειας τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1951 θὰ δεῖτε ὅτι εἶναι ἕνα κείμενο καθαρὰ πατριωτικὸ. Ἐνα δεύτερο κριτήριον ἐὰν εἴμαστε προδότες εἶναι αὐτὸ νομίζω, ὅτι ἂν εἴμαστε προδότες στὸ τέλος δὲν θὰ εἶχαμε καμμιά ἐπιρροὴ στὸ λαὸ καὶ θὰ παύσαμε νὰ ὑπάρχομε σὰν κόμμα καὶ ὡς ὀργάνωση, ἐνῶ τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς συμβαίνει. Παρ' ὄλους τοὺς διωγμούς καὶ τὶς ἐκατόμβες δὲν σταματᾶει ἡ ἐπιρροὴ μας, ἀντίθετα, πολιτικὰ τουλάχιστον, μεγαλώνει.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν εἶπε ὅτι ἡ δίκη αὐτὴ θὰ εἶναι πολλὴ διδακτικὴ. Κατὰ τὴν γνώμη μου θὰ εἶναι πράγματι διδακτικὴ. Τὸ δίδαγμα ποὺ θὰ βγεῖ εἶναι ὅτι τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα δὲν χτυπιέται μερ τέτοια μέσα. Ὅπως ἀπέδειξε ἡ ἱστορία του ὡς τώρα, ἔχει βαθειὰς ρίζες ἀκατάλυτες, ποτισμένες μερ αἷμα ποὺ ἔκανε στοὺς ἀγῶνες διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἑλληνικὸ λαὸ. Ἐμεῖς πιστεύουμε στὸ ὠραιότερο ἰδανικὸ τὸ ὁποῖο διανοήθηκαν τὰ πιὸ προοδευτικὰ μέλη τῆς ἀνθρωπότητας. Καὶ ἡ προσπάθειά μας, ὁ ἀγῶνας μας, εἶναι νὰ γίνῃ αὐτὸ πραγματικότητά γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κόσμον ὀλόκληρον. Ἀγαπᾶμε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ λαὸ τῆς περισσότερον ἀπὸ τοὺς καθηγῶρους μας. Τὸ δεῖξαμε ὅταν κινδύνευε ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀνεξαρτησία καὶ ἡ ἀκεραιότητά της καὶ ἀκριβῶς ἀγωνιζόμεστε γιὰ νὰ ξημερώσουν στὴ χώρα μας καλλίτερες μέρες χωρὶς πείνα καὶ πόλεμο. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἀγωνιζόμεστε καὶ ὅταν χρειαστεῖ θυσιάσουμε τὴ ζωὴ μας.

Πιστεύω ὅτι δικάζοντάς μας σήμερα, δικάζετε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν εἰρήνη, δικάζετε τὴν Ἑλλάδα.

Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ

Η "ΑΙΤΗΣΗ ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ,, ΤΟΥ Α. ΓΚΡΟΜΥΚΟ

Περισσότερο από δύο χιλιάδες αγανακτισμένοι Άσιάτες, Άφρικόνοι και Λατινοαμερικάνοι σπουδαστές συγκρότησαν μια έντυπωσιακή διαδήλωση εμπρός από την Αμερικάνικη πρεσβεία στη Μόσχα το απόγευμα της 4 Μαρτίου για να διαμαρτυρηθούν εναντίον των αεροπορικών βομβαρδισμών του εδάφους της Λαϊκής Δημοκρατίας του Βιετνάμ από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και εναντίον της επέκτασης του πολέμου στο Βιετνάμ. Οι Σοβιετικοί υπεύθυνοι κινήτοποιησαν περισσότερο από εβδομήντα χιλιάδες επιπόους και μη αστυνομικούς για να διαλύσουν τους διαδηλωτές.

Πολλοί σπουδαστές τραυματίστηκαν, μερικοί απ' αυτούς άρκετά σοβαρά. Από τους τραυματισμένους Κινέζους σπουδαστές, έννέα σοβαρές περιπτώσεις στάλθηκαν στο νοσοκομείο. Επί πλέον, 4 Βιετναμέζοι, ένας Κινέζος, ένας από το Καμερούν, ένας Μεξικανός και ένας Σοβιετικός σπουδαστής συνελήφθησαν κρατήθηκαν από την αστυνομία και ανακρίθηκαν επί δύο ώρες σε ένα αστυνομικό τμήμα.

Στις 3,30' π.μ. Οι διαδηλωτές που ήταν σπουδαστές από το Βιετνάμ, την Κορέα, την Ίνδονησία, Ίαπωνία, Καμπότζη, Λάος, Κίνα, Μαλί, Λαχουμέ, Καμερούν, Μπουρούντι, Σομαλία, Αιθιοπία, Κούβα, και Μεξικό βάδισαν προς την αμερικάνικη πρεσβεία κρατώντας ψηλά σημαίες, πλακάτ και γελιογραφίες φωνάζοντας «κάτω οι αμερικάνοι επιδρομείς!» «Τζόνσον ο Λήμιος!» και «έξω από το Νότιο Βιετνάμ ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός!» άρκετοι Σοβιετικοί σπουδαστές ήταν επίσης ανάμεσα στις γραμμές των διαδηλωτών.

Πριν ακόμα φθάσουν οι διαδηλωτές, οι Σοβιετικές αρχές έστειλαν περισσότερο από 500 αστυνομικούς και 200 στρατιώτες να προφυλάξουν την αμερικάνικη πρεσβεία. Ένας Σοβιετικός αξιωματικός που έφερε επιμύδες ύποστρατήγου, ήταν επικεφαλής.

Οι αστυνομικοί σχημάτισαν τρεις έναϊες ζώνες περίπου 60 μέτρα μπροστά από την πρεσβεία. Η πρώτη ήταν φτιαγμένη με σιδερένια κάγκελα, η δεύτερη από δυνάμεις της αστυνομίας που κρατούσαν τα σιδερένια κάγκελα και η τρίτη από 27 έγχιονιστήρες τοποθετημένες στη σειρά. Στα πλάγια εμπρός από την πρεσβεία, ήταν οι τέσσερις γραμμές που σχημάτισαν οι αστυνομικοί που στέκονταν κολλητοί ο ένας στον άλλο.

Όταν οι διαδηλωτές πλησίασαν την πρώτη ζώνη, έφιπποι αστυνομικοί πάνω σε 18 άλογα ύμησαν ξαφνικά από ένα στενό, βαδίζοντας πάνω κάτω μπροστά στους διαδηλωτές για να τους εμποδίσουν να προσωρήσουν. Οι σπουδαστές χτυπήθηκαν και σπρόχθησαν πίσω από τους αστυνομικούς, τότε μερικοί σπουδαστές σκαρφάλωσαν πάνω από τις έγχιονιστήρες, πέρασαν από κάτω και ύμησαν προς την πρεσβεία. Έσπασαν την τελευταία ζώνη των αστυνομικών από τα πλάγια και κρέμασαν πολλά συνθήματα και γελιογραφίες στα σιδερένια κάγκελα της πρεσβείας. Οι σπουδαστές πέταξαν επίσης μελανοδοχεία και πέτρες στα παράθυρα της πρεσβείας. Όλα τα παράθυρα κάτω από το δεύτερο πάτωμα είχαν καλυφθεί με σανίδια από μέσα. Μελάκι χύθηκε στα σανίδια στους τοίχους και στα τζάμια.

Αυτή τη στιγμή περισσότερο από 200 στρατιώτες ενώθηκαν

με τους αστυνομικούς χέρι με χέρι και βάδισαν προς τα δυτικά σπρώχνοντας και χτυπώντας με την πιο μεγάλη αγριότητα τις εκατοντάδες σπουδαστών που συγκεντρώθηκαν από το πρωί να βαδίσουν προς το κτίριο της αμερικάνικης πρεσβείας. Αμέσως άρχισαν να κλωτσούν και να χτυπούν τους νέους με τις γροθιές τους και με γκλόμπς, μερικούς τους σήκωναν στα χέρια και τους πετούσαν κάτω. Πολλοί σπουδαστές τραυματίστηκαν, και πολλοί είχαν το πρόσωπό τους γεμάτο αίμα.

Αγανάκτηση και θυμός κατέλαβε τους σπουδαστές όταν είδαν τα σοβιετικά έφιππα τμήματα και την αστυνομία να προσπαθούν να διαλύσουν με βία τη δίκαιή τους διαδήλωση εναντίον της αμερικάνικης ιμπεριαλιστικής επίθεσης στο Βιετνάμ. «Όταν οι σοβιετικοί στρατιώτες και η αστυνομία έφραζαν το δρόμο τους προς την πρεσβεία, φώναζαν θυμωμένα: «Ποιόν υπερασπίζεστε;» «Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βομβάρδισε τις πόλεις μας και τα χωριά μας και σκότωσε τον ίδιο μας το λαό, γιατί μας εμποδίζετε να διαδηλώσουμε εναντίον του;» «μήπως δεν αντίτιθεσθε στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό;» «Ξεχάσατε τις πτήσεις των V-2 πάνω από τη Σοβιετική Ένωση;» και «Είσατε εναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ή εναντίον μας;».

«Αίσχος, Αίσχος!» φώναζαν στους στρατιώτες και στους αστυνομικούς που είχαν σταλεί από τις σοβιετικές αρχές.

Ένας αστυνομικός τους πέταξε αυτή την προσβλητική παρατήρηση «αυτό είναι γκαγκστερισμός» ο αυτό οι σπουδαστές φώναζαν «γαγκστερισμός είναι ακριβώς αυτό που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πραγματοποιεί στο Βιετνάμ».

Ένας άλλος αστυνομικός τους φώναξε: «γιατί ρίχνετε πέτρες;» και οι σπουδαστές απάντησαν, «γιατί οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ρίχνουν δόμβες;».

Οι νέοι διαδηλωτές είχαν σκοπό να πάνε στην πρεσβεία της Λαϊκής Δημοκρατίας του Βιετνάμ να εκφράσουν την αποστήριξη τους προς τον δίκαιο αγώνα του Βιετναμέζικου λαού εναντίον της αμερικάνικης επιδρομής. Έπειδή όμως συνελήφθησαν δρισμένοι από τους συναδέλφους τους από τη σοβιετική αστυνομία συγκεντρώθηκαν βλο μαζί και τραγούδησαν το «Διεθνή» κάτω από το πυκνό χιόνι και το δυνατό άνεμο σαν διαμαρτυρία εναντίον της αίσχους συμπεριφοράς από τους σοβιετικές αρχές. Έστειλαν επιτροπή στις αστυνομικές αρχές να τις πείσουν να αφήσουν αμέσως ελεύθερους τους συλληφθέντες. Δήλωσαν ότι δεν θα διαλυθούν επ' όσον δεν αφεθούν ελεύθεροι οι σύντροφοί των.

Αργότερα μετά τις 4 μ.μ., μια μεγάλη άντλία έφθασε στο χώρο των σπουδαστών και απέλησαν ότι θα τη στρέψουν εναντίον τους. Ένας από τους σπουδαστές φώναξε ο αυτός που την έφεραν «εμπρός ρίξτε πάνω μας!» Ένας άλλος φώναξε, «Δεν γίνεται εδώ πόλεμος αλλά στο Βιετνάμ πηγαίνετε εκεί αν είσατε άρκετα γενναίοι!».

Πιεζόμενοι επανειλημμένα από τις νόμμες διαμαρτυρίες και τις επιτροπές που έγιναν από τους σπουδαστές, η σοβιετική αστυνομία τελικά αναγκάστηκε να αφήσει ελεύθερους τους συλληφθέντες στις 6,30' μ.μ.

Οι διαδηλωτές τότε πάλι ομαδικά, βάδισαν προς την πρεσβεία της Λαϊκής Δημοκρατίας του Βιετνάμ, φωνάζοντας

ἀντιιμπεριαλιστικά συνθήματα. Ἐκεῖ διαδήλωσαν τὴν ἀλληλεγγύη τους πρὸς τὸν δίκαιο ἀγῶνα τοῦ Βιετναμέζικου λαοῦ ἐναντίον τῶν ἀμερικάνικων βομβαρδισμῶν.

Κατασυγκινημένοι, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν σπουδαστῶν τοῦ Βιετνάμ, τῆς Κορέας, τοῦ Μαλί, Κούβας, τῆς Κίνας καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως μίλησαν πρὸς τοὺς διαδηλωτές.

Στοὺς διαδηλωτές μίλησαν ἐπίσης ὁ πρεσβευτὴς τῆς Λ.Α.Β. Μούγεν Βάν Κίνχ, ὁ ἐπιτετραμένος τῆς πρεσβείας Κίνας Τσανγκ Τεχ-Τσοῦν. Ὁ ἐπιτετραμένος τῆς πρεσβείας τῆς Κορέας καὶ ὁ γραμματέας τῆς πρεσβείας τῆς Κούβας. Καυτηρίασαν τοὺς ἀμερικάνικες ἐπιδρομὲς καὶ δήλωσαν σταθερὴ ὑποστήριξη στὸ δίκαιο ἀγῶνα τοῦ λαοῦ τοῦ Βιετνάμ.

Τὸ Σοβιετικὸ πρακτορεῖο εἰδήσεων Τάς, μετέδωσε μόνον τὴ διαδήλωση μπροστὰ ἀπὸ τὴ πρεσβεία τῆς Λ.Α.Β. καὶ ἀπόφυγε νὰ ἀναφέρει τὴν ὀργανισμένη διαδήλωση μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἀμερικάνικη πρεσβεία καὶ τὴν ἄγρια συμπεριφορὰ τῶν σοβιετικῶν στρατιωτῶν καὶ τῆς ἀστυνομίας πρὸς τοὺς σπουδαστές.

Ὁ Κινέζος Πρεσβευτὴς στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωσιὴ Πάν Τζού-Λη ἐπεσκέφθηκε στίς 6 Μαρτίου τὸν ὑπουργὸ τῶν ἐξωτερικῶν Ἀντρέι Γκρομικό στὸ γραφεῖο του. Τοῦ ἐπέδωσε μία ἐπιστολὴ διαμαρτυρίας τῆς Κινέζικης Πρεσβείας πρὸς τὸ Σοβιετικὸ ὑπουργεῖο τῶν ἐξωτερικῶν γιὰ τὶς βαναυσότητες τῆς σοβιετικῆς δυνάμεως ἱπποκῆ καὶ τῆς ἀστυνομίας ἐναντίον τῶν Κινέζων σπουδαστῶν κατὰ τὴ διάρκεια τῶν διαδηλώσεων τῆς 4ης Μαρτίου ποὺ ἔγινε ἀπὸ τοὺς ξένους σπουδαστές γιὰ τὴν ἐπίθεση τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ ἐναντίον τοῦ Βιετνάμ.

Ἐπὶ πλέον, ὁ πρεσβευτὴς διαμαρτυρήθηκε προφορικὰ γιὰ τὴν ἀναγκαστικὴ ἐκδίωξη ἀπὸ τοὺς Σοβιετικούς οἱ ὅποιοι κινουῦνται ἀπὸ ἀπώτερα πολιτικὰ κίνητρα τῶν τραυματισμένων Κινέζων σπουδαστῶν οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀνάγκη Νοσοκομιακῆς περίθαλψης καὶ ἢ ὅποια ἦταν ἐπιβεβαιωμένη ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ὕστερα ἀπὸ τὶς λατρικὲς ἐξετάσεις.

Τὸ κείμενο τῆς ἐπιστολῆς

Ἡ πρεσβεία τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Κίνας στὴ ΕΣΣΔ λαμβάνει τὴν τιμὴ νὰ δηλώσει τὰ ἀκόλουθα στὸ Ἐπιτετραμένον τῶν ἐξωτερικῶν τῆς ΕΣΣΔ.

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἀνέφεραν οἱ Κινέζοι σπουδαστές, τὸ ἀπόγευμα τῆς 4ης Μαρτίου, ξένοι σπουδαστές ποὺ σπουδάζουν στὴ Μόσχα, μαζί μὲ Σοβιετικούς σπουδαστές, συγκρότησαν διαδήλωση, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐναντίον τῆς ἔνοπλης ἐπίθεσης κατὰ τοῦ Βιετνάμ τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς διαδήλωσης, οἱ σπουδαστές δέχτηκαν τὴν πιὸ ἄγρια ἐπίθεση ἐκ μέρους μιᾶς μεγάλης δυνάμεως τῆς σοβιετικῆς ἀστυνομίας, ἐφίππων τμημάτων κ' ἑνὸς πολυάριθμου ἀποσπάσματος. Ἐνας ἄρκετὰ μεγάλος ἀριθμὸς σπουδαστῶν συνελήφθησαν ἢ τραυματίστηκαν, συμπεριλαμβανομένου ἐνὸς Κινέζου σπουδαστῆ ποὺ συνελήφθη καὶ πάνω ἀπὸ 30 Κινέζων σπουδαστῶν ποὺ τραυματίστηκαν ἀπὸ τοὺς ὁποῖους 9 ἦταν σοβαρὰ καὶ χερίζονταν νοσοκομειακὴ περίθαλψη.

Ἡ ἔνοπλη ἐπίθεση τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ ἐναντίον τοῦ Νότιου Βιετνάμ καὶ ὁ ἀχαλίνωτος βομβαρδισμὸς τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ ξεσάκωσαν τὴν πιὸ ἔντονη ἀγανάκτηση τῶν λαῶν ὀλόκληρου τοῦ κόσμου. Εἶναι ἐντελῶς νόμιμο καὶ δίκαιο γιὰ τοὺς ξένους σπουδαστές ποὺ σπουδάζουν στὴ Μόσχα νὰ συγροτήσουν ἀντιαμερικάνικη διαδήλωση, γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ

Ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνηση, ἐνῶ προφασίζεται ὅτι ὑποστηρίζει πλήρως τὸν λαὸ τοῦ Βιετνάμ στὴ πάλη του ἐναντίον τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, χρησιμοποίησε τὴν ἀστυνομία καὶ ἔφιππα στρατεύματα γιὰ νὰ καταστείλει τὶς ἀντιαμερικάνικες διαδηλώσεις, χτυπώντας καὶ συλλαμβάνοντας τοὺς διαδηλωτές σπουδαστές, μετατρέποντάς τιν ἐῖσι σ' ἕνα αἱματηρὸ γεγονός.

Δὲν μπορούμε νὰ ἀντιληφθοῦμε γιὰ τὴ Σοβιετικὴ Κυβέρνηση, φοβᾶται τόσο πολὺ μήπως προσβληθοῦν οἱ ΗΠΑ. Πῶς μπορεῖ νὰ ἐξηγηθεῖ ὅτι ἡ κυβέρνηση μιᾶς σοσιαλιστικῆς χώρας ἀποφάσισε νὰ φτάσει στὸ σημεῖο νὰ χρησιμοποιοῦσε ἔναντι τόσο μεγάλου ἀριθμοῦ ἀστυνομίας καὶ στρατιωτῶν, γιὰ νὰ

χτυπήσει τοὺς σπουδαστές ποὺ πῆραν μέρος σὲ μιὰ ἀντιαμερικάνικη διαδήλωση.

Αὐτὲς οἱ ἐνέργειες τῆς Σοβιετικῆς Κυβέρνησης εἶναι ἀντιθετες μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ Μαρξισμοῦ-Λενινισμοῦ καὶ τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ. Καὶ μὲ τὰ αἰσθήματα τοῦ Σοβιετικοῦ λαοῦ καὶ τῶν λαῶν ὀλόκληρου τοῦ κόσμου ποὺ ἀντιτίθενται στὸν Ἀμερικάνικον ἱμπεριαλισμὸν. Ντροπιάσατε καὶ λυπόμαστε γι' αὐτὲς τὶς ἐνέργειες τῆς Σοβιετικῆς Κυβέρνησης. Γι' αὐτὸ διαμαρτυροῦμαστε στὴ Σοβιετικὴ Κυβέρνηση καὶ ἀπαυτοῦμε νὰ ἀναγνωρίσει ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνηση τὸ σφάλμα τῆς καὶ νὰ ζητήσει συγγνώμη ἀπὸ τοὺς σπουδαστές ποὺ πῆραν μέρος στὴν ἀντιαμερικάνικη διαδήλωση, καὶ νὰ τιμωρήσει αὐστηρὰ αὐτοὺς ποὺ διέπραξαν τὶς ἀγριότητες.

Παρακαλῶ νὰ δεχτῆτε τὴ διαβεβαίωσή μας γιὰ τὴ μεγάλη μας ἐκτίμηση.

Ὁ Κινέζος πρεσβευτὴς τὴν ΕΣΣΔ, Πάν Τζού-Λη ἐπεσκέφθηκε σήμερα τὸ ἀπόγευμα τὸ Νοσοκομεῖο Μπότκιν καὶ ἐξέφρασε τὴν συμπάθειά του πρὸς τοὺς Κινέζους σπουδαστές ποὺ τραυματίστηκαν σοβαρὰ ἀπὸ τοὺς σοβιετικούς στρατιώτες καὶ τὴν ἀστυνομία στὴ διάρκεια τῆς χθεσινῆς ἀντιαμερικάνικης διαδήλωσης.

Συνολικὰ ἔντεκα τραυματισμένοι Κινέζοι σπουδαστές μεταφέρθηκαν στὸ νοσοκομεῖο, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἑννέα κρατήθηκαν μετὰ τὴν λατρικὴ ἐξέταση γιὰ θεραπεία.

Οἱ σπουδαστές αὐτοὶ εἶναι:

Τσένγκ Τσιν-Τάι, ποδοπατήθηκε ἀπὸ τοὺς στρατιώτες καὶ τὴν ἀστυνομία, τραβήχθηκε ἀπὸ τὰ μαλλιά, χτυπήθηκε ἀσχημα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποστῆ τραύματα στὸ νεφρικὸ χῶρον. Τσάνγκ Τσὲν-γιού, σπασμένο τὸ κόκαλο τῆς μύτης. Τάνγκ Πη-μίνγκ, τραύματα στὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλι χτυπημένο. Χουάνγκ Τσάο-Κένγκ, τραυματισμένος στὴ μύτη μὲ τὸ δεξιὸ μάτι χτυπημένο καὶ πρισιμένο. Λιού Χσίον-γίλ, σπασμένα γναθία καὶ τραυματισμένος στὸ δεξιὸ μάτι. Χουὺ Τσὲ-κουνγκ, τραυματισμένος στὴ μέση. Χουὺ Κουάνγκ-Κούν, ποδοπατήθηκε καὶ ὑπέστη ἐσωτερικὰ τραύματα στὸ στήθος. Χάν Τσινγκ-τσινγκ, μὲ τραύματα στὰ πλευρὰ. Τσὸ Γιν, (φοιτήτρια), πρισιμένο τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὰ χτυπήματα.

Ἐξῆ ἀπὸ τοὺς πληγωμένους Κινέζους σπουδαστές διώχτηκαν ἀδικοιολόγητα στίς 5 Μαρτίου ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἀπὸ τοὺς ὑπεύθυνους τοῦ νοσοκομείου μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους σπρώχτηκαν ἔξω κυριολεκτικὰ.

Ὁ πρεσβευτὴς Πάν Τζού-Λη ἐμποδίστηκε μὲ χίλιους τρόπους ἀπὸ τὸν ἐφημερευόντα γιαιτρὸ ὅταν πῆγε στὸ νοσοκομεῖο νὰ ἐπισκεφθεῖ τοὺς σπουδαστές. Καὶ ἐνῶ ἔβλεπε τοὺς τραυματισμένους σπουδαστές ξαπλωμένους στὰ κρεβάτια τους, ὁ γιαιτρὸς ἐπέμενε νὰ τὸν διαβεβαιώνει ὅτι «δὲν εἶχαν τίποτα καὶ ὅτι ἦταν ἐντελῶς καλά».

Ἄς δοῦμε π.χ. ἕναν ἀπὸ τοὺς τραυματισμένους σπουδαστές τὸν Χουάνγκ Τσάο Κένγκ. Εἶχε τραυματιστεῖ στὴ μύτη καὶ ζαλίζονταν τόσο πολὺ ὥστε δὲν μπορούσε νὰ σηκωθεῖ οὔτε καὶ γιὰ νὰ οὐρήσει καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ, ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο χθὲς καὶ ἀναγκάστηκε νὰ πάρει τὸ τραμ. Ὅμως οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ νοσοκομείου, γιὰ πολιτικὸν λόγον, ἐπέμεναν νὰ φύγει ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Λήλωσαν ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ ἐργασθεῖ καὶ νὰ μελετήσῃ πολὺ καλά ὅταν εἶναι τραυματισμένος.

Ὁ πρεσβευτὴς Πάν κάλεσε τοὺς γιαιτροὺς καὶ τοὺς νοσοκόμους ποὺ ἦταν παρόντες νὰ ἐκτελέσουν τὸ καθήκον τους σὰν λατρικὸ προσωπικὸ. Τοὺς εἶπε ὅτι αὐτοὶ οἱ σπουδαστές χτυπήθηκαν καὶ πληγώθηκαν χωρὶς κανένα δικαιολογητικὸ ἀπὸ τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα καὶ τὴν ἀστυνομία ἐπειδὴ πῆραν μέρος σὲ μιὰ διαδήλωση ἐναντίον τῆς ἀμερικάνικης ἐπίθεσης στὸ Βιετνάμ. Καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προσφέρουν σ' αὐτοὺς τοὺς σπουδαστές λατρικὴ βοήθεια καὶ θὰ τοὺς περιποιηθοῦν.

Ἄλλὰ πρὶν ἀκόμα φύγει ὁ πρεσβευτὴς Πάν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο δύο ἀπὸ τοὺς τραυματισμένους σπουδαστές, ὁ Χουὺ Κουάνγκ-Κούν καὶ ὁ Χουὺ Τσὲ-Κουάνγκ, (ὁ ἕνας πονοῦσε στὴ μέση, καὶ ὁ ἄλλος στὸ στήθος), σπρώχτηκαν βίαια ἔξω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ἐνας ἄλλος Κινέζος σπουδαστῆς ὁ Λιού

ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

(Παραθέτουμε τὸ κείμενο τῆς διακοίνωσης τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Κίνας ποὺ ἐπεδόθηκε στὶς 16 Μαρτίου στὴν Πρεσβεία τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως στὴ Κίνα).

Τὸ ὑπουργεῖο τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Κίνας ἔναθε τὴ διακοίνωση ποὺ τὸ ὑπουργεῖο τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἀπεύθυνε στὶς 12 Μαρτίου στὴν Κινεζικὴ Πρεσβεία στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση. Στὴ διακοίνωσή του, τὸ Σοβιετικὸ ὑπουργεῖο τῶν ἐξωτερικῶν προσπαθῆσε μὲ κόπο νὰ ἀποδείξει ὅτι ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις δὲν κατέστειλε τὴν ἀντιαμερικανικὴ διαδήλωση στὶς 4 Μαρτίου στὴ Μόσχα καὶ ὅτι, ἀντίθετα οἱ σπουδαστές, καὶ κυρίως οἱ κινεζοὶ σπουδαστές χτύπησαν τοὺς σοβιετικοὺς ἀστυνομικοὺς, ὡς ἐὰν τὸ αἱματηρὸ ἐπεισόδιο καὶ ἡ ἀγανάκτηση ποὺ ἀναπόφευκτα ξεσηκώθηκε ἐναντίον τῶν σοβιετικῶν ἀρχῶν, παρακινήθηκε ἀπὸ τὴν Κίνα. Αὐτὸ ἀποτελεῖ πλήρη παραμόρφωση τῶν γεγονότων, διαστρέβλωση τῆς ἀλήθειας καὶ κατάφορο ψεῦδος. Ἡ κινεζικὴ κυβέρνησις ἀπορρίπτει κατηγορηματικὰ τὴ διακοίνωση τοῦ Σοβιετικοῦ Ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν.

Τελικὰ, ποὺ εἶναι τὸ ἀνάρμοστο ποὺ συνέβηκε στὶς 4 Μαρτίου στὴ Μόσχα;

Ἡ σπουδαστικὴ ἀντιαμερικανικὴ ἐκδήλωση αὐτὴν τὴν ἡμέρα, ἦταν ὅμοια μὲ αὐτὲς ποὺ μπορεῖ νὰ δεῖ κανεὶς σὲ ἄλλες περιπτώσεις. Αὐτὸ ποὺ ἔκαναν οἱ σπουδαστές ἦταν ὅτι βάδισαν πρὸς τὴν πρεσβεία τῶν ΗΠΑ, γιὰ νὰ φωνάξουν συνθήματα, νὰ κολλήσουν ἀφίσες καὶ νὰ ἐπιδώσουν διαμαρτυρίες.

Χοίον-γίν, ὁ ὁποῖος ἦταν στὸ χειρουργικὸ τμήμα δὲν ἔγινε δεκτὸς ἐντελῶς ἀδικαιολόγητα. Ὑπόφερε ἀπὸ πρήξιμο στὸ μάτι ποὺ ὀφείλονταν σὲ χτύπημα καὶ ὁ χειρουργὸς τοῦ εἶπε νὰ ἐπισκεφθῆ αὐτὴν τὴν ἡμέρα ὀφθαλμολογικὴ κλινικὴ γιὰ ἐξέταση. Ἀλλὰ ὅταν γύρισε, δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν τὸν εἰσοδο στὸ νοσοκομεῖο.

Ὁ Σοβιετικὸς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν Ἀντρέϊ Κρομόκο ζήτησε συγνώμη ἀπὸ τὸν πρεσβευτὴ τῶν ΗΠΑ Φόι Κόχλερ ἀμέσως μετὰ τὶς διαδηλώσεις ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τοὺς Ἀσιάτες, Ἀφρικανοὺς καὶ τοὺς σπουδαστές τῆς Λατιν. Ἀμερικῆς στὴ Μόσχα χθὲς ἐναντίον τοῦ ἀγαλλιωτοῦ ἀμερικανικοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ, σύμφωνα μὲ ἀνταποκρίσεις τοῦ δυτικοῦ πρακτορείου εἰδήσεων στὴ Μόσχα.

Ὁ Κόχλερ, ἐπέδωσε μίαν ἐπιστολὴ στὶς 4 Μαρτίου στὸ Σοβιετικὸ ὑπουργεῖο τῶν ἐξωτερικῶν διαμαρτυρούμενος γιὰ τὶς ἀντιαμερικανικὲς διαδηλώσεις τοῦ ἀπογεύματος. Σύμφωνα μὲ μιὰ εἴδηση τοῦ πρακτορείου Ρώιτερ, ὁ Γκρομῆκο ἐξέφρασε προφορικὰ τὴ λύπη του γιὰ τὶς ζημιές ποὺ ὑπέστη ἡ ἀμερικανικὴ πρεσβεία στὴ διάρκεια τῆς διαδήλωσης καὶ ὑποσχέθηκε ἐπανορθώσεις γιὰ τὶς ζημιές. Ὁ Γκρομῆκο ἐπίσης «διαβεβαίωσε τὸν πρεσβευτὴ ὅτι στὸ μέλλον θὰ παρθοῦν πρόσθετα μέτρα γιὰ τὴν προστασία τῆς πρεσβείας».

Ὅπως ἀναφέρεται στὴν ἐπιστολὴ διαμαρτυρίας ὁ ἀμερικανὸς πρεσβευτὴς Κόχλερ, «ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησή του γιὰ τὶς προσπάθειες τῆς σοβιετικῆς ἀστυνομίας νὰ περιορίσει τοὺς διαδηλωτὰς». Στὴν ἐπιστολὴ ἀναφέρεται ὅτι, «εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ ἀστυνομικὲς ἐνισχύσεις ἔφθασαν πρὶν ἀπὸ τὴ διαδήλωση» καὶ ὅτι, ὁ Κόχλερ «ἐπιθυμῶν νὰ ἐκφράσει τὴν ἐκτίμησή του γιὰ τὶς θαρραλέες προσπάθειες πολλῶν ἀστυνομικῶν γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς πρεσβείας». Ὅμως ὁ Κόχλερ κριτικῶς τοὺς Σοβιετικοὺς ὑπεύθυνους γιὰ τὴν ὑπῆρξε «ἀνεπαρκῆς» προστασία καὶ ἀπαίτησε νὰ ὑπάρξει «ἐπαρκῆς προστασία» σὲ παρόμοιες περιπτώσεις στὸ μέλλον.

Τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ ἀκόμη καὶ ἐὰν οἱ σπουδαστές, σπρωγμένοι ἀπὸ μιὰ δίκαια ἀγανάκτηση, πετοῦσαν πέτρες καὶ ἔσπασαν μερικὰ τζάμια τῆς ἀμερικανικῆς Πρεσβείας. Στὴν Ἀσία, τὴν Ἀφρικὴ καὶ τὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ, παντοῦ δὲ ποὺ ὑπάρχει πρεσβεία ἢ γραφεῖο ἢ Πρακτορεῖο Εἰδήσεων τῶν ΗΠΑ, τέτοια ἐπεισόδια γίνονται πολὺ συχνά.

Γίνονται σχεδὸν κάθε μῆνα, ἐὰν ὄχι κάθε μέρα. Γιατὶ ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ μέρη, στὴ Μόσχα ἔπρεπε νὰ γίνῃ αἱματηρὸ ἐπεισόδιο κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ στρατὸς καὶ ἡ ἀστυνομία πλήγωσαν περισσότερους ἀπὸ 130 σπουδαστές τοῦ Βιετνάμ, τῆς Κίνας, τῆς Ἰνδονησίας, τῆς Κούβας, τῆς Σομαλίας καὶ ἄλλων χωρῶν;

Τὰ γεγονότα εἶναι ἐντελῶς καθαρὰ. Οἱ σπουδαστές δὲν ἔκαναν τίποτε τὸ ἄσχημο. Ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις φέρθηκε πολὺ παράδοξα αὐτὴ τὴ φορὰ.

Προηγουμένα, στὶς 9 Φεβρουαρίου, σπουδαστές εἶχαν ὀργάνωσι στὴ Μόσχα μιὰ ἀντιαμερικανικὴ διαδήλωση κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ὁποίας εἶχαν σπάσει ἑκατοντάδες τζάμια τῆς ἀμερικανικῆς Πρεσβείας.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔκανε νὰ λυσάξῃ ὁ Λόντον Τζόνσον, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τοῦ ἀμερικανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, καὶ εἶχε ἀπαιτήσει μὲ ἐπιμονὴ ἀπὸ τὴ σοβιετικὴ κυβέρνησις νὰ δώσει «πλήρη προστασία» στὴν ἀμερικανικὴ πρεσβεία. Ἔτσι βρισκόσαστε σὲ δύσκολη θέση. Μὲ τὸ νὰ ἀπαγορεύσετε ἐντελῶς τέτοιες ἐκδηλώσεις, δὲν θὰ μποροῦσατε νὰ τὸ δικαιολογηθεῖτε μπροστὰ στὴν κοινὴ γνώμη. Νὰ ἐπιτρέψετε αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις μὲ κίνδυνο νὰ προσβάλλετε τὶς ΗΠΑ, ἦταν πρᾶγμα ποὺ φοβόσαστε νὰ τὸ κάμετε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπιτρέψατε στοὺς σπουδαστές νὰ πραγματοποιήσουν αὐτὴ τὴν ἀντιαμερικανικὴ διαδήλωση, παίρνοντας ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἴδιαφορα ἐξαιρετικὰ μέτρα.

Περισσότεροι ἀπὸ 700 στρατιῶτες, ἀστυνομικοὶ καὶ φρουροὶ ἀλλάθηκαν σὲ διάφορους χώρους καθὼς καὶ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς χιονοκαθαριστῶν καὶ ἀντιλιῶν, γιὰ νὰ τοποθετήσουν σὲ τέσσαρες σειρὲς ἕνα στενὸ σχοινὶ γύρω ἀπὸ τὴν πρεσβεία τῶν ΗΠΑ, σὰν νὰ ἀντιμετώπιζαν ἐκεῖ ἕναν φοβερὸ ἔχθρο. Ἐκαναν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ἐμπυδίσουν τοὺς σπουδαστές νὰ πλησιάσουν τὴν πρεσβεία. Ὁταν οἱ διαδηλωτὲς, συνέμιζαν τὴν πορεία, δώσατε ἐντολὴ στὴν ἀστυνομία καὶ τὸ στρατὸ νὰ χτυπήσουν βίαια ἐναντίον τους. Νὰ πῶς προηγήθηκε τὸ αἱματηρὸ γεγονός.

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιο, τὸ Σοβιετικὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν δὲν ἔχασε καιρὸ γιὰ νὰ ζητήσει συγνώμη ἀπὸ τὸν πρεσβευτὴ τῶν ΗΠΑ καὶ ἀργότερα τὴν ἐπομένη, ἔσπευσε νὰ καθαρίσει τοὺς τοίχους καὶ νὰ βάλῃ τὰ τζάμια τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας. Τὴν βαρβαρότητα γιὰ τοὺς διαδηλωτὲς ἐναντίον τοῦ ἀμερικανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τὴν ποταπὴ δουλοπρέπεια γιὰ τοὺς ἀμερικανικοὺς ἱμπεριαλιστές!!

Εἶναι ἐντελῶς ἀνυπόστατο νὰ λέγεται ὅτι παρόμοιες ἐκδηλώσεις ἐναντίον τῶν ἀντιπροσωπειῶν τοῦ ἱμπεριαλιστικῶν δυνάμεων δὲν ἔγιναν περισσότερο ἀνεκτὲς στὸ Πεκίνο. Ὅταν ὁ πληθυσμὸς τοῦ Πεκίνου τὴν ἐποχὴ τῶν γεγονότων τοῦ Σουὲξ πραγματοποιήσε μεγάλες ἐκδηλώσεις ἐναντίον τῆς Ἀγγλογαλλικῆς ἐπίθεσης στὴν Ἀίγυπτο, ἐκπρόσωποι τους μῆθκαν στὸ περίβολο τοῦ Ἀγγλικοῦ Προξενείου στὸ Πεκίνο γιὰ νὰ ἐπιδώσουν πλῆθος ἐπιστολῶν διαμαρτυρίας καὶ γιὰ νὰ γυμνάσουν τοὺς τοίχους μὲ ἀφίσες ποὺ καταδίδαν τὸν βρετανικὸ ἱμπεριαλισμὸ. Τὸ Κινεζικὸ ὑπουργεῖο τῶν ἐξωτερικῶν δὲν ἔστειλε κανέναν στὸ Βρετανικὸ Προξενεῖο γιὰ νὰ βοηθήσει νὰ καθαρισθοῦν οἱ τοῖχοι καὶ δὲν ἐτέθη καθόλου θέμα νὰ ζητηθεῖ συγνώμη ἢ κινεζικὴ κυβέρνησις.

Βαθεῖα ἀγανάκτισμένοι, μαθαίνοντας τὸ χτύπημα τῶν συναδέλφων τους ἀπὸ τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησις, οἱ σπουδαστές τοῦ Πεκίνου ἔκαναν διαδήλωση καὶ πῆγαν στὴν Πρεσβεία (Συνέχεια στὴ σελίδα 64)

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ ΚΑΙ ΟΙ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΩΝ

Παραθέτουμε περίληψη άρθρων της «Ακαχάτα» οργάνου του ΚΚΙ, που δημοσιεύθηκε στις 25 Φεβρουαρίου με τίτλο: «Η αμερικάνικη ιμπεριαλιστική επίθεση εναντίον του Βιετνάμ και η άπατη των ισχυρισμών των σύγχρονων ρεβιζιονιστών».

Οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές «εκτός του ότι παρουσιάζουν κατά κολακευτικό τρόπο τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, καμουφλάρουν επίσης διαρκώς τις ιμπεριαλιστικές επιθετικές ενέργειες».

‘Αλλά το γεγονός ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εξαπέλυσε την κλιμακωτή πολεμική του επίθεση στο Βιετνάμ δείχνει την χρεωκοπία των σοφισμάτων των σύγχρονων ρεβιζιονιστών που προσπαθούν να ξεωραίσουν την επιθετική φύση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Το άρθρο υπογραμμίζει: «Δεν πρέπει να παραπληρηθοῦμε από την χωρίς αρχές πολιτική της «ειρηνικής συνύπαρξης» με την «αμερικανοσοβιετική συνεργασία» που εγκωμιάζουν οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές.

Πρέπει να ματαιώσουμε αυτή την πολιτική των σύγχρονων ρεβιζιονιστών και να συσπειρώσουμε τις γραμμές μας για να έντεινουμε τον αγώνα εναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η ανάπτυξη του αγώνα εναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που διεξάγουν οι λαοί του κόσμου και του Βιετνάμ θα επιφέρει, σίγουρα την πλήρη χρεωκοπία του σύγχρονου ρεβιζιονισμού.

Το άρθρο της «Ακαχάτα» συνεχίζει: ‘Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός παραβιάζει τις συμφωνίες της Γενεύης του 1954 και συνεχίζει την επίθεσή του στο Νότιο - Βιετνάμ. Βομβάρδισε πρόσφατα, επανειλημμένα τη Λαϊκή Δημοκρατία του Βιετνάμ και επεκτείνει άνοιχτα και κρυφά τον επιθετικό του πόλεμο στην Ίνδοκίνα.

Για να δικαιολογήσει την ενέργειά του ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ο οποίος βρίσκεται όλο και σε πιο δύσκολη θέση, εξαιτίας του αγώνα του βιετναμέζικου λαού που συσπειρώνεται γύρω από το ‘Εθνικοαπελευθερωτικό Μέτωπο του Νοτίου Βιετνάμ, είχε την αναισχυντία να πει στον κόσμο ότι οι πειρατικές τους ενέργειες είναι «βομβαρδισμός αντιπόνων» εναντίον των «επιδρομών» της Λαϊκής Δημοκρατίας του Βιετνάμ.

‘Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ενίσχυσε επίσης το ξενονικητο καθεστώς του Πάρκ-Τσουνγκ-Χι της Νοτίου Κορέας, την κλίκα του Τσανγκ-Κάι-Σέκ της Ταϊβάν και τις Φιλιππίνες που λέγχει, να συμμετέσχουν στον επιθετικό πόλεμο εναντίον του Βιετνάμ, διοργανώνοντας σύντομες δυνάμεις της επίθεσης με σκοπό την επέκταση του πολέμου που διεξάγει στο Νότιο-Βιετνάμ. Αυτές οι ενέργειες προκάλεσαν διαμαρτυρίες σ’ όλον τον κόσμο.

Το γεγονός ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αποκαλύπτει τον επιθετικό του χαρακτήρα σ’ όλη του την γυμνότητα, έδωσε ακόμη μια φορά ανάγλυφη τη φύση των σύγχρονων ρεβιζιονιστών, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό, οι οποίοι θεωρούν τους πολιτικούς εκπροσώπους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σαν «ειρηνόφιλα» πρόσωπα.

Κατά τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές που εκπροσωπεί ο Χρυστόσφ, ο Κέννεντυ ανήκε στην «συνετή ομάδα» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, και τὸ να ακολουθεί κανείς μια γραμμή «φιλίας» με την κυβέρνηση που καθοδηγούσε αυτή ή «συνετή ομάδα» εσήμαινε ότι εφαρμόζει την πολιτική της «ειρηνικής συνύπαρξης».

Τὸ σχέδιο των ΗΠΑ να εξαπολύσουν μιαν ἄλλη εισβολή στη Κούβα θὰ ἔπρεπε να είχε διαλύσει αυτή την αὐταπάτη ἔδω και πολύ— καιρό. ‘Εντούτοις οι ρεβιζιονιστές εξακολουθούν να τρέφουν αυτή την αὐταπάτη. Και δὲν είναι μόνο αυτό. Μετά τον θάνατο του Κένεντυ, εγκωμίασαν ἐκ νέου τὸν διάδοχό του Τζόνσον, τὸν ὁποῖον παρουσιάζουν ὅτι ανήκει στην «ομάδα των συνετών» και ἐναπόθεσαν σ’ αὐτήν τις ἐλπίδες τους για «ειρήνη».

Τὸ χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς γραμμῆς των σύγχρονων ρεβιζιονιστών, τὴν ὁποία ἀνασκέυασε στὸ ἄρθρο του ἐὶ Κένεντυ και ὁ αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ὁ σχολιαστής τῆς «Ακαχάτα», συνίσταται στὴ δῆθεν ἀνακάλυψη δυὸ ὁμάδων διαφορετικῶν στὴν οὐσία τους, μέσα στις γραμμές των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, τῆς φιλοπόλεμης ὁμάδας και τῆς ὁμάδας των «λογικῶν ἀνθρώπων».

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ ρεβιζιονιστές παρουσιάζουν με κολακευτικό τρόπο τὸν πρόεδρο των ΗΠΑ, ὁ ὁποῖος ἐκπροσωπεῖ τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο και τὸν παρουσιάζουν ὡς ἓνα πρόσωπο που προσπαθεῖ να συγκρατήσει τὴν «φιλοπόλεμη ὁμάδα» και ἀγωνίζεται για τὴν διατήρηση τῆς εἰρήνης. ‘Ισχυρίζεται ὅτι ἐφ’ ὅσον ἡ «συνετή ὁμάδα» θὰ ἔφθανε στὸ σημεῖο να λέγχει τὴ «φιλοπόλεμη ὁμάδα» αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ιμπεριαλισμός θὰ μπορούσε να γίνει «ειρηνόφιλος».

Αὐτὸ δὲν είναι παρὰ μιὰ προσπάθεια να ξεωραίσθῃ ὁ ιμπεριαλισμός.

Τὰ γεγονότα μιλάνε καλλίτερα ἀπὸ τὰ λόγια. Παρὰ τὴν ζωρὴ ἐπιθυμία των σύγχρονων ρεβιζιονιστών να ἐμφανισθοῦν οἱ πολιτικοὶ ἐκπρόσωποι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμοῦ ὡς «συνετὰ» πρόσωπα, τὸ γεγονός παραμένει ὅτι αὐτὰ τὰ ἴδια πρόσωπα πραγματοποιοῦσαν τὴν ἐπίθεση ἐναντίον τῆς Κούβας και του Βιετνάμ και ἐπιμένουν στὴν πολιτικὴ τῆς «κατάπιξης τῆς Κίνας».

‘Εν τούτοις ἀντὶ να ἀναλύσουν τὰ λάθη τους στὸ φῶς αὐτῶν των γεγονότων, οἱ ρεβιζιονιστές καταφεύγουν σὲ μέθοδες ἀκόμη πιο ἀπατηλές.

‘Εφθασαν ὡς στὸ σημεῖο να ἀρνηθοῦν τὴ βασικὴ διαφο-

ρά ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό και το σοσιαλισμό και να συγκρίνουν τους μαρξιστές - λενινιστές με τις «δυνάμεις του πολέμου». Ένεργώντας κατά αυτόν τον τρόπο προσά-θησαν να στηρίξουν την δική τους αδιαιρέτη, —του «ειρη-νόφιλου» ιμπεριαλισμού— και να ρίξουν πάνω στους άλ-λους την εδύνη των επιθέσεων που διαγράφουν οι ιμπερι-αλιστές.

Έπι πλέον, από τη στιγμή που ο πρόεδρος Τζόνσον έ-ξέφρασε την πρόθεσή του να συνεχίσει την πολιτική του Κέννεντυ, οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές εξέφρασαν όμοφωνα την έπιδιοκμασία τους. Τελευταία ύποστήριξαν ακόμη τον Τζόνσον έναντι του Γκλντγουάτερ στη διάρκεια των προεδρικών εκλογών. Οι ρεβιζιονιστές λησμονούν το γεγο-νός ότι το Δημοκρατικό Κόμμα και το Ρεπουμπλικάνικο Κόμμα είναι και τα δύο πους κόμματα του αμερικάνικου μο-νοπωλιακού κεφαλαίου. Αντίθετα έβγαλαν το συμπέρασμα ότι ή θεωρία κατά την οποία δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στα δύο κόμματα είναι ξεπερασμένη. Σκοπός τους είναι να χρησιμοποιήσουν αυτό το έπιχείρημα για να δικαιολο-γήσουν την άπολογία τους για τον ιμπεριαλισμό.

«Δεν υπάρχει άλλο έπιχείρημα που να μεταβάλλει πιό σοβαρά το βάθος του προβλήματος. Πράγματι, τη στιγμή που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός —ο οποίος είναι το κυριώ-τερο όχημα της παγκόσμιας αντίδρασης, ο διεθνής χωροφύ-λακας, ο έχθρος των λαών όλου του κόσμου (Δήλωση της Μόσχας του 1960)— κάτω από την ήγεσία του προέδρου Τζόνσον, διεξάγει έπιθετικό πόλεμο, είναι άισχρό σόφι-σμα να δηλώνουν ότι υπάρχουν άλλες δυνάμεις που διακη-ρύττουν πιό άνοιχτή πολιτική πολέμου και συνεπώς είναι άναγκαίο να συγκεντρωθούν τα πυρά πάνω σ' αυτές τις δυνάμεις, βοηθώντας έτσι να άπαλειφθεί κάθε ένοχη της ιμπεριαλιστικής κυβέρησης που διεξάγει έπιθετικό πόλεμο. Στην πραγματικότητα, ύποθετώντας έξ ολοκλήρου τις ιδέες ήτης «φιλοπόλεμης ομάδας» ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έπεξεργάζεται και πραγματοποιεί την πολιτική του του έπι-θετικού πολέμου.

«Μπορεί κανείς από τότε να βεβαιωθεί ότι οι ρεβιζιονιστές όχι μόνο παρουσιάζουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό με κολακευτικό τρόπο, αλλά ο ρόλος τους συνίσταται στο να καμουφλάρουν συνεχώς τις ιμπεριαλιστικές έπιθετικές ένε-ργειες».

Κάτω από την ήγεσία του Τζόνσον, οι ΗΠΑ βρήκαν την ευκαιρία για να εξαπολύσουν έπίθεση έναντι της Κούβας. Στην Άφρική, συνεχίζουν την πολιτική τους της έπίθεσης στο Κογκό. Στην Άσία ιδιαίτερα έντεινουν τις έ-πιθέσεις τους και τις στρατιωτικές προκλήσεις έναντι του Νοτίου Βιετνάμ, του Λάος και της Καμπότζης. Τον πε-ρασμένο Αύγουστο εξαπέλυσαν μιá άπροκάλυπτη στρατιω-τική έπίθεση έναντι της Λαϊκής Δημοκρατίας του Βιετ-νάμ, στο Κόλπο του Τονκίνου και τελευταία βομβαρδίζουν συνεχώς αυτή τη χώρα.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εφαρμόζει έπίσης δραστή-ρια την πολιτική του «της κατάπιξης της Κίνας». Παντού στην Άσία, συνεχίζει να προετοιμάζει ένα πυρηνικό πόλεμο και εφαρμόζει την πολιτική του, του πυρηνικού έκβιασμού.

Οι ΗΠΑ προσπαθούν να μεταβάλουν την Άιαπωνία σε μέλος μιás άντικομμουνιστικής στρατιωτικής συμμαχίας και να την εμπλέξουν τελευταία σε έπιθετικές ένεργειες στην Ά-σία. Το άραγμα των αμερικάνικων πυρηνικών ύποβρυχίων, δύο φορές, στο Σασέμπο, το κλείσιμο «της συμφωνίας της Άιαπωνοκορεάτικης βάρσης», ή έντάτικοποίηση της «βοήθει-ας» στο Νότιο - Βιετνάμ άποτελούν μέρος του συστήματος της πυρηνικής έπίθεσης των αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Έπι πλέον, ο Τζόνσον, ο οποίος έντεινε τώρα αυτές τις έπιθετικές ιμπεριαλιστικές ένεργειες, έπιβεβαίωσε στο «διάγ-γελμά του για την κατάσταση της Ένωσης» «τη διπλή τα-κτική» που έφάρμοσε ο Κέννεντυ (την πολιτική της έ-τ α τ ι κ ο π ο ί η σ η ς της έπίθεσης με το μανδύα της ειρήνης) και ταυτοχρόνως άποκαλύπτει την πρόθεσή του να συνεχίσει την στρατιωτική έπίθεση έναντι του Βιετνάμ.

Τέτοιες είναι οι ένεργειες του αμερικάνικου ιμπεριαλι-σμού, που έκπροσωπεί ο Τζόνσον, ο οποίος παρουσιάζεται από τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές σαν μέλος της «συνετής ομάδας».

Έν τούτοις και μπροστά στην έπέκταση του έπιθετικού πο-λέμου στην Άνδοκίνα, από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές έπιμένουν ακόμη να τρέφουν αδι-αιρέτη για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Αντί να θε-ωρήσουν τις έπιθετικές ένεργειες σαν άποτέλεσμα της φύσης του ιμπεριαλισμού, τις παρουσιάζουν σαν ένα μέτρο που πή-ρε ο Τζόνσον κάτω από την πίεση των «σκληρών».

Αυτή, προφανώς, ή επανάληψη της βεβαίωσης κατά την οποία ο Τζόνσον ήταν στην άρχη «ειρηνόφιλος», αλλά έ-ξαναγκάστηκε σε έπιθετικές ένεργειες κάτω από την πίεση της άκρας δεξιάς, είναι μιá έπιβεβαίωση ή οποία άποσκοπεί στη συνέχιση της προσάθειας για την έξαπάτηση των λαών.

Πράγματι αυτή ή διαβεβαίωση χρησιμοποιήθηκε έξυπνα για να εξασθενήσει τον άγώνα κατά του έπιθετικού πολέ-μου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Έίχε γραφτεί στον αμερικάνικο τύπο ότι μιá σχετικά ένδιαφέρουσα ομάδα Άμερικάνων, κάνει ότι μπορεί για να πολλαπλασιάσει τους κινδύνους και έναποθέτει κάθε έλπίδα στον πόλεμο της Νο-τιοανατολικής Άσίας (Τάιμς της Ν. Έόρκης). Αυτή ή δήλωση συμφωνεί με τη πρόταση των ρεβιζιονιστών σύμφω-να με την οποία ο Τζόνσον είναι ένας «συνετός» άνδρας άναγκασμένος να παίρνει μέτρα.

Είναι φανερό ότι αυτή ή πρόφαση βοηθάει άντικειμενι-κά τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στο να βρει μιá θεωρητι-κή δικαιολογία για τη θεμελιώδη τακτική του, τη «διπλή τακτική».

Το γεγονός ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έντεινει τον έπιθετικό του πόλεμο στο Βιετνάμ και ότι ο Βιετναμέζικος λαός διεξάγει άπελευθερωτικό άγώνα έναντι της αμε-ρικάνικης ιμπεριαλιστικής έπίθεσης, άποδεικνύει ακόμα μιá φορά ότι οι προφάσεις των σύγχρονων ρεβιζιονιστών δεν είναι παρά αδιαιρέτες και σοφίσματα που άποβλέπουν να καλύψουν την έπιθετική φύση του αμερικάνικου ιμπερια-λισμού. Συγχρόνως, τα γεγονότα άποδεικνύουν ότι χρεω-κόπησαν οι θεωρίες του σύγχρονου ρεβιζιονισμού.

Άρθρο τῆς «Λαϊκῆς Ἡμερησίας»
καὶ τῆς «Κόκκινης Σημείας» (*)

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ

Τὸ ἄρθρο τὸ ὁποῖο περιέχει 12.000 Κινέζικα γράμματα διαι-
ρεῖται σὲ 4 μέρη μὲ τὶς ἐξῆς ἐπικεφαλίδες.

1. «Τὶ εἶδους συνάντηση ἦταν αὐτή».
2. «Ποιά εἶναι τὰ ἔργα τῶν νέων καθοδηγητῶν τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.».
3. «Ἀπάντηση σὲ ὀρισμένα ἐρωτήματα».
4. «Ἐνωθεῖτε στὴ βάση τοῦ Μαρξισμοῦ - Λενινισμοῦ καὶ τῆς ἐπανάστασης».

Τὸ ἄρθρο ἀποδείχνει ὅτι ἡ συνάντηση τοῦ Μαρτίου στὴ Μόσχα ποὺ ἐπινόησαν οἱ καθοδηγητὲς τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. ποὺ κληρονόμησαν τὸν μανδία τοῦ Χρουστσόφ, ἦταν διασπαστι-
κὴ καὶ ἦταν ἀρχετὰ μικρὴ καὶ ἡ πὺ ἀπρεπής. Ἦταν τὸ πὺ σοβαρὸ βῆμα στὴ πραγματοποίηση ἀνοιχτῆς διάσπασης στὸ διεθνὲς Κομμουνιστικὸ Κίνημα.

Τὸ ἄρθρο λέει ὅτι εἶναι δυνατόν σήμερα ὁ λαὸς νὰ δεῖ περισσότερο καθαρά ὅτι μὲ τὴν ἀντικατάσταση τοῦ Χρουστσόφ οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. ἄλλαξαν ἀπλῶς τὴν πινακίδα καὶ χρησιμοποίησαν πὺ κινεζικὲς μεθόδους καὶ κατέφυγαν σὲ πὺ πολλές ὑπεκφυγῆς γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ προωθήσουν καλύτερα καὶ νὰ ἀναπτύξουν πὺ πέρα τὸν Χρου-
τσεφισμό καὶ νὰ ἐφαρμόσουν τὴ γενικὴ ρεβιζιονιστικὴ γραμ-
μὴ. Ὁ μεγάλῃς ὀλκῆς σωβινισμὸς καὶ διασπαστισμὸς ποὺ ἀρχισε νὰ ἐφαρμόζει ὁ Χρουστσόφ τὸ εἰκοστὸ συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., συστηματοποιήθηκε τὸ 22ο συνέδριο καὶ ἐνω-
ματώθηκε στὸ πρόγραμμα τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.

Τὸ ἄρθρο τονίζει: «Πολυάριθμα γεγονότα δείχνουν ὅτι οἱ κραυγὲς τῶν νέων καθοδηγητῶν τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. ἐναντίον τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ εἶναι ἀπάτη ἐνῶ ἡ συνθη-
κλόγησι μὲ τὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ εἶναι οὐσία, καὶ ὅτι ἡ δημοσίευσί τῆς δήλωσῃς ἐναντίον τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ εἶναι ἀπάτη, ἐνῶ ἡ καταπίεσι τῆς πάλῃς τῶν λαῶν ἐναντίον τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ εἶναι ἡ οὐ-
σία, ὅτι ἡ ὑποστήριξι τῆς ἐπανάστασης εἶναι μία ἀπάτη ἐνῶ ἡ διάρρηξι τὸς μὲ τὴν ἐπανάστασι εἶναι ἡ οὐσία, ὅτι, δη-
λώσεις τὸς τέτοιες ὅπως «ἐνότητα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ» καὶ «κοινὴ δράσι» εἶναι μία ἀπάτη, ἐνῶ οἱ ἐνέργειές τὸς γιὰ τὴν ὑπονόμηση τῆς ἐνότητας καὶ τὴν δημιουργία διάσπασης ὀ-
πουδήποτε ἀκόμα καὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐπινοήσουν μία συνάντησι γιὰ νὰ προκαλέσουν ἀνοιχτὴ διάσπασι στὸ διεθνὲς κομμουνιστικὸ κίνημα, εἶναι ἡ οὐσία.

Γιὰ νὰ συνοψίσουμε ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν διαπραῖξει οἱ νέοι καθοδηγητὲς τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. μπορούμε νὰ ἀναφέρουμε τὸ ἐξῆς: «τρεῖς ἀπάτες καὶ τρεῖς πραγματικότητες» — ἀπάτη, ὁ ἀντιἱμπεριαλισμὸς ἀλλὰ ἡ πραγματικότητα, ἡ συνθηκλόγησι, ἀπάτη ἡ ἐπανάστασι, ἀλλὰ ἡ πραγματικότητα ἡ διάσπασι. Ἐξακολουθοῦν νὰ κάνουν ὅτι ἔκανε ὁ Χρουστσόφ, πρῶγμα ποὺ πρέπει νὰ θεωρηθεῖ σὰν «τετραπλὴ εἰδθυγράμμιση ὑπὲρ, καὶ τετραπλὴ ἐναντίον» εἰδθυγράμμιση μὲ τὸν ἱμπεριαλισμὸ ἐναντίον τοῦ σοσιαλισμοῦ, εἰδθυγράμμιση μὲ τὶς ΗΠΑ ἐ-
ναντίον τῆς Κίνας καὶ τὶς ἄλλες ἐπαναστατικὲς χώρες, εἰ-
δθυγράμμιση μὲ τὸς ἀντιδραστικὸς παντοῦ ἐναντίον τῶν ἐ-
θνικοαπελευθερωτικῶν κινήματων καὶ τῶν λαϊκῶν ἐπανα-
στάσεων καὶ εἰδθυγράμμιση μὲ τὴν κλίμα Τίτο καὶ τὸς ἀ-
ποστάτες ὄλων τῶν ἀποχώσεων ἐναντίον ὄλων τῶν ἀδελφῶν Μαρξιστικῶν Λενινιστικῶν κομμάτων καὶ ὄλων τῶν ἐπα-

(*) Τὸ πλῆρες κείμενο τοῦ ἄρθρου πρόκειται νὰ τὸ ἐκδώσι μὲ μορφή μπουρούρας ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἱστορικὲς Ἐκδόσεις».

ναστατῶν ποὺ παλεύουν ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ.

Τὸ ἄρθρο ἀναφέρει: «Τὸ Κινέζικο Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ἔχει σὲ πολλὲς περιπτώσεις ξεκαθαρίσει τὴ στάσι του, στὸ θέμα τῆς δημόσιας πολεμικῆς, καὶ γιὰ μὴ ἀκόμα φορὰ τὸ διακηρύσσουμε στὸ κόσμο: Ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν διαφορὲς ἀ-
χῆς μεταξὺ τῶν Μαρξιστικῶν Λενινιστικῶν καὶ τῶν σύγχρονων ρεβιζιονιστικῶν, καὶ ἐφ' ὅσον οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς μᾶς ἔχουν τόσο πολὺ δυσφημῆσει καὶ ἀρνούνται νὰ ἀναγνωρίσουν τὰ λάθη τὸς, ἐξυπακούεται ὅτι ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ τὸς ἀνασκευάζουμε δημόσια. Στὶς ὑπάρχουσες συνθήκες, δὲν ὀ-
φείλει νὰ κάνουμε ἔκκλησι γιὰ νὰ πάρει τέλος ἡ δημόσια πο-
λεμικὴ, δὲν πρέπει νὰ σταματήσουμε οὔτε μὴ μοναδικὴ μέ-
ρα, οὔτε γιὰ ἕνα μῆνα, ἕνα χρόνον, ἕκατὸ χρόνια, χίλια χρό-
νια, ἢ 10.000 χρόνια».

Τὸ ἄρθρο τονίζει ὅτι ὑπάρχουν πράγματι πρόσωπα ποὺ ἐ-
πιδίδονται σὲ φραξιονιστικὴ δραστηριότητα, δηλαδὴ ὁ Χρου-
τσόφ καὶ οἱ ὁπαδοί του, καὶ μετὰ τὴν τῶσι του, αὐτοὶ ποὺ εἶναι προσκολλημένοι στὸ Χρουτσεφικὸ ρεβιζιονισμὸ χωρὶς τὸν Χρουτσόφ. Κ' αὐτὴ ἡ ἴδια μικρὴ διασπαστικὴ διάσκεψι τῆς Μόσχας ἦταν μὴ φραξιονιστικὴ ἐνέργεια.

Τὸ ἄρθρο ἀναφέρει: «Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κίνας δὲν κοῦβει ποτὲ τὶς ἀπόψεις του. Ἐπιδοκιμάζουμε καὶ ὑποστη-
ρίζουμε ὄλες τὶς δυνάμεις τοῦ Κόσμου, συμπεριλαμβανομέ-
νων καὶ τῶν πολιτικῶν κομμάτων, ὁμάδων καὶ ἀτόμων ποὺ ἐ-
πιμένουν στὴν ἐπανάστασι καὶ ἐπιτίθενται στὸν ἱμπεριαλι-
σμὸ καὶ τὴν ἀνίδρασι. Ὅπως μᾶς διδάξε ὁ Λένιν, ἡ μό-
νη σωστὴ πολιτικὴ εἶναι αὐτὴ ποὺ βασίζεται στὶς ἀρχές. Δὲν θὰ καταπατήσουμε ποτὲ τὶς ἀρχές. Ὅσο περισσότερο μᾶς βορίζουν, τόσο δυνατότερα ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχουμε δίκαιο, καὶ τόσο σταθερότερα θὰ στεκόμαστε στὴν ἀρχικὴ μᾶς θέση. Σ' αὐτὸ τὸ σημείο, ἂν πρέπει νὰ κάνουμε αὐτοκριτικὴ, θὰ πρέπει νὰ ποῦμε πὺς σὲ σχέση μὲ τὴν βοήθεια ποὺ δόθη-
κε ἀπὸ τὸς καθοδηγητὲς τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. στὶς ρεβιζιονιστι-
κὲς ὁμάδες σὲ πολλὲς χώρες, ἐμεῖς δὲν ὑποστηρίζουμε τὴν ἐπανάστατικὴ ἀριστερὰ σὲ ὀρισμένες χώρες καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ ἐκτείνουμε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὶς προστάθειές μᾶς σ' αὐτὸ τὸ σημείο».

Τὸ ἄρθρο ἀναφέρει: Πρέπει νὰ ποῦμε ἐπίσημα στοὺς καθοδηγητὲς τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.: Συγκαλέσατε τὴ παράνομη διασπαστικὴ διάσκεψι καὶ ἔχετε ὄλη τὴν εἰδθυνη γιὰ τὶς σοβαρὲς συνέπειες.

«Συγκαλώντας τὴ διασπαστικὴ διάσκεψι, βάλατε νέα καὶ σοβαρὰ ἐμπόδια στὸ δρόμο τῆς σύγκλισης μᾶς διεθνῶς διάσκεψης γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν ἀδελφῶν κομμάτων. Σᾶς τὸ εἶπαμε ἀπὸ πρὶν γιὰ νὰ γίνει μὴ ἐπιτυχῆς διάσκεψι γιὰ τὴν ἐνότητα, θὰ ἔπρεπε νὰ γίνει μὴ προπαρασκευαστικὴ δουλειὰ 4-5 χρόνια ὄστε νὰ ξεπεραστοῦν τὰ ἐμπόδια, ἀλλὰ σήμερα φαίνεται νὰ χρειάζεται διπλάσιος ἢ ἀκόμα περισσότερος χρό-
νος».

Ἀναφέρει: «ἡ πάλῃ ἀνάμεσα στὶς δύο γραμμὲς στὸ διεθνὲς κομμουνιστικὸ κίνημα ἔχει μπει σὲ ἕνα νέο στάδιο. Σ' αὐτὸ τὸ κρίσιμο σημείο, θὰ θέλουμε γιὰ μὴ φορὰ ἀκόμα νὰ δώ-
σουμε στοὺς καθοδηγητὲς τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. μὴ εἰλικρινὴ μνη-
βουλὴ. Γιατὶ θὰ πρέπει νὰ βάλετε τὸ λαϊμὸ σας στὴ θηλιὰ ποὺ ἄφησε ὁ Χρουτσόφ. Γιατὶ δὲν μπορεῖται νὰ ξαναρχί-
σετε».

«Κατὰ τὴ γνώμη μᾶς, εἶναι ταυτόχρονα δύσκολο καὶ εἰ-
κόλο γιὰ σᾶς πραγματικὰ νὰ πάρετε τὸ μέρος τῶν ἀδελφῶν κομμάτων καὶ τοῦ ἐπαναστατικοῦ λαοῦ. σὲ ὅτι ἀφορὰ ἐνέ-
ργειες ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐνότητας, ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Τὸ ζήτημα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἂν θὰ κάνετε τὰ ἐξῆς ἢ ὄχι:

«Νὰ δηλώσετε δημόσια ὅτι ὄλες οἱ ἀποφάσεις γιὰ τὴ σύ-
γκλισι τῆς διασπαστικῆς διάσκεψης εἶναι λαθεμένες καὶ παρά-
νομες, νὰ παραδεχθεῖτε ἀνοιχτὰ τὰ σφάλματα καὶ τὸ παρά-
νομο τῆς σύγκλισης τῆς διασπαστικῆς διάσκεψης».

«Νὰ παραδεχθεῖτε ἐπίσημα καὶ δημόσια μπουστά στοὺς κομμουνιστὲς καὶ τὸς λαοὺς ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου ὅτι ὁ Χρουτσεφικὸς ρεβιζιονισμὸς, ὁ μεγάλῃς ὀλκῆς σωβινισμὸς καὶ διασπαστισμὸς εἶναι λαθεμένος».

«Νὰ παραδεχθεῖτε δημόσια, ὅτι ἡ ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ καὶ τὸ πρόγραμμα ποὺ υἱοθετήθηκε ἀπὸ τὸ εἰκοστὸ καὶ 22ο

συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε. με τον Χρουτσώφ σαν εισηγητή είναι λαθεμένο.

«Να παραδεχτείτε δημόσια ότι όλα τα λόγια και οι πράξεις των καθοδηγητών του Κ.Κ.Σ.Ε. έναντι της Κίνας, της 'Αλβανίας, και του 'Ιαπωνικού Κομμουνιστικού Κόμματος και των άλλων μαρξιστικών Λενινιστικών κομμάτων είναι λάθος.

«Να υποσχεθείτε δημόσια ότι δεν θα επαναλάβετε τα σφάλματα του Χρουτσεφικού ρεβιζιονισμού και θα επιστρέψετε στο δρόμο του Μαρξισμού Λενινισμού και του προλεταριακού διεθνισμού και στις επαναστατικές αρχές της διακήρυξης του 1957 και της δήλωσης του 1960».

Το άρθρο τονίζει ότι: «ή σοβαρή ενέργεια της νέας ηγεσίας του Κ.Κ.Σ.Ε. είναι ότι η σύγκλιση της διασπαστικής διάσκεψης έδωσε στα Μαρξιστικά Λενινιστικά κόμματα και στους μαρξιστές Λενινιστές του κόσμου το δικαίωμα να πάρουν την πρωτοβουλία. 'Υπάρχουν πιά πολλές αιτίες τώρα για τις οποίες πρέπει να κριτικάρουμε ανοιχτά και να εκθέσουμε πλήρως την ρεβιζιονιστική γραμμή των νέων καθοδηγητών του Κ.Κ.Σ.Ε. να υποστηρίξουμε ισχυρότερα τα επαναστατικά λαϊκά κινήματα και την επαναστατική άριστερά στις διάφορες χώρες, και να προωθήσουμε την ταχύτερη ανάπτυξη των Μαρξιστικών Λενινιστικών δυνάμεων και την ενότητα του Μαρξισμού Λενινισμού και της επανάστασης».

Τελικά, αναφέρει ότι, το ρεύμα της ιστορίας είναι υπέρ της νικηφόρας ανάπτυξης της επαναστατικής πάλης των λαών όλου του κόσμου, και αυτό το ρεύμα είναι ανεξάρτητο από τη θέληση των ιμπεριαλιστών, των αντιδραστικών όλων των χωρών και των σύγχρονων ρεβιζιονιστών. Είμαστε πεπειμένοι ότι περισσότερο από τα 90 τοις εκατό των λαών όλου του κόσμου θα ένωθούν στο επαναστατικό μέτωπο έναντι του ιμπεριαλισμού και ότι αυτά τα περισσότερα από 90 τοις εκατό των λαών που θα βρεθούν στις γραμμές του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος θα βαδίσουν προς τον δρόμο του Μαρξισμού Λενινισμού. Είμαστε επίσης πεπεισμένοι ότι οι επαναστατικοί λαοί όλου του κόσμου του μεγάλου διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος θα βαδίσουν προς τον δρόμο του Μαρξισμού Λενινισμού. Είμαστε επίσης πεπεισμένοι ότι οι επαναστατικοί λαοί όλου του κόσμου το μεγάλο σοσιαλιστικό στρατόπεδο και οι μεγάλοι λαοί της Κίνας και της Σοβιετικής Ένωσης τελικά θα σαρώσουν όλα τα εμπόδια και θα ένωθούν στη βάση του Μαρξισμού Λενινισμού και του προλεταριακού διεθνισμού. Το μέλλον είναι απεριόριστα λαμπρό για την υπόθεση της παγκόσμιας επανάστασης. Τελικά τα τέρατα όλων των ειδών θα καταστραφούν τελείως.

Η διάσκεψη που συγκάλεσαν οι νέοι καθοδηγητές του Κ.Κ.Σ.Ε. την πρώτη Μαρτίου ήταν μια παράνομη και διασπαστική διάσκεψη που είχε διαταχθεί από τον Χρουτσώφ να γίνει στις 15 Δεκεμβρίου το 1964, λέγει το άρθρο με τον τίτλο:

«Σχόλιο για την διάσκεψη της 1 Μαρτίου της Μόσχας»

'Αναφέρει ότι, οι νέοι καθοδηγητές του Κ.Κ.Σ.Ε. έπεσαν ξεγελαστικά παιγνίδι, αναβάλλοντας τη διάσκεψη, αλλάζοντας το όνομά της από «προπαρασκευαστική διάσκεψη» σε «συμβουλευτική διάσκεψη» και μίλησαν για ενότητα έναντι του εχθρού και για άλλα ωραία πράγματα στο ανακρινόμενο της διάσκεψης του Μαρτίου. 'Αλλά στην ουσία; οι νέοι καθοδηγητές ξεπέρασαν τον χρουτσεφικό ρεβιζιονισμό και διασπαστισμό, ασφάλισαν, γέμισαν και πυροβόλησαν, και εκτέλεσαν την διαταγή για τη διασπαστική διάσκεψη πιστά. Απτή ή αλλαγή του ονόματος της διάσκεψης σε μια «συμβουλευτική διάσκεψη» δεν άλλαξε τη φύση της διασπαστικής διάσκεψης που είχε διαταχθεί από τον Χρουτσώφ.

Οι νέοι καθοδηγητές του Κ.Κ.Σ.Ε. δήλωσαν επανειλημμένα ότι ή διεθνής διάσκεψη των αδελφών κομμάτων και ή προπαρασκευαστική διάσκεψη πρέπει να συνδεθεί με την παράνομη και διασπαστική διάσκεψη για την οποία ο Χρουτσώφ εξέδωσε την διαταγή στις 30 'Ιουλίου του 1964. 'Επέμειναν ότι ή προπαρασκευαστική διάσκεψη για τη διεθνή διάσκεψη των αδελφών κομμάτων που έγινε στη βάση της προπαρασκευαστικής επιτροπής που είχαν άποφα-

οίσει οι καθοδηγητές του Κ.Κ.Σ.Ε. Παρέμειναν άρροισμένοι και πραγματοποίησαν την εντολή του Χρουτσώφ λέγοντας μόνο στα 26 Κόμματα —ούτε περισσότερα ούτε λιγότερα— που είχαν γίνει μέλη της υπό πολλού ξεπερασμένης (πεθαμένης) προπαρασκευαστικής επιτροπής του 1960 να παρακολουθήσουν την διάσκεψη και επέμειναν να συγκαληθεί ή διάσκεψη ανεξάρτητα πόσα κόμματα θα άρνούταν να λάβουν μέρος. 'Ακόμα έβγαλαν διαταγές κατά τρόπον Πατριαρχικού Κόμματος με την οποία θα έπρεπε να γίνει την πρώτη Μαρτίου 1965. Κι' έτσι ή διάσκεψη άρχισε αυτήν την ημέρα.

Το άρθρο αναφέρει ότι: «μ' αυτό τον τρόπο έγινε καθαρό ότι παρά τα τεχνάσματα και τα ξόρκια οι νέοι καθοδηγητές του Κ.Κ.Σ.Ε. εξακολουθούν να διαφημίζουν τα Παλιά Χρουτσεφικά έμπορεύματα. Οι σκοποί τους ήταν απλώς να φτιάξουν ένα ι ψευτομέτωπο και να δολοφονήσουν τους λαούς να πάρουν μέρος στη διάσκεψη, να αναγνωρίσουν την θέση τους σαν Πατριαρχικό Κόμμα, να τους αναγνωρίσουν το δικαίωμα να κάνουν το ένα πράγμα σήμερα και το άλλο αύριο να κουνούν την μαγακέτα και να ακολουθούν με τυφλά μάτια το δρόμο του χρουτσεφικού ρεβιζιονισμού και διασπαστισμού».

Το άρθρο λέει, «πράγματι, εάν οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ δεν ήταν άποφασισμένοι να ακολουθήσουν τον χρουτσεφικό ρεβιζιονισμό μετά την πτώση του Χρουτσώφ, θα μπορούσαν πολύ καλά να χρησιμοποιήσουν αυτή τη θαυμάσια ευκαιρία και να κάνουν ένα νέο ξεκίνημα, εγκαταλείποντας την διασπαστική διάσκεψη κι' έτσι να δείξουν την επιθυμία τους για την εξάλειψη των διαφορών και το δυνάμωμα της ενότητας σε μια νέα βάση. 'Ελπίζαμε ειλικρινά ότι οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ θα χρησιμοποιούσαν αυτή τη θαυμάσια ευκαιρία και θα αναζητούσαν νέους δρόμους για να εξαλείψουν τις διαφορές και να δυνάμωσουν την ενότητα σε συνεργασία με μās όπως και με τα άλλα Μαρξιστικά Λενινιστικά κόμματα».

'Αλλά τονίζεται σ' αυτό το άρθρο, «'Όταν το κινέζικο κόμμα και ή κυβερνητική αντιπροσωπεία ήλθαν σε επαφή με τους νέους καθοδηγητές του ΚΚΣΕ στη Μόσχα το 1964 στη διάρκεια της έπετειού της 'Οκτωβριανής επανάστασης, οι τελευταίοι επιβεβαίωσαν τη συμφωνία τους μεταξύ των και του Χρουτσώφ πάνω στο ζήτημα του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος και στη στάση τους προς την Κίνα».

Το άρθρο λέγει: «είναι σήμερα δυνατό οι λαοί να δούν πιά καθαρά ότι αυτοί οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ απέπεμψαν τον Χρουτσώφ, όχι επειδή είχαν διαφορές άρχων με αυτόν, αλλά επειδή ο Χρουτσώφ είχε γίνει πολύ παράξενος και πολύ ήλιθιος σε μερικές ενέργειές του και επειδή ο ίδιος ο Χρουτσώφ είχε γίνει σοβαρό εμπόδιο στην εφαρμογή του χρουτσεφικού ρεβιζιονισμού. 'Αντικαθιστώντας τον Χρουτσώφ απλώς άλλαξαν την πινακίδα και χρησιμοποίησαν πιά κυνικές μεθόδους και ύπεκφυγές για να προωθήσουν καλύτερα και αναπτύξουν τον χρουτσεφικό ρεβιζιονισμό και να εφαρμόσουν τη γενική γραμμή του ρεβιζιονισμού, μ' ένα μεγάλης δίκης σωβινισμό και διασπαστισμό που πρόβαλε για πρώτη φορά ο Χρουτσώφ στο 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, και που συστηματοποιήθηκε στο 22ο συνέδριο και ένωματώθηκε στο πρόγραμμα του ΚΚΣΕ».

Το άρθρο λέει, «Μετά από 'Ηράκλειες προσπάθειες και συνδιασμούς «ύψηλης» τεχνικής, χαϊδεύοντας και χτυπώντας ταυτόχρονα οι καθοδηγητές του κομμουνιστικού κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης τελικά κατάφεραν την σύγκλιση ενός τμήματος διάσκεψης. 'Η διασπασμένη διάσκεψη ήταν αρκετά μικρή και ή πλέον άρροιστη. 'Ηταν μια σκοτεινή και άθλια και έλεεινή πράξη».

Το άρθρο λέει: «Οι 19 μονάδες που παρακολούθησαν ήταν γεμάτοι αντιθέσεις και χωρίς ενότητα. Μερικοί άπ' αυτούς υποστήριξαν με όλη τους την καρδιά τη ρεβιζιονιστική πολιτική του διασπαστισμού. Μερικοί το έκαναν με μισή καρδιά, άλλοι, που δεν τους πειράζει να αποκαλύπτονται ότι ύπηρετούν κάτω από διαταγές και χρησιμοποιούνται σαν κλάκα σε θέματα και ακόμα άλλοι μπορεί να πέρασαν ευκαιριακά στην παγίδα από άγνοια».

ΟΙ ΚΗΡΥΚΕΣ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΠΡΟΔΙΔΟΝΤΑΙ : ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ

Το βιβλίο αυτό που κυριότερος συντάκτης του είναι ο Μ. Ν. Πονομαρίφ, Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΣΕ, είναι γεμάτο από χρουστοσεφικό ρεβιζιονισμό και από ξέφρενες επιθέσεις έναντι του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας και των Κινέζων ηγέτων. Οι αναγνώστες δεν μπορούν να βγάλουν άλλο συμπέρασμα απ' αυτό: παρά την πίστη του Χρουστσόφ, ο Χρουστοσεφικός ρεβιζιονισμός υπάρχει ακόμα και άσκει την δλέθρια επίδρασή του.

Ένα αντικινεζικό βιβλίο, «Τό διεθνές επαναστατικό κίνημα της εργατικής τάξης», του όποιου κυριότερος συντάκτης είναι ο Μ.Ν. Πονομαρίφ, κυκλοφόρησε τελευταία στη Μόσχα.

Συστηματικά, βπουλα και με ένα γενικό τρόπο, το βιβλίο αυτό προπαγανδίζει το κομφορμισμό του Χρουστοσεφικού ρεβιζιονισμού και επιτίθεται φρενιασμένα στο Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας που υπερασπίζεται το μαρξισμό - λενισμό. Συκοφαντεί ανοιχτά το σύντροφο Μάο Τσέ Τούνγκ, μεγάλο ηγέτη του κινεζικού λαού και εξαπολύει έναντι των κινέζων ηγέτων μια σειρά πολιτικούς χαρακτηρισμούς τέτοιου είδους, όπως: νεοτροτσκισμός, μικροαστικός, εθνικισμός, «άριστο» δημοκρατισμός, υπερεπαναστατικό, ανειδητή συνθηκολόγησης, θεωρητικό μεσσανισμό, τυχοδιωκτισμό, ηγεμονισμό, εθνικισμό, ύποκειμενισμό και τους άποκαλεί κινέζους δογματικούς, κινέζους διασπαστές, σύγχρονους δογματιστές κλπ.

Τό καινούργιο αυτό αντικινεζικό βιβλίο, του όποιου ο κυριότερος συντάκτης είναι ένας καθοδηγητής της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης, και που εκδόθηκε από τις «Εκδόσεις Πολιτικής Φιλολογίας» του σοβιετικού κράτους, άποκαλύπτει τη νέα ύποκρισία εκείνων που ισχυρίζονται πως ενισχύουν την ενότητα του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος αλλά που στην πραγματικότητα, κάνουν έντελως άλλο πράγμα. Μιλάνε για ενίσχυση της ενότητας, αλλά στην πραγματικότητα θαθαίνουν τη διάσπαση, μιλάνε για τερατισμό της ανοιχτής πολεμικής, αλλά στην πραγματικότητα εντείνουν την αντικινεζική τους προπαγάνδα.. Μιλάνε για την ανάγκη της διεξαγωγής «συντροφικής, όφθης και ήρεμης» συζήτησης και για την ανάγκη «να μη εξαπολύουμε πολιτικούς χαρακτηρισμούς στους άλλους», αλλά στην πραγματικότητα εξαπολύουν «άσχημους και δάνανους επιθέσεις και «άντικαθιστούν τη θεωρητική συζήτηση με μια συκοφαντική έκστρατεία».

Η μεγάλη δημοσιότητα που δίνεται στο Χρουστοσεφικό ρεβιζιονισμό μέσα στο βιβλίο αυτό άποτελεί μια νέα άποδειξη πως η πίστη του Χρουστσόφ δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά μια άλλαγή φίρμας, ενώ τα ίδια παλιωμένα έμπορεύματα του χρουστοσεφικού ρεβιζιονισμού εξακολουθούν να παραμένουν στην άγορά.

Τό αντικινεζικό αυτό βιβλίο, περιλαμβάνει ένα πρόλογο και είναι χωρισμένο σε τρία μέρη με έννέα κεφάλαια. Τά πρώτωνα σε άφθονία άναφορές στο 20ο και 22ο συνέδριο του ΚΚΣΕ και στο Πρόγραμμα του ΚΚΣΕ. Σε κάθε κεφάλαιο επιτίθεται μανιασμένα και όνομαστικά στο Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας και στους κινέζους ηγέτες.

Η εισαγωγή περιέχει τον ισχυρισμό πως οι Προτάσεις της Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ.Κ. σχετικά με τη γενική γραμμή του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος «άντιπροσωπεύουν μια έκλεκτική συλλογή έκτιμήσεων και ισχυρισμών που δεν παίρνουν όποψη τους τις συγκεκριμένες συνθήκες της σημερινής έποχής» και τις παρουσιάζει σαν «άπαράδεκτες και έπιζήμες». Τποστηρίζει πως οι προτάσεις έγιναν «για να άντιπαρατεθούν» στη Διακήρυξη και στη Δήλωση της Μόσχας.

Η εισαγωγή στιγματίζει τις προτάσεις του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας σχετικά με το πρόβλημα του πολέμου σαν «μιορολατοική προπαγάνδα» και κατηγορεί τους καθοδηγητές του Κ.Κ.Κ. πως προτείνουν «να τεθεί σε όλοκλησία η σταθερότητα του καπιταλιστικού συστήματος μέσω ενός

πολέμου» και «προτείνουν τον δρόμο του πολέμου σε μέσο για την «προώθηση της παγκόσμιας επανάστασης». Έπιπλέον, συκοφαντεί τους κινέζους καθοδηγητές λέγοντας πως «έπιχειρώντας να δικαιολογήσουν τους ήγεμονικούς, εθνικιστικούς και σοβινιστικούς τους σκοπούς, άναθεωρούν τις πιο σημαντικές θέσεις του μαρξισμού - λενισμού στο πνεύμα του μικροαστικού εθνικισμού».

Στο πρώτο μέρος «Οι προϋποθέσεις και η κινητήρια δύναμη της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης» οι μαρξιστικές - λενιστικές άποψεις του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας χαρακτηρίζονται σαν «δογματική, άριστη», όποροτυπιστική και νεοτροτσκιτική πλατφόρμα» και σαν «συνθηκολόγα αντίληψη». Οι κινέζοι ηγέτες, άναφέρει, «προσπαθούν να άποδείξουν πως δεν είναι ο άγώνας της διεθνούς εργατικής τάξης, αλλά το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα που παίξει τον καθοδηγητικό ρόλο στο παγκόσμιο επαναστατικό προτσές» και «διακηρύσσουν πως η άγροτιά είναι η «κύρια κινητήρια δύναμη» της παγκόσμιας επανάστασης».

Στο δεύτερο μέρος επιτίθεται με σφοδρότητα έναντι της άνάλυσης του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας σχετικά με τις θεμελιώδεις αντίθεσεις του σύγχρονου κόσμου και στην πρόταση του που στηρίζεται στην άνάλυση αυτή, πως δηλ. η 'Ασία, η 'Αφρική και η Λατινική 'Αμερική είναι οι περιοχές όπου συγκεντρώνονται οι αντίθεσεις αυτές. Η πρόταση αυτή, λέει το βιβλίο, είναι «έσφαλμένη στη βάση της και έρχεται σε αντίθεση με τη μαρξιστική διαλεκτική», σημαίνει πως προβάλλεται «στον καθοδηγητικό ρόλο του παγκόσμιου επαναστατικού προτσές η μικροαστική τάξη και ακόμα και η έθνική άστική τάξη. Σημαίνει επίσης ύποτίμηση της σημασίας της αντίθεσης άνάμεσα στην έργασία και στο κεφάλαιο, που είναι η κυριότερη ταξική αντίθεση στον καπιταλισμό».

Τό βιβλίο αυτό έπιχειρεί να δικαιολογήσει τη συνθηκολόγα γραμμή της χρουστοσεφικής «ειρηνικής συνύπαρξης» και διαβεβαιώνει ενάντια σε κάθε λογική πως η άπορριψη της γραμμής αυτής άπό το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας σημαίνει «πως στηρίζεται, για την άνάπτυξη της παγκόσμιας επανάστασης, όχι στον άγώνα των μαζών, αλλά σε διοικητικές και στρατιωτικές μέθοδες, όχι στην άύξηση της κοινωνικο - οικονομικής και ιδεολογικής άνωτερότητας των δυνάμεων του σοσιαλισμού άπέναντι στις δυνάμεις του ιμπεριαλισμού, αλλά στην «πρόοδο» των λαών με την «έξαγωγή της επανάστασης» μέσω του πολέμου».

Έπαναλαμβάνοντας το ίδιο τροπάριο σχετικά με την έσφαλμένη γραμμή της «ειρηνικής οικονομικής άμιλλας» του Χρουστσόφ, το βιβλίο ισχυρίζεται πως «στην έποχή μας η οικονομική άμιλλα άνάμεσα στα διάφορα οικονομικά συστήματα είναι η συμπυκνωμένη έκφραση της ταξικής πάλης σε παγκόσμια κλίμακα». Άφιερώνοντας ένα μεγάλο αριθμό σελίδων στις σοβιετικές επιτυχίες, παραμορφώνει τα γεγονότα και ψεύδεται άσύστολα σε ότι άφορά την έσωτερική πολιτική του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας και τις κράτικές ύποθέσεις της. Οι κινέζοι ηγέτες, λέει το βιβλίο, «κηρύσσουν το γενικό έξισωτισμό, παραμελούν τα προβλήματα της ύλικής προόδου και άπορρίπτουν τη λενιστική άρχη των ύλικών κινήτρων στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού. Μια τέτοια γραμμή σημαίνει βασικά την πλήρη ύποταγή των ζωτικών συμφερόντων των έργαζόμενων τάξεων στα τυχοδιωκτικά σχέδια της κινεζικής ήγείας».

Οι κινέζοι ηγέτες κατηγορούνται πως «άπατούν την πλήρη εξέλιξη του άτομου, των άναγκών και των συμφερόντων του» και πως «παρουσιάζουν την καπιταλιστική και την κομμουνιστική κοινωνία κάτω άπό τη μορφή στρατάνα στην όποια οι προσωπικές άνάγκες περιορίζονται στο πιο έλάχιστο έπιπεδο και όπου δεν υπάρχει θέση για τα προσωπικά συμφέροντα». Τό βιβλίο επαναλαμβάνει επίσης το ψεύδος πως «οι καθοδηγητές του Πεκίνου έχουν την άξίωση για μια «νέα διανομή» του έθνικού εισοδήματος και του έθνικού

πλούτου της Σοβιετικής Ένωσης και ορισμένων άλλων σοσιαλιστικών χωρών που είναι οικονομικά περισσότερο αναπτυγμένες ανάμεσα στις χώρες της σοσιαλιστικής κοινότητας που είναι λιγότερο αναπτυγμένες για να φθάσουν οι χώρες αυτές σε ένα ορισμένο μέσο επίπεδο.

Στο βιβλίο αυτό δίνεται μια φρενιτική εικόνα των «δυσκολιών» που συναντάει η Κίνα στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού, λέγοντας πως ύστερα απ' αυτές «οι ηγέτες του Κ.Κ.Κ. έχασαν την πίστη στην δυνατότητα να ασκήσουν μια αποφασιστική επίδραση στο παγκόσμιο επαναστατικό τρωτόν με τις οικονομικές επιτυχίες και με το παράδειγμα της σοσιαλιστικής οικονομίας. Από δω ξεκινάει οι θρυσίες εναντίον της ειρηνικής οικονομικής αμύλλας, η απόρριψη της αρχής της ειρηνικής συνύπαρξης ανάμεσα στις σοσιαλιστικές και στις καπιταλιστικές χώρες, η προσφυγή στον πόλεμο, στον ένοπλο αγώνα μέχρι εσχάτων και η αναζήτηση μέσων για «την προώθηση της επανάστασης μέσω του πολέμου».

Μιλώντας για το εργατικό κίνημα των αναπτυσσόμενων καπιταλιστικών χωρών και το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα της σημερινής εποχής, οι συντάκτες του βιβλίου κάνουν πολύ λόγο γύρω από την εσφαλμένη θέση του Χρουστσόφ σχετικά με το «ειρηνικό πέρασμα». Διακηρύσσουν πως «σήμερα, όταν η κατάσταση έχει αλλάξει βασικά, διευρύνθηκαν οι δυνατότητες για το πέρασμα στο σοσιαλισμό με ένα δρόμο σχετικά ειρηνικό». Το βιβλίο κατηγορεί τους κινέζους ηγέτες πως «αφρονούν ούσιαστικά πως ο αγώνας για τη δημοκρατία είναι αναπόφευκτος στις καπιταλιστικές χώρες» και πρόσθετες πως «διασπαστικές ομάδες με τροτσκιστικές τάσεις έχουν δημιουργηθεί κάτω από τις οδηγίες του Πεκίνου σε μια σειρά χώρες που αντιτάσσονται στα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα». Αραδιάζοντας άνοησιες, όπως π.χ. «οι κινέζοι ηγέτες υποτιμούν το κομμουνιστικό κίνημα των δυτικών χωρών» και σπρώχνουν τα κομμουνιστικά κόμματα των χωρών αυτών «στο δρόμο του τυχοδιωκτισμού», το βιβλίο φθάνει μέχρι το σημείο να ισχυρίζεται πως σε ότι αφορά το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας «ο αγώνας της εργατικής τάξης για τη δημοκρατία στις βιομηχανικά ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες έρχεται σε αντίθεση με τον αγώνα για το σοσιαλισμό» και πως «η επανάσταση δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνο μέσω ενός θερμοπυρρηνικού πολέμου». Ισχυρίζεται πως σύμφωνα με τη θέση των κινέζων ηγετών ο αγώνας (για την δημοκρατία) δεν είναι «προς το συμφέρον του βρογαζομένου λαού κάθε δοσμένης χώρας» αλλά και πως οδηγεί «στην ήττα την σοσιαλιστική επανάσταση στις καπιταλιστικές χώρες».

Σχετικά με το σημερινό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, το βιβλίο λέει: «Οι κινέζοι διασπαστές αγωνίζονται για να απομονώσουν το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα από το γενικό ρεύμα των παγκοσμίων αντιιμπεριαλιστικών δυναμειών και το παρουσιάζουν σε τη κυριώτερη δύναμη όπως και σαν τον μοναδικό παράγοντα που θα επιφέρει στην κατάρρευση του ιμπεριαλισμού». Κατηγορεί τους κινέζους ηγέτες πως «απαριθμούν τις αρχές του προλεταριακού διεθνισμού» και «κατευθύνονται στην εγκατάλειψη της ταξικής αλληλεγγύης των εργαζομένων λαών ολόκληρου του κόσμου». Και, «σύμφωνα με τους κινέζους δογματικούς ο αγώνας για την οικονομική ανεξαρτησία δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ένας αγώνας, αντιιμπεριαλιστικός, επαναστατικός». Οι κινέζοι ηγέτες, ισχυρίζεται, «δεν μπορούν να δουν ή δεν θέλουν να δουν πως η εθνικοαπελευθερωτική επανάσταση μήτε σ' ένα νέο στάδιο». Επαναλαμβάνοντας τους μύθους που είχε διαδώσει ο Χρουστσόφ, λέει πως οι κινέζοι ηγέτες πιστεύουν πως οι χώρες που απέκτησαν πρόσφατα την ανεξαρτησία τους θα μπορούσαν να εκπληρώσουν το καθήκον της «οικονομικής απελευθέρωσης από το ζυγό των ξένων μονοπωλίων και το καθήκον της οικοδόμησης μιας ανεξάρτητης εθνικής οικονομίας» με τα «ντουφέκια και με τα κανόνια».

Στο τρίτο μέρος, που τιτλοφορείται «Η θριαμβευτική πορεία του μαρξισμού - λενινισμού», οι συντάκτες δίνουν μεγάλη έκταση στα έργα για τη δραστηριότητα της ρεβιζιονιστικής ομάδας Χρουστσόφ «στην περίοδο που άρχισε με το 20ο συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε.» Βεβαιώνουν πως ο Χρουστσόφ και οι λακές του «άνεπτυξαν με δημιουργικό τρόπο το μαρξισ-

μό - λενινισμό, κατηγορώντας χυδαία το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας πως «αντιτάσσει τη «γενική του γραμμή, στη γενική γραμμή του παγκόσμιου κομμ. κινήματος». Επιτίθενται ενάντια στην Κίνα για το μεγάλο άλμα προς τα εμπρός και για τις λαϊκές της κοινότητες και για την όρθη θέση που υιοθέτησε στο μεθοριακό Ινδο - κινεζικό πρόβλημα. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, λένε, «από το ένα μέρος έκλαμβανει τη δική του εθνική πείρα σαν μια απόλυτη αλήθεια» και «από το άλλο μέρος, αγνοώντας τις ιδιομορφίες των άλλων χωρών, προσπαθεί να επιβάλει τις δικές του φόρμουλες και τα δικά του δόγματα στα αδελφά κόμματα».

Παραμορφώνοντας ολοκληρωτικά τα γεγονότα, οι συντάκτες λένε πως το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας «πέταξε την πολεμική στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα» και τη διεξάγουν με «αφόρητο, βίαιο και ύβριστικό τρόπο στερημένο από κάθε συντροφικότητα». Προσθέτουν πως το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας «αντιτάσσει τη «γενική του γραμμή», στη γενική γραμμή του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος» και χρησιμοποιεί την πολεμική σαν μια «ειδική μορφή πολιτικού πολέμου εναντίον των άλλων κομμουνιστικών κομμάτων και του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος στο σύνολό του», και πως το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας εργάζεται για να «δημιουργήσει μια διάσπαση στους κόλπους των κομμουνιστικών κομμάτων και οργανώνει διασπαστικές ομάδες που είναι υποταγμένες στο Πεκίνο», «μεταφέρει τις ιδεολογικές διαφορές στις διακρατικές σχέσεις, «σπέρνει διχόνοια ανάμεσα στις σοσιαλιστικές χώρες και τις χώρες που απέκτησαν πρόσφατα την ανεξαρτησία τους και καθιερώνει διακρίσεις μέσα στις σοσιαλιστικές χώρες» και «έξασθενίζει τους οικονομικούς και πολιτικούς δεσμούς με το παγκόσμιο σοσιαλιστικό σύστημα». Φθάνουν να κατηγορούν την Κίνα πως «ζητάει άνοητα μια νέα διαρροή της μεθορίου της ΕΣΣΔ υπέρ της Κίνας». Επιτίθενται εναντίον του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας για τη διαλεκτική του θέση «το ένα διαχέεται στα δύο» και τη θεωρούν σαν αντίθετη με την «ένότητα του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος».

Στο μέρος αυτό, οι συντάκτες συκοφαντούν επίσης το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας λέγοντας πως «παραμορφώνει με το δογματισμό και τον εθνικισμό τον ουσία της μαρξιστικο - λενινιστικής θεωρίας, μειώνει επίσης την ιστορική αποστολή και τον επαναστατικό ρόλο της εργατικής τάξης και προωθεί την άγροια στην πρώτη θέση στις παγκόσμιες επαναστατικές δυνάμεις», «επιβάλλει την κομμουνιστική ιδέα σε μια έπαισχυντη παραμόρφωση» και «αριστάνει τη μελλοντική κομμουνιστική κοινωνία σαν κάποιο πράγμα ανάμεσα σε μια πρωτόγονη κοινότητα και σε ένα στρατόπεδο». Το βιβλίο ισχυρίζεται πως έχουν δημιουργηθεί συνθήκες για «την ανάπτυξη στους κόλπους του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας αριστεριστικών και δογματικών απόψεων που επιδεινώνονται από ένα μικροαστικό εθνικισμό» και πως «τα προβλήματα πολιτικής ή τα άλλα ειδικά προβλήματα αποφασίζονται από τους κινέζους ηγέτες όχι στη βάση αρχών (έστω εσφαλμένων), αλλά σύμφωνα με τα πλεονεκτήματα που ελπίζουν πως θα αποκομίσουν για τους δικούς τους εθνικιστικούς σκοπούς».

Στο τρίτο μέρος, οι συντάκτες επιτίθενται προπάντων δονομαστικά ενάντια στο σύντροφο Μάο Τσέ Τσούνγκ, μεγάλο ηγέτη του κινεζικού λαού, για την ανάλυσή του σχετικά με το πρόβλημα των «ένδιαμέσων ζωνών». Ισχυρίζονται πως «οι κινέζοι καθοδηγητές υιοθετούν την πολιτική της προέγχισης των γάλλων, αγγλων και δυτικογερμανών ιμπεριαλιστών. Δεν παύουν να αποκαθιστούν ακόμη δεσμούς με τη φασιστική κυβέρνηση της Νότιας Αφρικής». Κατηγορούν τους ηγέτες του Κ.Κ.Κ. πως έχουν τον εθνικισμό σαν «πραγματική κινητήρια δύναμη της πολιτικής τους». «Ο εθνικισμός αυτός παίρνει τα μορφή του αγώνα για την απόκτηση της ηγεμονίας προσπαθώντας να δώσουν στο Κ.Κ.Κ. κυρίαρχη θέση στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα και στη λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, επίσης την ίδια θέση στο παγκόσμιο σοσιαλιστικό σύστημα. Λένε ακόμη, πως οι ηγέτες του Κ.Κ.Κ., «υπολογίζουν για να κατακτήσουν τη θέση αυτή στην καταπάτηση των άλλων κομμάτων και στην απομόνωση του Κ.Κ.Ε.Σ... και ρίχνουν λάσπη στην Σοβιετική Ένωση».

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΩΝ «ΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΧΡΟΥΣΤΩΦ»

Ο έκδοτικός Οίκος του Πεζίνου «Παγκόσμια Κουλτούρα» εξέδωσε τον τρίτο τόμο των «Λόγων και Κειμένων του Χρουστώφ».

Ο τόμος αυτός περιλαμβάνει 24 λόγους, εκθέσεις, επιστολές και άρθρα του Χρουστώφ που δημοσιεύθηκαν το 1954.

Στην αρχή του τόμου υπάρχει ένα σημείωμα της Έκδοσης. Παραθέτουμε το κείμενο του σημειώματος αυτού.

Έχουμε εκδώσει τους δύο πρώτους τόμους των «Λόγων και Κειμένων του Χρουστώφ», πριν από την πτώση του. Στους τόμους αυτούς περιλαμβάνονται οι λόγοι και τα γραφτά του της περιόδου ανάμεσα στο 1932 και στο 1953. Τώρα, αρχίζουμε να εκδίδουμε διαδοχικά, σύμφωνα με το σχέδιο που έχουμε καθορίσει, τα πλήρη κείμενα των λόγων και των κειμένων του Χρουστώφ, που εκφώνησε ή έγραψε από την ημέρα που ανέλαβε το πόστο του πρώτου Γραμματέα της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης μέχρι την πτώση του τον Οκτώβριο του 1964.

Ο Χρουστώφ δεν ήταν θεωρητικός. Αλλά σχεδόν κάθε μέρα, μιλούσε και έδινε συνεντεύξεις πάνω σε κάθε γεγονός που συνέβαινε στον κόσμο και στη Σοβιετική Ένωση. Μιλούσε συχνά, απερίσκεπτα, και έλεγε, ξεφοβόνηζε χιλιάδες μωρολογίες. Σύμφωνα με ένα κατά προσέγγιση υπολογισμό, οι λόγοι του και τα κείμενά του, στη διάρκεια των 11 χρόνων που βρισκόταν στην καθοδήγηση, έφθασαν περίπου τα 10 εκατομμύρια λέξεις. Ένας τεράστιος χείμαρρος αηδιαστικής φλυαρίας! Το αποτέλεσμα θα είναι σύμφωνα με τη μέθοδο που έχουμε υιοθετήσει, οι «Λόγοι και τα κείμενα του Χρουστώφ», να φθάσουν τους τριάντα τόμους. Έτσι και ο Χρουστώφ, θα κληροδοτήσει στον κόσμο όλες τις εργασίες του, δε θα ξεχασθεί έτσι που να μπορεί πάντοτε όποιος θέλει να τις απολαμβάνει.

Είναι δυσάρεστο που είμαστε υποχρεωμένοι να παραλείψουμε την αηδιαστική μυστική έκθεση που εκφώνησε ο Χρουστώφ έναντι του Στάλιν στο 20ο συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Σ. αν και ο δυτικός τύπος την αναδημοσίευσε σε πλήρες κείμενο που δόθηκε από το Στάιτ Ντιπάρτμεντ, στο σοβιετικό τύπο όμως δεν δημοσιεύθηκε ποτέ.

Θα μπορούσε κανένας να μās ρωτήσει αν είναι πραγματικά χρήσιμο και αναγκαίο να ξεδεντεί τόση ενεργητικότητα και τόσο χαρτί για τη δημοσίευση των έργων του Χρουστώφ.

Θα άπαντούσαμε πως αυτό είναι πολύ χρήσιμο και αναγκαίο. Γιατί ο Χρουστώφ είναι ο πιο μεγάλος ρεβιζιονιστής της εποχής μας. Ο σύγχρονος ρεβιζιονισμός φέρνει τη μάσκα «Χρουστώφ». Η συλλογή των λόγων και των κειμένων του Χρουστώφ αποτελεί μια έγκυκλοπαίδεια του σύγχρονου ρεβιζιονισμού. Όλος ο κόσμος θα μπορούσε να δει από τι αποτελείται ο Χρουστώφικός ρεβιζιονισμός και να γνωρίσει την ιστορία της ανάπτυξής του και της κατάρρευσής του.

Στο 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, κάτω από τη μορφή μιας αντιμαρξιστικής - αντιλενινιστικής γραμμής, ο Χρουστώφικός ρεβιζιονισμός, προβλήθηκε για πρώτη φορά. Στο 22ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, ο Χρουστώφικός ρεβιζιονισμός πήρε μια συστηματική μορφή και κωδικοποιήθηκε στο Πρόγραμμα του ΚΚΣΕ. Κληρονομώντας την παληταροία των Μπενγκστρίν και Κάουτσου, αντιτάχθηκε στην επανάσταση και στη μαρξιστική - λενινιστική θεωρία για την προλεταριακή επανάσταση κάτω από τα συνθήματα της «ειρηνικής συνύπαρξης» της «ειρηνικής άμιλλας και του «ειρηνικού περάσματος». Κάτω από τη σημαία του «παλλαϊκού κράτους» και του «παλλαϊκού κόμματος», κατέργησε η δικτορία του προλεταριάτου, άλλοιωσε το χαρακτήρα του προλεταριακού κόμματος και άνοιξε διάπλατα την πόρτα για την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ. Με τις δουλικές υποκλίσεις του μπροστά στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ο Χρουστώφ επέδειξε τα προδοτικά καμώματα του άποστάτη. Έξεθήρεψε ένα σφοδρό μίσος έναντι των αδελφών σοσιαλιστικών χωρών, των αδελφών κομμμάτων που παραμένουν πιστά στο μαρξισμό - λενινισμό και στις λαϊκές μάζες. Επεδόθηκε με «αξιοθαύμαστο» ζήλο στην ύπνο-μευση του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος, παίζοντας ένα ρόλο που δεν θα μπορούσαν να παίξουν οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές και οι αντιδραστικοί. Κατέκτησε τον τίτλο του πιο μεγάλου διασπαστή της εποχής μας. Αν ο Χρουστώφ, πήρε πολύ γρήγορα τον κατήφορο και ξόφλησε, φέρνοντας, είναι ακριβώς γιατί στράφηκε ενάντια στις λαϊκές μάζες που εκπροσωπούν πάνω από τα 90% του πληθυσμού της Σοβιετικής Ένωσης, ενάντια στις λαϊκές μάζες που εκπροσωπούν πάνω από τα 90 του παγκόσμιου πληθυσμού. Αυτός είναι ένας άμειλικτος νόμος της εξέλιξης της ιστορίας.

Ο Χρουστώφικός ρεβιζιονισμός είναι ένα δηλητηριώδες χόρτο. Αλλά όταν ξεριζώνεται, ένα κακό χόρτο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν λίπασμα. Για την ανάφραση του ιδεαλισμού και την ανάπτυξη του όμιου. Για την ανάφραση της μεταφορικής και την ανάπτυξη της διαλεκτικής. Για την ανάφραση του σύγχρονου ρεβιζιονισμού και του σύγχρονου δογματισμού και τη δημιουργική ανάπτυξη του μαρξισμού - λενινισμού. Η ιστορία δείχνει πως κάθε πρόοδος του μαρξισμού - λενινισμού γίνεται μέσα από την πάλη έναντι των αντιγωνιστικών ιδεών. Ο σύντροφος Μάο Τσέ Τούνγκ μās διδάσκει διαρκώς: «Ένα επαναστατικό κόμμα, ένας επαναστατικός λαός δε θα μπορούσε να άποαλωθεί, να φτάσει σε πλήρη ώριμότητα και να εξασφαλίσει τη νίκη παρά μόνο με το να διδάσκεται συνεχώς από τα θετικά παραδείγματα και από τα αρνητικά παραδείγματα και να κάνει μια σύγκλιση ανάμεσά τους. Έμεις, οι κινέζοι κομμουνιστές, έχουμε δασκάλους που μās έδωσαν ένα θετικό παράδειγμα, τους Μάρξ, Ένγκελς, Λένιν και Στάλιν. Έχουμε επίσης δασκάλους από την αρνητική πλευρά, τέτοιους όπως ο Τσάιנג Κάι Σέκ, οι γαπωνέζοι και οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές όπως και εκείνους που διέπραξαν, στους κόλπους του κόμματός μας, λάθη υιοθετώντας μια «άριστερη» ή δεξιά όππορτουνιστική γραμμή. Η

ΝΑ ΤΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΖΕΙ Ο ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ...

Κάτω από το γενικό τίτλο «Νά αυτό που προπαγανδίζει ο σοβιετικός τύπος τον τελευταίο καιρό», ή «Λαϊκή Ήμερησία», αφιέρωσε στις 4 Μαρτίου δλόκληρη την τέταρτη σελίδα της σε παράθεση αποσπασμάτων από άρθρα που δημοσιεύθηκαν πρόσφατα στο σοβιετικό τύπο και που αποτελούν ένα μέρος αντιπροσωπευτικών ντοκουμέντων που προπαγανδίζουν το χρουστσεφικό ρεβιζιονισμό.

Τα αποσπάσματα συνοδεύονται από ένα Σημείωμα της Σύνταξης.

Ο Χρουστσόφ εξαφανίστηκε από την πολιτική σκηνή, αλλά ο Χρουστσεφισμός δεν πέθανε ούτε θάφτηκε. Μιά ματιά στην προπαγάνδα που γίνεται τις μέρες αυτές στο σοβιετικό τύπο τὸ ἀποδείχνει μὲ τὸ παραπάνω.

Μετά την πτώση του Χρουστσόφ, ο σοβιετικός τύπος πρόβαλλε ξανά με πολλά άρθρα το ρεβιζιονιστικό πρόγραμμα του 20ου και 22ου συνεδρίου του ΚΚΣΕ. Επαναλαμβάνοντας με επιμονή στο σοβιετικό λαό και στους λαούς του κόσμου πως δεν εγκαταλείφθηκαν οι ιδέες του Χρουστσεφικού ρεβιζιονισμού, πως δεν επήλθε καμιά αλλαγή στη γραμμή των «τριών ειρηνικών» και των «δύο παλλαϊκών», δηλαδή, της «ειρηνικής συνύπαρξης», του «ειρηνικού ανταγωνισμού» και του «ειρηνικού περασμάτος», έτσι όπως και του «παλλαϊκού κράτους» και του «παλλαϊκού κόμματος».

Ο καθένας ξέρει πως τὰ «τρία ειρηνικά» και τὰ «δύο παλλαϊκά» αποτελούν τὸ κύριο περιεχόμενο τοῦ Χρουστσεφικοῦ ρε-

βιζιονισμού. Ἡ «ειρηνική συνύπαρξη» και τὸ «ειρηνικό πέρασμα» συνιστοῦν μιὰ συνθηκολόγια γραμμή που ἀρνεῖται τὴν ἐπανάσταση και δὲν ἐπιτρέπει στους ἄλλους νὰ τὴν κάνουν, που ἀρνεῖται ἐπίσης τὴν πάλη ἐναντίον τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ και δὲν ἐπιτρέπει στους ἄλλους νὰ ἀγωνισθοῦν ἐναντίον του, και κατατῆγει στὴν συνεργασία μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ γιὰ τὸ κτύπημα τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος. Τὸ «παλλαϊκὸ κράτος» και τὸ «παλλαϊκὸ κόμμα» σημαίνουν τὴ διάλυση τῆς προλεταριακῆς δικτατορίας, τὴν παλινδρόωση τοῦ καπιταλισμοῦ και τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χαρακῆρα τοῦ προλεταριακοῦ κόμματος, τὸν ἐκφυλισμὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος.

Ἡ γραμμή αὐτὴ εἶναι διαμετρικὰ ἀντίθετη στοῦ μαρξισμὸ-λενινισμοῦ, στοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ και στις ἐπαναστατικές ἀρχές τῆς Διακήρυξης τοῦ 1957 και τῆς Δήλωσης τοῦ 1960. Ἡ γραμμή αὐτὴ ἐξυπηρετεῖ τὸν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμὸ και τοὺς λακέδες του, ὅπως και τοὺς ἀντιδραστικούς ὄλων τῶν χωρῶν. Καθοδηγούμενοι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐσφαλμένη γραμμὴ οἱ χρουστσεφικοί ρεβιζιονιστὲς ἐπιδίδονται γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ σὲ ἄτιμες σκηνοθεσίες ἐναντίον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας και τῶν ἄλλων μαρξιστικῶν-λενινιστικῶν πολιτικῶν κομμάτων, δημιουργώντας μιὰ διάσπαση στοῦ διεθνῆς κομμουνιστικοῦ κινήματος και στοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατόπεδο.

Οἱ μαρξιστὲς-λενινιστὲς και οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς βρίζονται ἀντιμέτωποι σὲ μιὰ μεγάλη, ἀσυμφιλίωτη πολεμικὴ

κινέζικη ἐπανάσταση δὲ θὰ μπορούσε νὰ θριαμβεύσει ἀν δὲν εἶχε δασκάλους που νὰ τῆς εἶδαν θετικὰ παραδείγματα και δασκάλους που νὰ τῆς εἶδαν ἀρνητικὰ παραδείγματα. Δὲν εἶναι συνεπὲς διαλεκτικὸς ὄλιότης ἐκεῖνος που δὲν ἐπιτῆμει τὸ ρόλο τῶν δασκάλων τῆς ἀρνητικῆς πλευρᾶς. Ἐπ' αὐτὴ τὴν ἔννοια, ἡ δημοσίευση ἀπὸ μᾶς τῶν ἔργων τοῦ Χρουστσόφ συνεισφέρει ὄχι μόνον στὴν ὑπόθεση τῆς κινέζικῆς ἐπανάστασης και οἰκοδόμησης, ἀλλὰ ἐπίσης στὴν ὑπόθεση τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης.

Ἐμεις δὲν ἐπεμβήκαμε ποτὲ στις ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις μιᾶς ἄλλης χώρας ἢ ἐνὸς ἄλλου κόμματος. Ὡστόσο, θὰ θέλαμε νὰ φωνάξουμε λίγο γιὰ τὴν ἀδικία που γίνεται στοῦ Χρουστσόφ. Γιατί, αὐτοὶ που τὸν λιβάνιζαν μὲ ἀκούραστο ζήλο και τὸν φόρτωναν παράσημα μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἔκαναν ἀμέσως μεταβολὴ μετὰ τὴν πτώση του και διέταξαν τὴν ἀφαίρεση και τὴν καταστροφή ὄλων τῶν ἔργων του, τῶν φωτογραφιῶν και τῶν πορτραίτων του. Νά κάτι που δὲν ἀποτελεῖ ἕνα πολὺ καλὸ τρόπο ἐνέργειας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶναι ἐκεῖνοι που ἰσχυρίζονταν μέχρι πρὶν λίγες μέρες πως ὁ Χρουστσόφ εἶχε ἀναπτύξει τὸ μαρξισμὸ -λενινισμὸ, πως ὁ Χρουστσόφ ἦταν ἕνας μεγάλος ἡγέτης και ἕνας μεγαλοφυῆς θεωρητικὸς και πως ὁ Χρουστσόφ ἦταν ὁ ἄνθρωπος που φρόντιζε ὅσο κανένας ἄλλος γιὰ τὴν ἐνότητα τοῦ διεθνῆς κομμουνιστικοῦ κινήματος; Γιατί τότε πῆραν σὲ τόσο λίγο καιρὸ ἕνα τόσο σοβαρὸ διοικητικὸ μέτρο νὰ ρίξουν στὴ φωτιὰ ἕνα ἔργο 10 ἑκατομμυρίων λέξεων; Τὶ ἐξυπηρετεῖ ἡ ἀπαγόρευση και τὸ κάρνημο τῶν βιβλίων αὐτῶν; Ἀποδείχνει αὐτὸ πως ὁ Χρουστσεφικὸς ρεβιζιονισμὸς ἔχει πεταχθεῖ στὴν ἄκρη;

Τὸ γεγονός πως ὁ Χρουστσόφ ἔχει πεταχθεῖ ἀπὸ τὴν παγκόσμια πολιτικὴ σκηνὴ δείχνει τὴ χρεωκοπία τοῦ ρεβιζιονισμοῦ του. Ἀλλὰ, τὸ φάντασμα τοῦ Χρουστσόφ πλαλιέται πάντοτε. Στὸν Κόσμο, στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση και

στὴν ἴδια τὴν Κίνα, περισσότεροι ἢ λιγότεροι ἄνθρωποι πιστεύουν ἀκόμα στοῦ Χρουστσεφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ. Γιατί; Γιατί ὁ Χρουστσεφικὸς ρεβιζιονισμὸς δὲν γεννήθηκε και δὲν ἀναπτύχθηκε ἀπὸ ἕνα μεμονωμένο ἄτομο οὔτε ἀπὸ τὴν τύχη. Ὁ Χρουστσεφικὸς ρεβιζιονισμὸς εἶναι ἕνα προϊόν τῆς εποχῆς μας. Εἶναι ἀντανάκλαση τῆς ἀντιδραστικῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας τῆς εποχῆς που χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Ὅσο ὑπάρχει στὸν κόσμο ὁ ἰμπεριαλισμὸς, ἡ ἀντίδραση και ἡ ταξικὴ πάλη ἀνάμεσα στοῦ προλεταριάτο και στὴν ἀστικὴ τάξη, τὸ φάντασμα τοῦ Χρουστσεφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ θὰ ἐμφανίζεται ἀναπόφευκτα γιὰ νὰ πολεμῆ τὸ μαρξισμὸ -λενινισμὸ. Δὲν μπορούμε λοιπὸν σὲ καμιά περίπτωση νὰ θεωρήσουμε τὴν πάλη ἐναντίον στοῦ Χρουστσεφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ ὡς τελειωμένη. Ἐνα παλιὸ κινέζικο ρητὸ λέει: «Νά ξαναμελετᾶς αὐτὸ που ξέρεις γιὰ νὰ μάθεις ἐκεῖνο που δὲν ξέρεις». Οἱ λόγοι και τὰ κείμενα τοῦ Χρουστσόφ μπορούν νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν γιὰ νὰ ξεσκεπάσουμε τὸ χρουστσεφισμὸ χωρὶς τὸ Χρουστσόφ και γιὰ νὰ συνεχίσουμε ὡς τὸ τέλος τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ χρουστσεφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους δημοσιεύουμε τὰ πλήρη κείμενα τῶν λόγων και τῶν κειμένων τοῦ Χρουστσόφ στὴ διάρκεια τῶν χρόνων αὐτῶν. Συμβουλευόμε τοὺς ἀναγνώστες μας νὰ μὴ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὸ διάβασμά τους και νὰ ἔχουν τὴν ὑπόμονη νὰ τὰ τελειώσουν παρὰ τὴν ἀξιολύπητη γλώσσα και τὸ ἄθλιο στὺλ τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἐπαναλαμβάνουμε ἐπὶ πλέον:

«Ἄς ἀπολαύσουμε μαζί αὐτὴ τὴν ξένη φιλολογία. Και μαζί, ἄς ἀναλύσουμε τις ἀσφειδές της».

Οἱ λόγοι και τὰ γραφτὰ τοῦ Χρουστσόφ ἀποτελοῦν μιὰ θαυμάσια φιλολογία ἀπὸ τὴν ἀρνητικὴ πλευρὰ, και δὲν πρέπει νὰ χάσουμε τὴν εὐκαιρία νὰ τις γνωρίσουμε.

πὸ στρέφεται ἀκριβῶς γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ κεντρικὸ πρόβλημα τῶν «τριῶν εἰρηνικῶν καὶ τῶν «δύο παλλαϊκῶν» πὸ ἀποτελοῦν προδοσία τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ. Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ δὲν τελείωσε ἐφόσον ὁ Χρυστσώφ ρεβιζιονισμὸς δὲν σαρώθηκε καί, ἐφόσον ὑπάρχουν ἄνθρωποι πὸ πιστεύουν σ' αὐτόν, τὸν ἐφαρμόζουν καὶ τὸν διαδίδουν.

Ὁ Χρυστσώφ εἶναι ὁ θεμελιωτὴς τοῦ χρυστσωφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ καὶ ὅταν διαμόρφωσε τὴ ρεβιζιονιστικὴ αὐτὴ γραμ-

Μετὰ τὸ Σημείωμα τῆς Σύνταξης, ἡ «Λαϊκὴ Ἡμερήσια» ἀναδημοσιεύει ἀποσπάσματα δώδεκα ἄρθρων πὸ δημοσιεύθηκαν σὲ σοβιετικὲς ἡμερησίδες καὶ περιοδικὰ πὸ εἶναι ἀφιερωμένα στὴν ἐξόμνηση τοῦ χρυστσωφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ.

Ἡ ἐπιθεώρηση «Ὁ κομμουνιστὴς τῆς Λεττονίας» δημοσίευσε στὸ 12ο τεῦχος τοῦ τελευταίου χρόνου ἓνα ἄρθρο τοῦ Π. Ποσώφ, πὸ γράφει πὸς τὸ Πρόγραμμα τοῦ ΚΚΣΕ εἶναι «τὸ κομμουνιστικὸ μανιφέστο τῆς ἐποχῆς μας».

Τὸ 16ο τεῦχος τῆς ἐπιθεώρησης «Κομμουνιστὴς περιέχει ἓνα ἄρθρο κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο: «Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα». Ἀναφέρει πὸς οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὰ δύο διαφορετικὰ κοινωνικὰ συστήματα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλες ἀπὸ ἐκείνες τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης καὶ τοῦ οικονομικοῦ ἀνταγωνισμοῦ.

Κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο: «Στὸ δρόμο πὸ χάραξε ὁ Λένιν», δημοσιεύθηκε στὶς 21 Ἰανουαρίου ἓνα ἄρθρο τοῦ Τσιχαρόβι στὴν «Αὐτὴ τὸ Ὀκτώβρη» ὄργανο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Γεωργίας, ὅπου ἰσχυρίζεται πὸς αὐτοὶ πὸ ἀπορρίπτουν τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη» «ρίχνουν νερὸ στὸ μῦλο» τῶν προδοκτόρων τοῦ πολέμου.

Ἡ «Πράβδα» τῆς 14 Νοεμβρίου 1964 εἶχε ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο: «Ἀπαρῆχλιτα πιστοὶ στὰ λαϊκὰ συμφέροντα», ὅπου διατείνονταν πὸς ἡ ἔκλογὴ τοῦ Λύντον Τζόνσον σημαίνει ἐνίσχυση τῶν «πὸ μετριοπαθῶν κύκλων» στοὺς κόλπους τῆς ἡγετικῆς ὁμάδας τῶν ΗΠΑ.

Σὲ ἄρθρο κάτω ἀπὸ τὸ γενικὸ τίτλο «Ὁ ἀφοπλισμὸς καὶ οἱ χῶρες πὸ βρίσκονται στὸ δρόμο τῆς ἀνάπτυξης», πὸ ἔπιανε ὅλο τὸ πλάτος τῆς τρίτης σελίδας, ἡ ἡμερησίδα «Σοβιετικὴ Ρωσία» τῆς 14 Δεκεμβρίου 1964 διακήρυσσε πὸς ὁ γενικὸς καὶ πλήρης ἀφοπλισμὸς θὰ πρόσφερε σημαντικὰ οικονομικὰ πλεονεκτήματα καὶ «πρακτικὰ ὄφελῃ» στοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

Σὲ ἄρθρο τοῦ Μπ. Νιμιτριεφ, «Μία πολιτικὴ ἀμοιβαῖον ὄφελους», πὸ δημοσιεύθηκε στὴν «Ἰσβέστια» στὶς 14 Δεκεμβρίου 1964 διαβεβαιώνεται πὸς ἡ ΕΣΣΔ καὶ οἱ ΗΠΑ ἐξυπηρετοῦνται ἀμοιβαῖα μειώνοντας τὶς στρατιωτικὲς δαπάνες.

Στὸ 17ο τεῦχος, τὸ περιοδικὸ «Ὁ κομμουνιστὴς» δημοσίευσε ἄρθρο τοῦ Κ. Μπρύτεντς, μὲ τίτλο: «Τὸ σημερινὸ στάδιο τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος», ὅπου ὁ συγγραφέας ὑπογραμμίζει πὸς τὸ πέρασμα σὲ ἓνα μὴ καπιταλιστικὸ δρόμο δὲν συνδέεται μὲ τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου.

Στὴν «Πράβδα» τῆς 4 Φεβρουαρίου 1965, ὑπάρχει ἄρθρο τοῦ Α. Βέμπερ, μὲ τίτλο: «Οἱ κομμουνιστὲς καὶ οἱ σοσιαλδημοκράτες». Ὁ συγγραφέας ὑποστηρίζει πὸς τὰ κομμουνιστικὰ καὶ τὰ σοσιαλδημοκρατικὰ κόμματα ἔχουν κοινὲς ἀπόψεις σὲ ἀρκετὰ θεμελιώδη προβλήματα.

Στὸ ἄρθρο «Ἡ δημιουργικὴ ἀνάπτυξη τῆς μαρξιστικῆς-λενινιστικῆς θεωρίας σχετικὰ μὲ τὸ Κόμμα, στὸ Πρόγραμμα τοῦ ΚΚΣΕ», στὸ 18ο τεῦχος τοῦ «Ὁ κομμουνιστὴς» πὸ δημοσιεύθηκε τὸν τελευταῖο Δεκέμβρη, ὑπάρχει ἡ «θέση»

μὴ, προετοίμασε τὴν πτώση του. Κανένας δὲ μᾶς ἐμποδίζει νὰ ρωτήσουμε: ἐφόσον ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεση τοῦ χρυστσωφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ συνεχίζεται, τότε γιατί πετάχτηκε ὁ Χρυστσώφ; Οἱ συνεχιστὲς θὰ φανοῦν ἀληθινὰ πὸ ἴκανοι ἀπὸ τὸν ἴδρυτὴ; Αὐτοὶ πὸ βαδίζουν στὰ χνάρια του γιὰ νὰ φθάσουν στὸν ἴδιο σκοπὸ παίροντας τὸ δρόμο πὸ τοὺς ἔδειξε, δὲ θὰ φθάσουν σ' ἓνα ἀδιέξοδο; Αὐτοὶ πὸ πιστεύουν στὸ χρυστσωφικὸ ρεβιζιονισμὸ θὰ μπορέσουν νὰ ἀποφύγουν τὸ θλιβερὸ τέλος τοῦ Χρυστσώφ, ἂν δὲν ἀλλάξουν τὸ φύλλο;

πὸς ἡ μετατροπὴ τοῦ ΚΚΣΕ «σὲ κόμμα ὅλου τοῦ λαοῦ εἶναι μὴ ἀναπόφευκτη ἀντικειμενικὴ ἐξέλιξη».

Ἡ ἐπιθεώρηση «Ἡ Κομμουνιστὴς τῆς Ζωῆς» στὸ πρωτοχρονιατικὸ τεῦχος τῆς, δημοσίευσε ἓνα ἄρθρο μὲ τίτλο: «Τὸ Κράτος, ὄργάνωση ὅλου τοῦ λαοῦ», γραμμμένο ἀπὸ τοὺς Τ. Μιχαήλωφ καὶ Τσαχαζάωφ. Οἱ συγγραφεῖς δηλώνουν πὸς «ἡ ἐξέλιξη ἀπὸ τὴ σοσιαλιστικὴ Κοινωνία στὴν κομμουνιστικὴ Κοινωνία εἶναι ἀδύνατη χωρὶς τὸ Κράτος τῆς ἐργατικῆς τάξης νὰ γίνῃ Κράτος ὅλου τοῦ λαοῦ».

Στὸ 17ο τεῦχος τοῦ «Κομμουνιστὴς τοῦ τελευταίου Δεκεμβρίου, δημοσιεύεται ἄρθρο μὲ τίτλο: «Ἡ ἀνάπτυξη τῶν σοσιαλιστικῶν κρατικῶν ἰδρυμάτων». Ἐκεῖ ἀναφέρεται πὸς τὸ Κράτος ὅλου τοῦ λαοῦ ἐκπροσωπεῖ τὴ φυσικὴ ἐξέλιξη τοῦ Κράτους τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Στὸ δεύτερο τεῦχος τοῦ χρόνου αὐτοῦ, ἡ ἐπιθεώρηση «Ὁ κομμουνιστὴς τῶν Ἑνόπλων Ἀντάμεων» περιέχει ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ κοινωνικὴ φύση καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ στρατοῦ στὸ σοσιαλιστικὸ κράτος». Ἐκεῖ τονίζεται πὸς οἱ σοβιετικὲς ἔνοπλες δυνάμεις εἶναι οἱ ἔνοπλες δυνάμεις «ὅλου τοῦ λαοῦ».

Στὴ διάρκεια τῶν δύο τελευταίων ἐβδομάδων, ὁ κινεζικὸς τύπος δημοσίευσε ἓνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀντικειμενικῶν κειμένων πὸ κυκλοφοροῦν σὲ ὅλη τὴ Σοβιετικὴ Ἠνωσὴ. Διαδίδοντας τὶς ρεβιζιονιστικὲς ἀπόψεις τοῦ Χρυστσώφ, ὅλα τὰ ντοκουμέντα αὐτὰ συκοφαντοῦν καὶ ρίχνουν λάσπη στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, τὴν κυβέρνησιν καὶ τοὺς κινεζοὺς ἡγέτες.

Ἡ «Λαϊκὴ Ἡμερησία» τῆς 26 Φεβρουαρίου γράφει: «Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Μόσχας συνέστησε ἀνοιχτὰ σὰν ὑποχρεωτικὸ ἀνάγνωσμα στοὺς ἀκροατὲς του, τὴν ἀντικειμενικὴ ἔκθεση τοῦ Μ. Σουσλόφ πὸ ἔκανε στὴν Ὀλομέλεια τὸν Φεβρουάριο 1964, τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΣΕ».

Στὸ τεῦχος τῆς, ὑπ' ἀριθ. 12, κάτω ἀπὸ τὴ ρουμπρίκα «Βοήθημα γιὰ τοὺς διαφωτιστὲς», στὴν ἐπιθεώρηση «Πολιτικὴ Μόρφωση στὸ σπίτι», πὸ ἐκδίδεται κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΣΕ, κατέταξε ἐπίσης τὴν ἔκθεση τοῦ Σουσλόφ σὰν ἓνα ἀπὸ τὰ «θεμελιώδη ντοκουμέντα» τῆς πὸ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν οἱ σοβιετικοὶ διαφωτιστὲς.

Πρέπει νὰ θυμίσουμε πὸς στὴν ἔκθεσὴ του «Ἡ πάλιν τοῦ ΚΚΣΕ γιὰ τὴν ἐνότητα τοῦ παγκόσμιου κομμουνιστικοῦ κινήματος» ὁ Σουσλόφ ἐπετέθηκε καὶ συκοφάντησε μὲ ποταπὸ τρόπο τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κίνας πὸ ὑπερασπίζει τὸ μαρξισμὸ-λενινισμὸ, τὸ σύντροφο Μάο Τσέ-τούνγκ, μεγάλο ἡγέτη τοῦ κινεζικοῦ λαοῦ, τὶς προτάσεις τοῦ ΚΚΚ σχετικὰ μὲ τὴ γενικὴ γραμμὴ τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος καὶ τὴ γενικὴ γραμμὴ γιὰ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ταυτόχρονα, ἐγκωμιάζε μὲ δουλοπρέπεια τὸ χρυστσωφικὸ ρεβιζιονισμὸ καὶ παρουσίασε τὸ Χρυστσώφ σὰν ἓνα «πιστὸ λενινιστὴ». Ὁ Χρυστσώφ, εἶπε ὁ Σουσλόφ, «μὲ τὴν ἀκούραστη ἐνεργητικότητά του, εἶναι ἓνας ἀναγνωρισμὸς ἡγέτης τοῦ κόμματός μας καὶ τοῦ λαοῦ μας. Ἐκφορᾶ τὶς σκέψεις καὶ τοὺς βαθύτατους πόθους τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ...».

Ἀναδημοσιεύονται περισσότερα ἀντικειμενικὰ ὀλικὰ. Ἡ «Λαϊκὴ Ἡμερησία» γράφει στὶς 27)2: «Στὰ τελευταῖα σοβιετικὰ περιοδικὰ ἀναδημοσιεύονται κατάλογοι ἀντικειμενικῶν ντοκουμέν-

των και άλλων ὄλικῶν: ὅπως στὶς ἐπιθεωρήσεις «Πολιτικὴ Μόρφωση στὸ σπῆτι», «Ὁ κομμουνιστὴς τῶν Ἑνόπων Δυνάμεων», «Ὁ κομμουνιστὴς τῆς σοβιετικῆς Λετονίας» καὶ «Κομματικὴ Ζωή».

Τὰ ντοκουμέντα καὶ τὰ ἄλλα ὄλικα περιλαμβάνουν τὴν ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἰουλίου 1963 τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΣΕ, τὴν ἀπόφαση τῆς Ὀλομέλειας τοῦ Φεβρουαρίου 1964, τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΣΕ, τὴν ἔκθεση Σουσιλῶφ καὶ τὸ πρόσωπο βιβλίο: «Τὸ διεθνὲς ἐπαναστατικὸ κίνημα τῆς ἐργατικῆς τάξης».

... καὶ πουλιῶνται στὶς σοβιετικὲς βιβλιοθήκες

Στὴ διάρκεια τῶν τελευταίων αὐτῶν μηνῶν, ἀντικεινεζικὰ βιβλία καὶ μπροσούρες πουλιῶνται στὰ βιβλιοπωλεῖα, σ' ὅλη τὴ Σοβιετικὴ Ἑνωσι. Τὰ ἀντικεινεζικὰ ὄλικα πού διατίθενται τώρα σὲ σημαντικὲς ποσότητες στὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς Μόσχας εἶναι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἔκθεση Σουσιλῶφ καὶ τὴν ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἰουλίου 1963, «Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ πύλὸς μεγάλη ἐνσάρκωση τοῦ οὐμανισμοῦ, — Ἐνα ἄρθρο τῆς Συνταξῆς τοῦ «Κομμουνιστῆ», Νο 11, 1964) ὁργάνου τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚΣΕ, «Ἐνάντια στοὺς διασπαστὲς γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος», — ἄρθρο τῆς Συνταξῆς τῆς «Κομματικῆς Ζωῆς», (Νο 11, 1964), πού ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴν Κ.Ε. τοῦ ΚΚΣΕ. Τὸ ἄρθρο τοῦ «Κομμουνιστῆ» κατηγορεῖ μὲ ψευδολογίες τὸ ΚΚΚ πὼς «κατάρτησε τὴ δημοκρατία» καὶ εἶναι ἀφροισμὸς στὴν «προσωπολατρεία», ἐνῶ τὸ ἄρθρο τῆς «Κομματικῆς Ζωῆς» προσπαθεῖ νὰ πείσει τοὺς ἀναγνώστες πὼς τὸ ΚΚΚ «διασπᾷ τὸ διεθνὲς κομμουνιστικὸ κίνημα».

Οἱ ἀντικεινεζικὲς μπροσούρες πουλιῶνταν στὰ κιάσκια, στὴν Αἰθουσα τῶν Κιόνων, στὶς 13)2, τὴν ἴδια στιγμὴ πού γινότανε λόγος γιὰ τὸ γιορτασμὸ τῆς 15ῆς ἐπετείου τῆς ὑπογραφῆς τῆς Κινεζο-σοβιετικῆς συνθήκης φιλίας, συμμαχίας καὶ ἀμοιβαίας βοήθειας.

Ἐνα πρόγραμμα πολιτικῶν μελετῶν. Ἡ «Λαϊκὴ Ἡμερησία» ἔγραφε στὶς 28 Φεβρουαρίου: Σὲ ὁρισμένους σοβιετικὲς δημοκρατίες ἀνεδημοσιεύθηκε στὰ τελευταία νοῦμερα τοῦ τῶν κομματικῶν ὁργάνων τους ἕνα σχῆμα πολιτικῶν μελετῶν, πού δημοσιεύθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ τεύχος Δεκεμβρίου τῆς ἐπιθεώρησης «Πολιτικὴ Μόρφωση στὸ σπῆτι». Ἀνάμεσα στὰ ὄργανα αὐτὰ εἶναι: «Ὁ κομμουνιστὴς τῆς Οὐκρανίας», «Ὁ κομμουνιστὴς τοῦ Οὐζμπεκιστάν», «Ὁ κομμουνιστὴς» (Λιθουανία), «Ὁ κομμουνιστὴς τῆς Μολδαβίας» καὶ «Ὁ κομμουνιστὴς τῆς Ἑσθονίας». Ἡ σύνοψη «Μαρξιστικῆ-Λενινιστικῆ θεωρία γιὰ τὸ κόμμα καὶ ἡ ἀνάπτυξή της στὸ Πρόγραμμα τοῦ ΚΚΣΕ», διαδίδει μέσα στὸ σοβιετικὸ λαὸ τὶς χροστοσωφικὲς ρεβιζιονιστικὲς ἀπόψεις καὶ συσταίνει τὰ ἀντικεινεζικὰ κείμενα στοὺς ἀναγνώστες τῆς.

Ἡ «Λαϊκὴ Ἡμερησία» γράφει στὶς 2 Μαρτίου: «Ὁ χροστοσωφικὸς ρεβιζιονισμὸς ἀσκεῖ ἀκόμα τὴν ἀρνητικὴ του ἐπίδραση παντοῦ στὴ Σοβιετικὴ Ἑνωσι. Κατάλογοι ἀντικεινεζικῶν ντοκουμέντων καὶ βιβλίων σὰν «ὄλικα γιὰ διάβασμα» γιὰ διάφορα προγράμματα μελέτης, πουλιῶνται σήμερα στὰ σοβιετικὰ βιβλιοπωλεῖα τόσο σὰ μέσο γιὰ τὴ διάδοση τοῦ χροστοσωφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ, ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἀντικεινεζικὸ προσηλυτισμὸ τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ.

Ἄντικεινεζικὸ ὄλικὸ γιὰ τοὺς σπουδαστὲς

Τὸ ἀντικεινεζικὸ ὄλικὸ πού προορίζεται γιὰ τοὺς σοβιετικὸς σπουδαστὲς εἶναι: ἡ ἔκθεση Σουσιλῶφ ἢ ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰουλίου τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. ἢ ἀπόφαση τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. πού υἱοθετήθηκε στὴν ὀλομέλεια τοῦ Φεβρουαρίου 1964, «Τὰ ἑκατὸ χρόνια τῆς 1ης Διεθνούς» — θέσεις τοῦ Ἰνστιτούτου Μαρξισμοῦ - Λενινισμοῦ τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.: «Γιὰ τὴν ἐνότητα τοῦ διεθνούς κομμουνιστικοῦ κινήματος στὴ βάση τῶν ἀρχῶν τοῦ Μαρξισμοῦ-λε-

νινισμοῦ», — ἄρθρο τῆς Συνταξῆς τοῦ «Κομμουνιστῆ», (1. Σ, 1964). «Ὁρισμένους πλευρὲς τῆς ἐσοκομματικῆς ζωῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας» — βιβλίο πού ἐκδόθηκε ἀπὸ τὶς Ἐκδόσεις Πολιτικῆς Φιλολογίας τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους. «Σχετικὰ μὲ τὴ δῆλωση τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ σὲ μιὰ ομάδα γιαιπωνέζων σοσιαλιστῶν σοσιαλιστῶν» — ἄρθρο τῆς Συνταξῆς τῆς «Πράβδα» (2 Σεπτεμβρίου 1964) καὶ «Νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴν καθαρότητα τοῦ Μαρξισμοῦ-Λενινισμοῦ», πού ἐκδόθηκε ἀπὸ τῆς ἐκδόσεις τῆς «Σκέψης» τὸ 1964.

Ἡ ἀντικεινεζικὴ αὐτὴ φιλολογία στηρίζεται στὴ φαύλη φρασεολογία τοῦ Χροστοσωφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ. Ἐξαπολεῖ δηλητηριώδεις ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας πού παραμένει πιστὸ στὸ Μαρξισμὸ-Λενινισμὸ, παραμορφώνει καὶ διαστρεβλώνει τὶς θεμελιώδεις ἀρχὲς τοῦ Μαρξισμοῦ-Λενινισμοῦ καὶ διαδίδει τὸ ρεβιζιονιστικὸ ἐμπόρευμα τοῦ 20ου καὶ 22ου συνεδρίου τοῦ ΚΚΣΕ καὶ τοῦ Προγράμματος τοῦ ΚΚΣΕ.

Νὰ μιὰ συμπληρωματικὴ κατάσταση ἀντικεινεζικῶν μπροσούρων πού πουλιῶνται στὰ σοβιετικὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ λόγος πού ἐκφωνήθηκε ἀπὸ τὸν Ὄττο Κούουινεν, τότε μέλος τοῦ Προεδρείου, — μέλος τῆς Γραμματείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΣΕ στὴν Ὀλομέλεια τοῦ Φεβρουαρίου, στὴν ὁποία συκοφάντησε τὴν πολιτικὴ ἐξουσία στὴν Κίνα σὰν «δικτατορία τῶν ἡγετῶν καὶ δικτατορία τῶν δικτατόρων», δῆλωσε πὼς τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κίνας «δὲν εἶναι πρωτοπορεία τῆς ἐργατικῆς τάξης» καὶ συκοφάντησε ἐπίσης τὸ σύντροφο Μάο Τσέ-τούνγκ.

Τὸ ἄρθρο «Ἡ Λενινιστικὴ πολιτικὴ τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης καὶ τῆς ταξικῆς πάλης» πού δημοσιεύθηκε στὸ 13ο τεύχος, 1964 τοῦ «Κομμουνιστῆ» τὸ ὁποῖο κατηγορεῖ τοὺς κινεζοὺς ἡγέτες πὼς «παίζουν ἐπικίνδυνον παιχνίδι μὲ ἐκατομμύρια ἀνθρώπινες ὑπάρξεις», πὼς «προβάλλουν ἕνα κἀταφορα ἐκτετατικὸ πρόγραμμα» καὶ «ἐκμεταλλεύονται τὰ ἔθνη-κιστικὰ αἰσθήματα τῶν πύλ ἀντιδραστικῶν δυνάμεων».

Τὸ ἄρθρο «Δὲν θὰ μᾶς ἀποτραβήξουν ἀπὸ τὸν ὁρθὸ δρόμο» πού γράφτηκε ἀπὸ τὸ σοβιετικὸ συγγραφέα Κ. Σιμονῶφ καὶ δημοσιεύθηκε στὴν «Πράβδα». Ὁ συγγραφέας βρίζει τοὺς κινεζοὺς ἡγέτες, τοὺς κατηγορεῖ πὼς ἐφαρμόζουν μιὰ «ρατσιστικὴ» καὶ «διασπαστικὴ» πολιτικὴ.

Τὰ τρία ἄρθρα πού δημοσιεύθηκαν στὶς 10, 11 καὶ 12 Μαΐου στὴν «Πράβδα» κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο: «Ὁ Μαρξισμὸς-Λενινισμὸς εἶναι ἡ διεθνὴς θεωρία τῶν κομμουνιστῶν». Τὰ ἄρθρα αὐτὰ συκοφαντοῦν καὶ παραμορφοῦν τὴν ὁρθὴ στάση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας ἀπέναντι στὴ γενικὴ γραμμὴ τοῦ διεθνούς κομμουνιστικοῦ κινήματος.

«Ἄς ἀντισταθοῦμε στὸ δογματισμὸ καὶ στὴ χυδαιότητα στὴ φιλολογία καὶ στὴν τέχνη», ἕνα ἄλλο ἄρθρο τῆς Συνταξῆς τοῦ «Κομμουνιστῆ», πού διαδίδει συκοφαντικὲς ἐναντίον τῆς Μαρξιστικῆς-Λενινιστικῆς πολιτικῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας στὴ λογοτεχνία καὶ στὴν τέχνη — πολιτικὴ πού ὑπηρετεῖ τοὺς ἐργάτες, τοὺς ἀγρότες καὶ τοὺς στρατιώτες — τὴ χαρακτηρίζει «δογματικὴ καὶ σεκταριστικὴ» καὶ παρουσιάζει σὰν ἕνα «κενὸ» σύνθημα τὴν κινεζικὴ πολιτικὴ «Ἄς ἀφήσουμε ὅλα τὰ λουλούδια νὰ ἀνθίσουν».

«Γιὰ ἕνα κόσμο χωρὶς δπλα, γιὰ ἕνα κόσμο χωρὶς πόλεμο»: βιβλίο τοῦ Σ. Βίσκοβ, πού κυκλοφόρησε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1964. Στὸ βιβλίο αὐτό, ὁ συγγραφέας ἐπιτίθεται ὀνομαστικὰ ἐναντίον τῶν καθοδηγητῶν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας καὶ ἐγκωμιάζει τὸ Νικητὰ Χροστοσῶφ.

«Ἐκθέματα στὰ μούσεϊα». Ἡ ἔκθεση Σονολῶφ, ἢ ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἰουλίου 1963, καὶ ἄλλα ἀντικεινεζικὰ ντοκουμέντα παρουσιάζονται ὑπὸ τὴ μορφή «ἐκθεμάτων» στὶς αἰθουσες τοῦ Μουσεῖου Λένιν καὶ τοῦ Μουσεῖου Μάρξ καὶ Ἐνγκελς, στὴ Μόσχα.

ΩΡΙΜΑΖΟΥΝ ΟΙ ΟΡΟΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Ποιές προοπτικές προσφέρονται στην αμερικάνικη οικονομία; Αυτό είναι ένα από τα κυριότερα εσωτερικά προβλήματα που τίθενται για τον Αύγουστο Τζόνσον, τον Πρόεδρο των ΗΠΑ που ανέλαβε τελευταία την εξουσία. Στο μήνημά του της "Ένωσης, ο Τζόνσον υπεργράμμισε πως το πρώτο βασικό καθήκον της εσωτερικής πολιτικής είναι η «εξασφάλιση μιάς διαρκούς ευημερίας». 'Αλλά πολλοί αμερικάνοι δεν έχουν εμπιστοσύνη στην οικονομία και ακόμα όρισμένοι κάνουν άνοιχτά την πρόβλεψη πως μια νέα οικονομική κρίση θα ξεσπάσει το φθινόπωρο.

Θα υπάρξει μια διαρκής ευημερία ή θα ξεσπάσει μια νέα κρίση; Το πρόβλημα αυτό απαιτεί μια προσεχτική εξέταση, γιατί αυτό ή εκείνο το ενδεχόμενο θα έχει πολύ διαφορετικές συνέπειες στην παρούσα διεθνή κατάσταση. "Αν πάρουμε υπόψη μας όλες τις πλευρές της κατάστασης στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, μπορούμε να πούμε πως αυτές καθορίζουν μια νέα οικονομική κρίση και πως όταν εκδηλωθεί μπορεί να έχει περισσότερο όξιν χαρακτήρα από όλες τις κρίσεις που ξέσπασαν μετά το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Οικονομική κρίση και οικονομικός κύκλος

Ο νόμος της ανάπτυξης των καπιταλιστικών οικονομικών κύκλων είναι πως η ευημερία προκαλεί αναπόφευκτα το ξέσπασμα μιάς νέας κρίσης. Μετά το τέλος της κρίσης του 1960-61, οι 'Ηνωμένες Πολιτείες γνώρισαν ένα πολύ παρατεταμένο οικονομικό μπόυμ και άρχισαν να δομίζουν οι όροι για μια νέα κρίση. Πόσο καιρό μπορεί να διαρκέσει το μπόυμ αυτό πριν ξεσπάσει μια κρίση; Το ζήτημα αυτό απαιτεί μια συνεχή μελέτη. 'Η ιστορία της ανάπτυξης των οικονομικών κύκλων στις 'Ηνωμένες Πολιτείες δείχνει πως ένα μπόυμ σπάνια διαρκεί πάνω από πέντε χρόνια. "Έτσι στην τρίτη δεκαετηρίδα του αιώνα μας, μετά τον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, μεσολάβησε μια ανάπαυλα τριών χρόνων ανάμεσα στις κρίσεις του 1921 και του 1924 και στη διάρκεια της σχετικής και προσωρινής σταθεροποίησης του καπιταλισμού, υπήρξε μια ανάπαυλα πέντε χρόνων ανάμεσα στις κρίσεις του 1924 και του 1929. Στην τέταρτη δεκαετηρίδα, η κρίση του 1937-38 ξέσπασε έπλιος πέντε χρόνια μετά την κρίση του 1929-32, αλλά μπορούμε να διαπιστώσουμε μια οικονομική ύφεση με μια όρισμένη έννοια στη διάρκεια των πέντε χρόνων που μεσολάβησαν ανάμεσα στις δύο κρίσεις. Μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο κύκλος επιταχύνθηκε πολύ περισσότερο όπως και η περίοδος της ευημερίας. "Όστερα από την κρίση του 1948-49, η αύξηση στην παραγωγή διάρκεσε 45 μήνες μετά την κρίση του 1953-54 διάρκεσε 35 μήνες και μετά την κρίση του 1957-58 δεν ξεπέρασε τους 25 μήνες. Είναι αλήθεια πως η διάρκεια του κύκλου έγινε πολύ μεγαλύτερη μετά την κρίση του 1960-61, αλλά πέρασαν τέσσερα χρόνια από τότε που

η παραγωγή μπήκε στην επόμενη φάση τον 'Ιανουάριο του 1961 και μετά το μήνα αυτό, το Φεβρουάριο, το μπόυμ μπαίνει στον πέμπτο χρόνο του. Κατά συνέπεια, μιλώντας γενικά, είναι πολύ πιθανό μια νέα κρίση να ξεσπάσει το χρόνο αυτό στις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

"Ένας από τους κυριότερους όρους του σημερινού μπόυμ είναι πως η παραγωγή έχει αυξηθεί σημαντικά, η επέκταση της αγοράς δεν στηρίζεται σε μια αντίστοιχη αύξηση της πραγματικής ζήτησης, δηλαδή η ζήτηση δεν στηρίζεται στην αγοραστική ικανότητα, αλλά βασίζεται προπαντός στην επέκταση της πίστης. Αυτό δείχνει πως οι όροι για την πλατειά αναπαραγωγή περιορίζονται και πως η αντίθεση ανάμεσα στην παραγωγή και στην πώληση δξύνεται όσο ποτέ άλλοτε. Αυτό αποτελεί ένα σημαντικό παράγοντα που μπορεί να επισπεύσει το ξέσπασμα μιάς νέας κρίσης.

'Εντούτοις, η κρίση μπορεί να καθυστερήσει υπό τις ακόλουθες συνθήκες: πρώτο, αν οι παράγοντες που συντελούν στην άνοδο εξακολουθήσουν να επενεργούν, ή εκρηξη μιάς κρίσης μπορεί να καθυστερήσει για μια όρισμένη περίοδο, ως πούμε ένος χρόνου, αλλά όσο μεγαλύτερη καθυστέρηση υπάρξει τόσο πιο σοβαρή θα είναι η κρίση που θα ξεσπάσει. Δεύτερο, αν οι Ουάσιγκτων δημιουργήσει διεθνή γεγονότα, τέτοια όπως η επέκταση του πολέμου στο Νότιο Βιετνάμ το ξέσπασμα μιάς νέας κρίσης μπορεί επίσης να καθυστερήσει. Στην περίπτωση αυτή, οι 'Ηνωμένες Πολιτείες θα βρεθούν απέναντι σε μια κρίση πολύ σοβαρότερη από ότι σε μια αποκλειστικά οικονομική κρίση.

'Υπέρβαση της παραγωγικής ικανότητας

Μια σοβαρή υπέρβαση στην παραγωγικότητα των ΗΠΑ εκδηλώθηκε ήδη στη διάρκεια της κρίσης του 1957-58 και ιδιαίτερα τα τελευταία αυτά χρόνια, η παραγωγική ικανότητα γνώρισε μια νέα και σημαντική αύξηση. "Ας πάρουμε για παράδειγμα τις επενδύσεις του σταθερού κεφαλαίου. Οι αμερικάνικες επενδύσεις σε επιχειρήσεις και σε βιομηχανικό εξοπλισμό ανέβηκαν το 1964 στα 44'200 εκατομ. δολάρια, δηλ. 18% περισσότερο απ' ότι το 1957, το προηγούμενο μέγιστο που έφθασαν οι επενδύσεις πριν από το 1960. 'Ανάμεσα στο 1961 και 1964, οι επενδύσεις αυτές έφθασαν σε ένα σύνολο 155.100 εκατομ. δολλαρίων που ήταν ο πιο ύψηλός αριθμός που σημειώθηκε στη διάρκεια οποιαδήποτε άλλου μεταπολεμικού μπόυμ.

Οι μεγάλες αυτές επενδύσεις αύξησαν σημαντικά την παραγωγή καταναλωτικών αγαθών στην περίοδο 1961-64 διεύθυναν προσωρινά την αγορά για τα προϊόντα της I ύποδιαιρέσης, που παρέχουν τα μέσα παραγωγής. 'Εντούτοις, το αποτέλεσμα που προέκυψε ήταν μια ακόμη πολύ σοβαρότερη

υπέρβαση της παραγωγικής ικανότητας. Το αμερικάνικο μονοπωλιακό κεφάλαιο συνεχίζει να κάνει μαζικές επενδύσεις γιατί υπάρχει ένα τεράστιο πλεόνασμα κεφαλαίων παρ' όλο που δεν υπάρχουν πολλές δυνατότητες παραγωγικών επενδύσεων. Οι ομάδες των μονοπωλητών καπιταλιστών που επιδίδονται σ' ένα λυσσώδη ανταγωνισμό τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και διεθνώς, κρίνουν αναγκαίο να κάνουν μεγάλες επενδύσεις και να ξαναφτιάχνουν τα έργοστάσια τους σύμφωνα με την πιο συγχρονισμένη τεχνολογία για να ενισχύσουν την ανταγωνιστική τους θέση στην εσωτερική και διεθνή αγορά που περιορίζεται συνεχώς. Τα μέτρα που παίρνονται από την δημοσπονδιακή κυβέρνηση, τέτοια όπως η μείωση των φόρων, ή συντόμευση των προθεσμιών απόσβεσης κλπ. συνεισφέρουν μ' ένα μη ικανοποιητικό τρόπο στην τελευταία αύξηση των επενδύσεων στα εργοστάσια και στις επιχειρήσεις. "Όλα αυτά επισπεύδουν την ώριμηση των όρων για μια νέα κρίση υπερπαραγωγής.

Όξύνονται οι αντιθέσεις ανάμεσα στην παραγωγή και στην κατανάλωση

Σε ότι αφορά την παραγωγή καταναλωτικών αγαθών, η οικοδόμηση κατοικιών και η παραγωγή οικιακών ειδών και μόνιμων αντικειμένων κατανάλωσης, όπως αυτοκινήτων, γνώρισαν από την πλευρά τους, μια αρκετά σημαντική αύξηση στη διάρκεια της περιόδου 1961-64. Ανάμεσα στο 1961 και στο τρίτο τρίμηνο του 1964, οικοδομήθηκαν 5.460.000 κατοικίες, αυτό αποτελεί το υψηλότερο ρεκόρ της περιόδου του μεταπολεμικού μισού. Διαπιστώνουμε επίσης μια αντίστοιχη αύξηση στην παραγωγή μόνιμων οικιακών ειδών. Το 1964, η παραγωγή αυτοκινήτων ξεπέρασε εκείνη του 1955, που ήταν χρόνος-ρεκόρ για όλη τη μεταπολεμική περίοδο.

Υπάρχει ωστόσο μια μεγάλη αντίθεση ανάμεσα στην αύξηση της παραγωγής και στη μείωση της κατανάλωσης σαν συνέπεια της σχετικής και της απόλυτης εξασθλίωσης του αμερικάνικου λαού. "Ας πάρουμε για παράδειγμα την ανεργία. Οι επίσημες στατιστικές των Ηνωμένων Πολιτειών δείχνουν πως ο αριθμός των ανέργων στις Ηνωμένες Πολιτείες ξεπέρασε το 4 εκατομμύρια. "Ωστόσο, ο πραγματικός αριθμός είναι μεγαλύτερος κατά 70-100%. "Επιπλέον, 4 εκατομμύρια εργαζόμενοι δεν δουλεύουν παρά από μία μέχρι δεκατέσσερες ώρες την εβδομάδα και η κατάσταση της κατηγορίας αυτής δεν είναι καθόλου καλύτερη από εκείνης των ανέργων. "Ο αριθμός των άπασαχολομένων που εργάζονται από 15 μέχρι 34 ώρες τη εβδομάδα ξεπερνάει τα όχτω εκατομμύρια. Σύμφωνα με τον "Ακλεϊ, οικονομικό σύμβουλο του Προέδρου των ΗΠΑ, ο αριθμός των "άνεργων θυμάτων της τεχνολογίας" (εργάτες που αντικαθίστανται από τις μηχανές) άνοει κάθε χρόνο κατά δύο εκατομμύρια. Αυτός είναι ένας σπουδαίος λόγος για τον όποιον ή ανεργία και η φτώχεια αποτελούν επίσης ένα σοβαρό πρόβλημα στις Ηνωμένες Πολιτείες. "Ο Α. Κε-θσερλινγκ, τέως οικονομικός σύμβουλος του Προέδρου, θεωρεί πως 77 εκατομμύρια αμερικάνοι, που είναι τα δύο πέμπτα του πληθυσμού, ζουν μέσα στη φτώχεια και στις στερήσεις, όσο για τις συνθήκες ζωής των μαύρων αυτές είναι φοβερές.

Στις συνθήκες αυτές, η αγοραστική ικανότητα των μαζών του αμερικάνικου λαού δεν μπορεί παρά να ελαττωθεί. "Εδώ βρίσκεται η εξαιρετική δξύατη αντίθετη ανάμεσα στην παραγωγή στην κατανάλωση. Σήμερα, τα 80% των σπιτιών και τα 70% των οχημάτων είναι αγορασμένα με δόσεις. Οι πληρωμές με δόσεις αποτελούν τώρα μέρος του "αμερικάνικου τρόπου ζωής" και ένας μεγάλος αριθμός ειδών — ιδιαίτερα ειδών διαρκούς κατανάλωσης αλλά επίσης και μη διαρκούς — αγοράζονται με δόσεις. Τα ιδιωτικά χρέη αυξήθηκαν λοιπόν σημαντικά στις Ην. Πολιτείες. "Έχουν φθάσει τώρα τα 378 δισεκατομμύρια δολάρια, συμπεριλαμβανομένου ενός ετησίου τόκου που ξεπερνάει τα 15 δισεκατομμύρια δολάρια. Σήμερα, το 70% των αμερικάνικών οικογενειών είναι χρεωμένες και το αντίστοιχο ποσό του χρέους τους, κύριο ποσό και τόκος, ισοδυναμεί με το 21% του εισοδήματός τους μετά

την πληρωμή των φόρων. "Αναμφισβήτητα πρόκειται για μια άστατη κατάσταση πραγμάτων όταν η ανάπτυξη της παραγωγής ειδών διαρκούς κατανάλωσης στηρίζεται κυρίως στην επέκταση της καταναλωτικής πίστης όπως κι' όταν η πλατιά αναπαραγωγή ειδών κατανάλωσης δεν γίνεται με κανονικό τρόπο· αυτό δεν μπορεί παρά να έχει μια δυσμενή επίδραση στην πλατειά αναπαραγωγή των μέσων παραγωγής.

Τα δυσμενή αποτελέσματα του αγώνα δρόμου των εξοπλισμών

Ενώ τα παρορημικά αποτελέσματα του αγώνα δρόμου των εξοπλισμών στην οικονομία είναι πολύ άδύνατα, τα δυσμενή αποτελέσματα γίνονται πιο βεβηλα. "Ανάμεσα στο 1961 και στο 1964, οι άμεσες στρατιωτικές δαπάνες των ΗΠΑ ξεπέρασαν τις 215.800 εκατομμύρια δολάρια, αριθμός που ξεπερνάει κατά πολύ όχι μόνο τον αριθμό των περιόδων του μισού πριν από την κρίση του 1960-61 και εκείνης του 1957-58, αλλά ξεπερνάει κατά 70 δισεκατομμύρια τις πολεμικές δαπάνες στη διάρκεια του επιθετικού πολέμου έναντι της Κορέας. "Η σημερινή πολεμική παραγωγή είναι κυρίως αφιερωμένη στην κατασκευή υπερμοντέρνων όπλων και κυρίως στην ανάπτυξη βιομηχανιών σχετικών με την ηλεκτρονική, με τη μεταλλουργική βιομηχανία ειδικών κραμάτων, με τη χημική βιομηχανία και τη βιομηχανία κατασκευής δογάνων ακριβείας. "Αλλά από πολύ καιρό, δεν επενεργεί κατά γενικό παρορημικό τρόπο για βασικές βιομηχανίες, τέτοιες όπως του χάλυβα και των εργαλειομηχανών. "Υπάρχει λοιπόν μια μεγάλη διαφορά ανάμεσα στη σημερινή πολεμική παραγωγή και σε εκείνη κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ή την εποχή του πολέμου της Κορέας.

Η στρατιωτικοποίηση της αμερικάνικης οικονομίας στα 25 χρόνια που μεσολάβησαν από το 1939 μέχρι το 1964 είχε εξαιρετικά σοβαρές συνέπειες, τόσο στο οικονομικό όσο και στο δημοσιονομικό τομέα. Το πρόβλημα της φορολογίας εισοδήματος αποτελεί ένα καλό παράδειγμα. "Ο αριθμός των φορολογούμενων που δεν άνεβαινε παρά στα 3,9 εκατομμύρια στις παραμονές του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, ανέβηκε στα 60 εκατομμύρια, δηλ. αριθμό περίπου ίσο με τον αριθμό των ατόμων που έχουν σήμερα μια απασχόληση. "Ο φόρος στο εισόδημα έχει γίνει σήμερα ένα είδος κεφαλικού φόρου. Παράδειγμα το οικονομικό έτος 1963: οι εισπράξεις από φόρους, της αμερικάνικης κυβέρνησης έφτασαν τα 150.200 εκατομμύρια δολάρια, δηλ. κατά μέσο όρο 834 δολάρια το άτομο. "Αν υπολογίσουμε όλους τους άμεσους και έμμεσους φόρους, αυτοί αφαιρούν το ένα τρίτο περίπου των αποδοχών ενός εργάτη. "Η τεράστια αύξηση των κυβερνητικών δαπανών ελαττώνει αντίστοιχα το αγοραστικό επίπεδο του πληθυσμού και κατά συνέπεια άσκει μια δυσμενή επίδραση στην οικονομία. "Η δημοσπονδιακή κυβέρνηση είναι βαθύτατα χρεωμένη. Τα χρέη της ανερχονται σε ένα σύνολο 316.500 εκατομμυρίων δολαρίων. Πρέπει έτησιως να θέτει σε κυκλοφορία γραμμάτια αξίας 100 δισεκατομμυρίων δολαρίων για την πληρωμή των παλιών που λήγουν. Το αμερικάνικο θησαυροφυλάκιο βρίσκεται έτσι σε μια συνεχή κατάσταση έντασης. Σ' αυτές τις συνθήκες γίνεται όλο και περισσότερο δύσκολο για την δημοσπονδιακή κυβέρνηση των ΗΠΑ να αυξάνει τον προϋπολογισμό της για τις πολεμικές δαπάνες και τα παρορημικά αποτελέσματα της πολεμικής βιομηχανίας στην αμερικάνικη οικονομία δεν θα επιδρούν κατά αισθητό τρόπο εκτός από το αν θα εμφανισθεί ξαφνικά μια ριζική αλλαγή στη διεθνή κατάσταση. Πραγματικά, αν και οι τεράστιες δαπάνες για τους εξοπλισμούς συνιστούν ένα σταθερό και απαραίτητο παράγοντα στην οικονομία των Ηνωμένων Πολιτειών, δεν αποτελούν πια έναν ισχυρό παρορημικό παράγοντα για την παραγωγή.

Ενας σημαντικός παράγοντας που συντελεί στη σημερινή ανάπτυξη της παραγωγής είναι ο πιστωτικός πληθωρισμός. "Η υπερεπέκταση της πίστης δημιουργεί συνθήκες για το ταυτόχρονο ξέσπασμα μιάς βιομηχανικής και δημοσιονομικής κρίσης. Σήμερα, τα χρέη των ΗΠΑ, ιδιωτικά και δημόσια,

ἀνέρχονται σὲ 1.260 δισεκατομμύρια δηλ. περίπου 2,7 φορές πάνω ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ 1945 καὶ ποσὸ διπλάσιο ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ ἀκαθαρίστου ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖες εἶναι τὴ στιγμή αὐτὴ ἢ πῶς βαθιὰ χρεωμένῃ χώρα τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου.

Τὸ νομισματικὸ πρόβλημα στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες εἶναι ἐπίσης σοβαρὸ. Ὁ ὄγκος τοῦ νομίσματος ποὺ κυκλοφορεῖ στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες ἔχει ἀυξηθῆ κατὰ 15% στὴ διάρκεια τῶν τεσσάρων χρόνων ἀνάμεσα στὸ 1960 καὶ στὸ 1963 καὶ ἀυξήθηκε ξανά κατὰ 4,2% τὸ 1964. Στὴν ἴδια περίοδο, ἡ ταχύτητα τῆς κυκλοφορίας τοῦ νομίσματος ἀυξήθηκε σημαντικά. Τὸ «Magazine of Wall Street» τοῦ τελευταίου Νοεμβρίου σημειώνει πὺς ἡ ἐτήσια τιμὴ τῆς ἀύξησης τῆς ταχύτητας τῆς κυκλοφορίας τοῦ νομίσματος ἴσodυναμεί ἤδη μὲ ἐκείνη τοῦ 1928 (25%), στὶς παραμονὲς τῆς κρίσης τοῦ 1929. Στὴ διάρκεια τῶν τεσσάρων τελευταίων χρόνων, ἡ σχέση ἀνάμεσα στὴν ἀύξηση τῶν τραπεζικῶν δανείων καὶ τῶν τραπεζικῶν καταθέσεων ἦταν 100 μὲ 1. Ἡ σχέση ἀνάμεσα στὶς καταθέσεις ἐπὶ προθεσμία καὶ στὶς καταθέσεις ὄψεως συνοψίζονται σὲ 1 μὲ 1. Οἱ τραπεζικὲς καταθέσεις εἶναι πολὺ ἀδύνατες καὶ προσεγγίζουν τὴν κατάσταση ποὺ ὑπῆρχε στὶς παραμονὲς τῆς κρίσης τοῦ 1929. Ἡ ἴδια ἐπιθεώρηση σημειώνει ἀκόμα:

Εἶναι κατὰ συνέπεια φανερὸ πὺς ἡ σημερινὴ οικονομικὴ ἀνάπτυξη κεντρίζεται ἀπὸ μιὰ ἀνεύθυνη νομισματικὴ πολιτικὴ.

Τὴν ἴδια στιγμή ποὺ τὸ ἔθνος μας ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίσει τὶς συνέπειες τῶν παρεκκλίσεων στὴν οικονομία μας ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ πληθωρισμοῦ, ἡ ἡγεσία μας μᾶς «ὀδηγεῖ» σὲ μιὰ οικονομικὴ ἀνάπτυξη ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ ἕνα σταθερὸ πλεόνασμα ἐξῶδων καὶ μιὰ συνεχῆ ἀύξηση πωτώσεων. Ὅποσδήποτε, ἀυξάναμε ἔτσι τὴν εὐημερία μας ἀλλὰ ἐπίσης ὀδηγοῦμε ἔτσι τὸ τραπεζικὸ σύστημα στὸ χεῖλος τῆς χρηματιστικῆς καταστροφῆς.

Ὅταν ξεσπάσει μιὰ σοβαρὴ οικονομικὴ κρίση στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, ὁ μεγάλος βαθμὸς τοῦ πιστωτικοῦ πληθωρισμοῦ θὰ ἔχη σοβαρὰς συνέπειες. Ἡ ἰκανότητα τῆς ἐξόφλησης τεράστιων ἰδιωτικῶν χρεῶν (συμπεριλαμβανομένων τῶν ὑποθηκῶν ἀκινήτων καὶ τῆς πίστωσης στὰ καταναλωτικὰ εἶδη) καὶ τῶν κοινωνικῶν χρεῶν ἀναγκαστικά θὰ ὑποβληθεῖ σὲ καιρὸ κρίσης σὲ μιὰ σκληρὴ δοκιμασία. Τὸ βαρύτερο φορτίο τῶν χρεῶν θὰ ὀδηγήσει σὲ μιὰ σειρά ἀλυσιδωτῶν ἀντιδράσεων καὶ θὰ δημιουργήσει μιὰ σοβαρὴ ἀπειλὴ γιὰ τὰ φορολογικὰ πρακτορεία τῆς ὀμοσπονδιακῆς κυβέρνησης. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὀμοσπονδιακὲς τράπεζες, ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνηση ἔχει ἐπίσης δημιουργήσει οικονομικὰ πρακτορεία ποὺ διεκταραιοῦν ἑγγυητικὰ ὑποθέσεις. Ἀναλαμβάνουν οὐσιαστικά κινδύνους κάθε εἶδους γιὰ τὶς μονοπωλιακὲς καπιταλιστικὲς ἐπιχειρήσεις, σὲ καταθέσεις καὶ δάνεια, κερδοσκοπιὲς ἀκινήτων, ἐπενδύσεις στὸ ἐξωτερικὸ, ἐξαγωγὲς κλπ. Τὰ δάνεια ὑπ' ἐγγύηση καὶ οἱ ἄλλες ὑποχρεώσεις τῶν πρακτορείων αὐτῶν ἀνέρχονται σ' ἕνα σύνολο 348.500 ἑκατομ. δολλαρίων περίπου, ἀλλὰ οἱ καταθέσεις τους εἶναι ἐντελῶς περιορισμένες. Π.χ. ἡ Federal Deposits and Insurance Corporation ἔχει ἐγγυηθεῖ γιὰ χρεὴ ποὺ ἀνέρχονται σὲ 192 δισεκατομμύρια δολλάρια ὅταν οἱ καταθέσεις τῆς δὲν ξεπερνοῦν τὰ 1.100 ἑκατομμύρια. Τὰ χρεὴ ποὺ ἔχει ἐγγυηθεῖ ἡ Federal Savings and Loan Insurance Corporation ἀνέρχονται σὲ 88 δισεκατομμύρια δολλάρια καὶ οἱ καταθέσεις τῆς δὲν ξεπερνοῦν τὰ 1.100 ἑκατομμύρια. Τὸ περιοδικὸ U.S. News and World Report ὑπογράφισε τὸν τελευταῖο Δεκέμβριο πὺς τὰ ἑλλείμματα αὐτὰ θὰ τονισθοῦν γρήγορα στὴν περίπτωση κλονισμοῦ καὶ πὺς τότε ἡ κυβέρνηση θὰ πρέπει νὰ πληρώσει δισεκατομμύρια δολλάρια. Αὐτὸ θέτει ἕνα πολὺ σοβαρὸ πρόβλημα γιὰ τὸν ἀπλοστάσιο λόγο πὺς ἡ ὀμοσπονδιακὴ κυβέρνηση, θὰ ἀναλάβει τὴν εὐθύνη γιὰ πάνω ἀπὸ 300 δισεκατομμύρια χρεὴ τῶν μονοπωλιακῶν καπιταλιστικῶν ἐπιχειρήσεων, ὅταν ἡ ἴδια ἔχει ὑποχρεώσεις ἄλλων 300 δισε-

κατομμυρίων κάτω ἀπὸ τὴ μορφή γραμματίων. Ὅλα αὐτὰ δείχνουν, πὺς, ὅσο κι' ἂν τὸ θησαυροφυλάκιο τῶν ΗΠΑ φαίνεται ἰσχυρὸ, οὐσιαστικά εἶναι πολὺ σκορπισμένα καὶ δὲν εἶναι τώρα ἀρκετὰ σταθερὰ γιὰ νὰ ἀντισταθεῖ σὲ μιὰ θύελλα.

Ἡ κρίση τοῦ δολλαρίου

Εἶναι παρὰ πολὺ γνωστὸ πὺς οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖες βρίσκονται σὲ μιὰ δύσκολη κατάσταση σὲ ὅτι ἀφορᾷ τὶς διεθνεῖς τους πληρωμές. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ 1950, τὸ ἰσοζύγιο τῶν διεθνῶν πληρωμῶν τῶν ΗΠΑ γίνεται κάθε χρόνο ὀλο καὶ πῶς ἑλλειμματικὸ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ 1957. Οἱ ἐξαγωγὲς χρυσοῦ καὶ τὰ χρεὴ σύντομης προθεσμίας στὸ ἐξωτερικὸ ἀυξάνονται διαρκῶς. Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, τὸ 1938, τὰ ἀποθέματα χρυσοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἴσodυναμοῦσαν μὲ 7,3 φορές σὲ σχέση μὲ τὸ ἕψος τῶν χρεῶν τους σύντομης προθεσμίας, στὸ ἐξωτερικὸ· μετὰ τὸν πόλεμο, τὸ 1948, ἡ τιμὴ αὐτὴ ἔπεσε σὲ 3,8 : 1 καὶ τὸ 1959 σὲ 1 : 1 (δηλαδὴ τὰ ἀποθέματα χρυσοῦ ἦταν 19.500 ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ τὰ χρεὴ σύντομης προθεσμίας 19.400 ἑκατομμύρια). Τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖες προσπάθησαν νὰ ἐλαττώσουν τὸ ἑλλεμμα τοῦ ἰσοζυγίου τῶν διεθνῶν πληρωμῶν τους ὑποθετώντας ἕνα ὀρισμένο ἀριθμὸ μέτρων πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτό. Ἐν τούτοις τὰ ἀποθέματά τους σὲ χρυσὸ ἔπεσαν ἀπὸ 17.800 ἑκατομ. δολλάρια τὸ 1960 στὸ σημερινὸ ἀριθμὸ τῶν 15.100 ἑκατομμυρίων, ἐνῶ ἀντιθέτως τὰ χρεὴ σύντομης προθεσμίας στὸ ἐξωτερικὸ ἀνέβηκαν ἀπὸ 21.300 ἑκατομμύρια σὲ 28.000 ἑκατομμύρια. Τὸ ψαλίδι λοιπὸν ἔχει διευρυνθεῖ τώρα σ' ἕνα ἀριθμὸ 12.900 ἑκατομμύρια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ 15.100 ἑκατομμύρια δολλάρια τοῦ ἀποθέματος σὲ χρυσὸ, πάνω ἀπὸ 13.000 ἑκατομμύρια πρέπει νὰ μποῦν στὴν πάντα τόσο σὰν ἀπόθεμα γιὰ τὰ γραμμάτια καὶ τὶς καταθέσεις τοῦ Ὀμοσπονδιακοῦ Ἰσποθηματικοῦ, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει πὺς τὸ πραγματικὸ ποσὸ ποὺ μορεῖ νὰ ἀποσυρθεῖ δὲν μορεῖ παρὰ νὰ εἶναι 1.900 ἑκατομμύρια δολλάρια. Τὸ θησαυροφυλάκιο τῶν ΗΠΑ ἀνήγγειλε στὶς 8 Ἰανουαρίου πὺς πρέπει νὰ ληφθοῦν μέτρα γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ρήτρας σύμφωνα μὲ τὴν ὀπία τὰ ἀποθέματα χρυσοῦ πρέπει νὰ φθάνουν τὸ 25% τοῦ συνόλου. Αὐτὸ δείχνει πὺς ἡ κρίση τῆς λίρας στερλίνας τοῦ τελευταίου Νοεμβρίου ποὺ ἐπληξε τὶς χρηματικὲς ἀγορὲς τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀπόφαση ποὺ πήρε ἡ Γαλλία νὰ ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὸ σύστημα «Gold Exchange Standard» ὀδηγήσαν ἐπίσης τὸ δολλάριο στὸ χεῖλος μιᾶς νέας κρίσης.

Ἐπάρχουν δύο μορφὲς νομισματικῆς κρίσης. Ἡ μιὰ γίνεται στὴ διάρκεια μιᾶς βιομηχανικῆς καὶ ἐμπορικῆς κρίσης μὲ συνέπεια τὴν ἑλλειψη μέσων πληρωμῆς καὶ μὲ τὴ συσσώρευση μεγάλης ποσότητας ἀπούλητων ἐμπορευμάτων· τότε διαπιστώνουμε πολλὰς χρεωκοπιὲς ἰσθὶ βιομηχανία καὶ στὸ ἐμπόριο· τὸ χρεὴμα εἶναι ἐξααιρετικὰ σπάνιο καὶ τὰ προϊόντα δὲν μοροῦν νὰ μετατραποῦν σὲ χρεὴμα. Ἡ ἄλλη μορφή τῆς νομισματικῆς κρίσης δὲν εἶναι ἄμεσα συνδεδεμένη μὲ τὸ προτὸς τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ ἐκδηλώνεται σὰν μιὰ χρηματιστηριακὴ κρίση, σὰν μιὰ κρίση δολλαρίου ἢ μιὰ κρίση λίρας στερλίνας, σὰν συνέπεια ἐνδὸς ἑλλειμματικοῦ ἰσοζυγίου διεθνῶν πληρωμῶν. Οἱ κρίσεις αὐτὲς ἔχουν ἕμμεση ἐπίδραση στὴ βιομηχανία καὶ στὸ ἐμπόριο. Οἱ ὅροι γιὰ τὸ ξέσπασμα τῆς πρῶτης μορφῆς τῆς νομισματικῆς κρίσης ὀμοιάζουν σὴμερα στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες. Ὅσον ἀφορᾷ τὴ δεύτερη μορφή τῆς νομισματικῆς κρίσης, αὐτὴ ἔχει ἤδη ἐκδηλωθεῖ (π.χ. ἡ κρίση χρυσοῦ καὶ δολλαρίου ποὺ 1960 καὶ ἡ χρηματιστηριακὴ κρίση τοῦ 1962) καὶ μορεῖ νὰ ἐκδηλωθεῖ ἄλκι, καὶ μὲ πολὺ πῶς ὀξὺ τρόπο, πρὶν περάσει πολλὰς καιρὸς. Σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες, μιὰ νομισματικὴ κρίση ἄμεσα καὶ ἕμμεσα συνδεδεμένη μὲ τὸ προτὸς τῆς ἀναπαραγωγῆς, καθιστᾷ πιθανὴ μιὰ νέα οικονομικὴ κρίση ἀκόμα πῶς σοβαρὴ ἀπὸ ἐκείνης ποὺ ξέσπασαν μετὰ τὸ Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο.

Πτώση τῶν τιμῶν τῶν ἐμπορευμάτων

Στὸ 19ο αἶωμα, οἱ τιμὲς τῶν ἐμπορευμάτων ἔφεψαν μὲ

πιδ έκδηλο τρόπο ήταν ξεσπούσε μια κρίση υπερπαραγωγής. Στην εποχή του μονοπωλιακού καπιταλισμού, όταν οι τιμές του μονοπωλίου είναι καθορισμένες και διατηρούνται από το μονοπωλιακό κεφάλαιο, οι τιμές των εμπορευμάτων δεν γνωρίζουν μια όξεια πτώση παρά μόνο όταν ξεσπάσει μια σημαντική κρίση, όπως εκείνη του 1923—33. Στις μεταπολεμικές κρίσεις στις Ήνωμένες Πολιτείες, δεν υπήρξε καμιά μεγάλη πτώση των τιμών των εμπορευμάτων. Στη διάρκεια των 25 χρόνων που πέρασαν μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, το μονοπωλιακό κεφάλαιο των Ήνωμένων Πολιτειών διατήρησε αμετάβλητα τις μονοπωλιακές τιμές και δεν έπαψε να τις ανεβάζει. Ένας παρατεταμένος νομισματικός πληθωρισμός συνετέλεσε επίσης σ' αυτή την ύψωτική τάση. Σα συνέπεια της εξέλιξης αυτής, η αντίθεση ανάμεσα στις μονοπωλιακές τιμές και στην αγοραστική ικανότητα του πληθυσμού επιδεινώθηκε σημαντικά.

Το περιοδικό «Magazine of Wall Street» μίλησε για τη σοβαρότητα της κατάστασης αυτής τη στιγμή της χρηματιστηριακής κρίσης του 1962. Υπογράμμισε πως οι τιμές των εμπορευμάτων θα πέσουν αναγκαστικά ύστερα από μια μεγάλη περίοδο ύψωσης. «Όταν ο προ-μονοπωλιακός καπιταλισμός έφθασε στο ύψος του στο 19ο αιώνα, στην περίοδο 1864 με 1896, οι χονδρικές τιμές στις ΗΠΑ έπεσαν κατά 66% μετά το τέλος του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου, έπεσαν κατά 45% στη διάρκεια της κρίσης του 1930, έπεσαν στο επίπεδο του 1913, πριν τον Πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο. Η επιθεώρηση υπογραμμίζει πως η παρατεταμένη αύξηση των τιμών μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο θα προκαλέσει αναπόφευκτα μια αφάνταστη πτώση. Έκτιμώντας τη σοβαρότητα μιας κρίσης, έχει σημασία να σημειώσουμε αν υπάρχει ή όχι μια σημαντική πτώση τιμών. Έτσι, έχει σημασία να γνωρίζουμε αν οι συνθήκες ώριμασαν ή όχι για μια σημαντική πτώση των τιμών στις Ήνωμένες Πολιτείες. Αν ξεσπάσει μια νέα κρίση στη διάρκεια της οποίας οι τιμές πέσουν κατά έκδηλο τρόπο, αυτό θα σημαίνει πως η νέα κρίση μπορεί να γίνει τόσο σοβαρή όπως εκείνη του 1930.

Η οικονομική κρίση του καπιταλιστικού κόσμου

Με βάση τα γεγονότα που αναφέρθηκαν ο καθένας μπορεί να δει πως οι όροι που οδηγούν σε μια οικονομική κρίση στις ΗΠΑ όχι μόνο ωριμάζουν, αλλά επίσης έχουν δεξιά χαρακτηριστικά. Έν τούτοις, ο βαθμός της σοβαρότητας της κρίσης αυτής δεν μπορεί να καθοριστεί αποκλειστικά από

την εσωτερική κατάσταση στις Ήνωμένες Πολιτείες, αλλά και από τη γενική οικονομική κατάσταση στον καπιταλιστικό κόσμο. Η έκρηξη μιας οικονομικής κρίσης στις Ήνωμένες Πολιτείες θα έχει σοβαρότατες επιπτώσεις στο σύνολο του καπιταλιστικού κόσμου. Αλλά μια οικονομική κρίση στις Ήνωμένες Πολιτείες δεν μπορεί να δειχθεί αν οι συνθήκες δεν οδηγήσουν επίσης σε μια οικονομική κρίση του καπιταλιστικού κόσμου. Σήμερα, με βάση την κατάσταση που υπάρχει, τόσο στις κυριότερες καπιταλιστικές χώρες όσο και στις χώρες που εξαγωγή γεωργικά προϊόντα, μπορούμε να πούμε πως υπάρχουν αυτές οι συνθήκες. Η τελευταία πτώση των γεωργικών προϊόντων αποτελεί ένα σημάδι.

Αν ξεσπάσουν οικονομικές κρίσεις ή μια μετά την άλλη στη Δυτική Ερώπη, στην Ιαπωνία και στις Ήνωμένες Πολιτείες στη διάρκεια της ίδιας περιόδου, θα αποτελέσουν μια οικονομική κρίση που θα άγκυραλίσει όλο τον καπιταλιστικό κόσμο. Κρίνοντας με βάση τη γενική τάση της μεταπολεμικής οικονομικής ανάπτυξης στον καπιταλιστικό κόσμο, μπορούμε να πούμε πως μετά την παγκόσμια κρίση του 1957—58, μια άλλη κρίση του καπιταλιστικού κόσμου μπορεί να ξεσπάσει στη διάρκεια του δεύτερου μισού της εβδόμης δεκαετίας. Μπορεί να είναι μια κρίση σοβαρότερη από εκείνη του 1957—58 και είναι πιθανόν να είναι μια όξεια οικονομική κρίση όπως εκείνη του 1929—33.

Η καπιταλιστική αναπαραγωγή δεν αποτελεί απλώς ύλικη αναπαραγωγή αλλά επίσης αναπαραγωγή των καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων. Το ίδιο, μια οικονομική κρίση δεν αποτελεί απλώς ξεσπασμα των οικονομικών αντιθέσεων, αλλά επιδεινώνει αναπόφευκτα τις ταξικές αντιθέσεις και έντεινει περισσότερο την ταξική πάλη ανάμεσα στις μονοπωλιακές καπιταλιστικές ομάδες. Αλλά το μονοπωλιακό κεφάλαιο επιχειρεί πάντοτε με όλα τα μέσα να ορίσει τα βάθη της κρίσης στην εργατική τάξη, τον εργαζόμενο λαό και τους λαούς των αποικιών και μισοαποικιών. Μια σοβαρή οικονομική κρίση στον καπιταλιστικό κόσμο θα προκαλέσει λοιπόν αναμφισβήτητα μια νέα επαναστατική άνοδο στον καπιταλιστικό κόσμο, ιδιαίτερα στην Ασία, στην Αφρική και στη Λατινική Αμερική.

Προσπαθώντας να αποφύγει την κρίση, το μονοπωλιακό κεφάλαιο πολλαπλασιάζει πάντοτε τις επιθέσεις του εναντίον της εργατικής τάξης στο εσωτερικό της χώρας, έντεινει την επέκτασή του στο εξωτερικό και προετοιμάζεται για νέες πολεμικές περιπέτειες. Μπροστά στην κατάσταση αυτή, είναι εξαιρετικά σημαντικό να υπάρξει επαγρύπνηση απέναντι στο φασισμό, στην επίθεση και στον πόλεμο.

ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

(συνέχεια από τη σ. 50)

της Σοβιετικής Ένωσης για να διαμαρτυρηθούν. Δεν άμφισβάλουμε ούτε μια στιγμή ότι ο σοβιετικός λαός ο οποίος έληγονόμνησε την ένδοξη παράδοση της Μεγάλης Οκταβριανής Έπανάστασης θα διαμαρτυρόταν το ίδιο εναντίον σας εάν γνώριζε ακριβώς τα γεγονότα.

Διότι επιτέλους, μετά από όλα αυτά είναι πολύ φοβερό πράγμα το ότι έκτυπήσατε και πληγώσατε έναν επίσης μεγάλο αριθμό ξένων σπουδαστών. Γι' αυτό προσπαθήσατε με μεγάλο κόπο να το διαφεύσετε, βεβαιώνοντας ότι τίποτε το παρόμοιο δεν συνέβη ή ότι σε καμιά περίπτωση δεν χτυπήθηκαν οι σπουδαστές οι οποίοι είχαν ανάγκη από νοσοκομειακή περίθαλψη. Η σοβιετική κυβέρνηση δεν σταμάτησε μπροστά σε τίποτα για να φθάσει το σκοπό της.

Εννέα κινέζοι σπουδαστές σοβαρά πληγωμένοι είχαν ανάγκη νοσοκομειακής περίθαλψης, αυτό αποδείχθηκε από τους γιατρούς του Νοσοκομείου του Μπότβιν οι οποίοι τους εξέτασαν. Και μπήκαν στο νοσοκομείο από τις σοβιετικές αρχές οι οποίες έδήλωσαν αυθαίρετα ότι δεν είχαν ανάγκη από καμιά ιατρική περίθαλψη και δεν υπήρχε κανένας λόγος να εί-

ναι στο νοσοκομείο. Ο Χουάνγκ-Τσάο-Κένγκ ένας από τους κινέζους σπουδαστές που παρέμεινε στο νοσοκομείο Μπότβιν, χτυπήθηκε βάρβαρα από τους Σοβιετικούς αστυνομικούς με πολιτικά, κατόπιν του έδωσαν τα χέρια και τα πόδια επτά ή οκτώ ώρες. Ανθρώποι χτυπήθηκαν και πληγώθηκαν, αλλά το άρνεϊσθε κατηγορηματικά. Δεν επιτρέψατε στους σοβαρά πληγωμένους να μπουν σε νοσοκομείο. Αυτοί που μπήκαν σε νοσοκομείο διώχθηκαν. Αυτοί που αρνήθηκαν να φύγουν τους πέταξαν με κλωτσιές.

Αυτό θα ήταν κατανοητό να γινόταν σ' όλες τις επαναστατημένες και αντιιμπεριαλιστικές χώρες της Ασίας, της Αφρικής, της Λατινικής Αμερικής και άλλου, αλλά αυτό έγινε στη Σοβιετική Ένωση.

Με την παρούσα, η κινέζικη κυβέρνηση διαμαρτύρεται έντονα προς τη σοβιετική κυβέρνηση εναντίον της άναίσχυτης καταστολής της αντιαμερικάνικης διαδήλωσης και της άσχηρης δίωξης των κινέζων σπουδαστών. Η κινέζικη κυβέρνηση απαιτεί για άλλη μια φορά από τη σοβιετική κυβέρνηση να παραδεχθεί τα λάθη της και να ζητήσει συγγνώμη από τους σπουδαστές των διαφόρων χωρών που πήραν μέρος στη διαδήλωση.

ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΜΑΟ ΤΣΕ - ΤΟΥΝΓΚ

ΕΚΛΟΓΗ ΕΡΓΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ (κινέζικη αρίθμηση)

— ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ

Όλα τὰ ἄρθρα τῆς «Λαϊκῆς Ἡμερησίας» καὶ τῆς «Κόκκινης Σημαίας» τοῦ Πεκίνου σχετικά μὲ τις διαφορὲς ἀνάμεσα στὴν ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. καὶ στοῦ Κ.Κ. Κίνας.

ἹΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ,, - ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 (ΤΗΛ. 634-070) - ΑΘΗΝΑΙ (141)

ΜΟΛΙΣ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

ΜΑΟ - ΤΣΕ - ΤΟΥΝΓΚ

- **Έρευνα σχετικά με το αγροτικό κίνημα στο Χουνάν**
ΔΡΧ. 10
- **Μια επίδα μπορεί να ανάψει φωτιά σε όλο τον υάμπο**
ΔΡΧ. 5
- **Να βελτιώσουμε τον τρόπο της μελέτης μας**
ΔΡΧ. 5
- **Ό προανατολισμός του κινήματος της νεολαίας**
ΔΡΧ. 5
- **Να βελτιώσουμε το επίπεδο δουλειάς του κόμματος**
ΔΡΧ. 5
- **Μερικά ζητήματα σχετικά με τις μεθόδους μαθησιακής**
ΔΡΧ. 5
- **Να βελτιώσουμε τις συνθήκες ζωής του λαού και να
προσέξουμε τον τρόπο δουλειάς**
ΔΡΧ. 5
- **Ό ρόλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας στον Έ-
θνικό πόλεμο**
ΔΡΧ. 5
- **Για την πολιτική**
ΔΡΧ. 5
- **Ανάλυση των τάξεων της Κινέζικης κοινωνίας**
ΔΡΧ. 5
- **Σημαντικές συνομιλίες με προσευλημένους από την
Άσία, την Αφρική και τη Λατινική Αμερική**
ΔΡΧ. 5
- **Ό ιμπεριαλισμός και όλοι οι αντιδραστικοί είναι χάρ-
τινες τίγρεις**
ΔΡΧ. 5

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

“ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ”, - ΒΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 (ΤΗΛ. 634070) - ΑΘΗΝΑ (141)